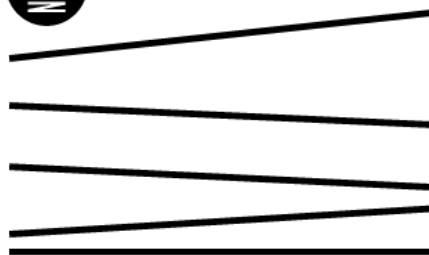

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gerson, Jul. Chr.

Titel | Title:

Af det daglige Liv : Skizzer.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Forlagt af Chr. Steen & Søn, 1870

Fysiske størrelse | Physical extent:

180 s.

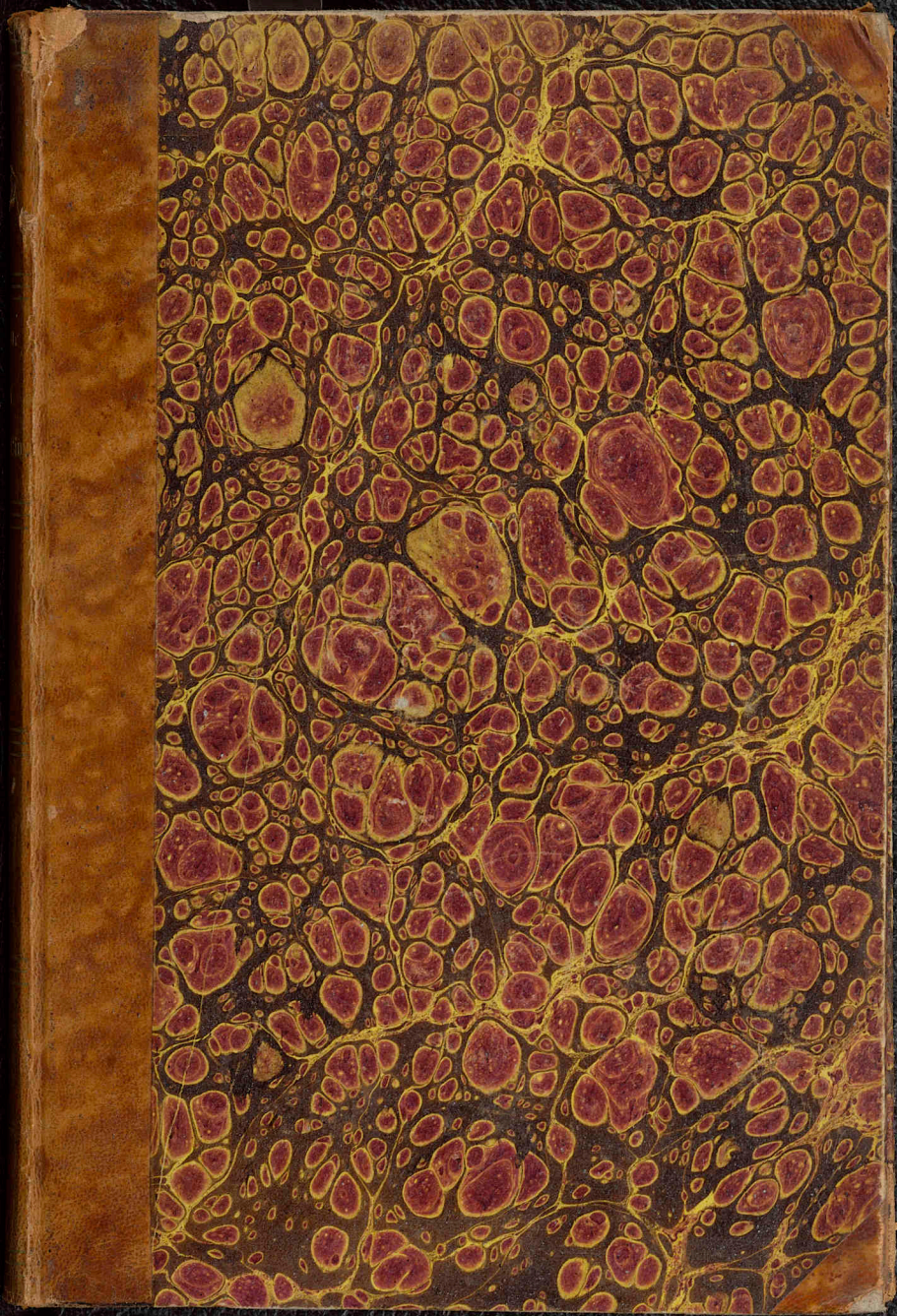
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

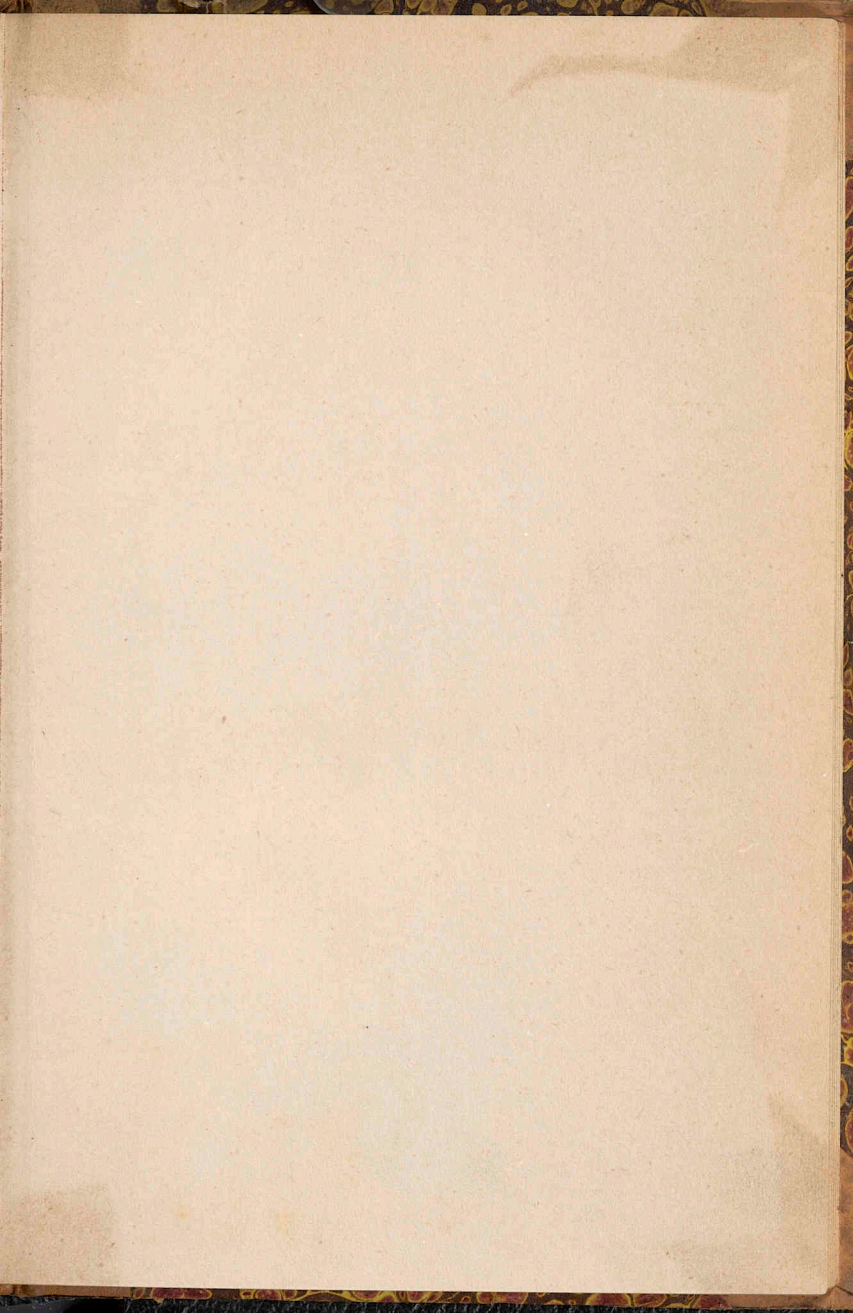
57. - 135.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024100171

Af det daglige Liv.

Skizzer

af

Inl. Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Chr. Steen & Søn.

Sally B. Salomons Trykt.

1870.

At the Hague

1888

12

At the Hague

1888

1888

De Skizzer, der herved forelægges Publikum, og som leilighedsviis ere blevne til i Løbet af det sidste Par Aar eller tre, ere for den væsenligste Deel tidligere trykte i „Dagbladet“, „Danst Folkelæsning“ og „Illustreret Tidende“. Paa først- og sidstnævnte Sted have de haft en udbredt Læsefreds, og jeg kunde derved meget vel have ladet mig nøie. Da de imidlertid dog vare spredte, og jeg maatte ønske at bevare dem Livet samlede, saalænge som de, ifølge deres Værd og de Forhold, de fremkomme under, have Livskraft til, søgte jeg for dem Forlægger og fandt en saa velvillig Imødekommen, at jeg ikke kan Andet end paastjønne det. At nu en saadan Velvillie ogsaa maa blive dem til Deel af dem, i hvis Hænder de hermed komme for at læses, vil jeg foreløbig haabe paa, og da de ikke blot i deres Form, men ogsaa i deres Væsen ere saa forskjelliges, at de kun have det Gemyt, hvorfra de ere udsprungne, tilfælles,

turde disses Tal maaskee dog blive større end det,
jeg er vant til for mine Arbeider. Det være nu,
som det vil, de flygtige Skizzer ere her samlede,
gid de maae finde aabne Hjerter!

3 Marts 1870.

Jul. Chr. Gerson.

Indhold.

En lille Feiltagelse	9.
Hun er brillant	31.
Hvad der gjør Udslaget	60.
Det sagde jeg nok!	65.
Et Haab	119.
Stakkels Pige!	150.

Af det daglige Liv.

mit spiltend 196 12

En lille Feiltagelse.

Det er en ved Tal godtgjort Erfaring, at der i vore Dage reises meget mere end for en Deel Aar tilbage. Maaskee har den tiltagende Higen efter Adspredelser sin Deel deri, maaskee den med en stadig vorende Kundskab og Dannelselse forøgede Trang til med egne Dine at see og kjende Alt sin endnu større. Væsenligst maa dog Grunden dertil søges i, at det i de senere Aar er blevet langt lettere og billigere at reise, og det er næsten utroligt, hvad Jernbanerne i den Henseende have virket. Ogsaa i Fyen, hvor Jernbanen endnu er i sin Barndom, have Reisesforholdene forandret sig ikke lidet, og de smukkere Puncter besøges nu, navnlig i Sommertiden, af en Mængde Menneffer, der tidligere vilde have betragtet det som en for dem uoverkommelig Opgave at gjøre en saadan Udflugt. Fremfor alle er det da det yndefulde Hindsgavl med dets Omgivelser, man søger hen til, og det ikke blot fra Fyen selv, men ogsaa fra

hele det øvrige Danmark, og den Belvillie, hvormed dets Eier, Hofjægermester Jønss, lader selv de hans Bolig nærmest liggende og deiligste Partier af sin Lund og Have aabne for det store Publicum, kan ikke noksom paaafjønnes af alle dem, der ad den nyenffte Jernbane gjøre Udflugter til Middelfart, for at glæde sig ved en rig Naturs Skjønhed.

Blandt dem, der i Sommer besøgte Stedet for kortere eller længere Tid, var ogsaa en Fabrikant Dinesen med Datter. Forskjellige Sorger havde i den senere Tid rammet hans Huus; at han mistede en trofast Hustru, Datteren en kjærlig Moder, var den største af dem, om end Datteren havde haft en anden Sorg, der veiede tungt i Bægtfaalen ved Siden af den nævnte. Han besluttede derfor at gjøre en Udflugt til det for sin Skjønhed saa berømte Sted, paa en otte Dages Tid at tage Bolig i det saa fordeelagtig bekjendte Berendtske Hotel i Middelfart, hver Morgen at benytte de fortrinlige Svøbade der ved Byen og derefter tilbringe Resten af Dagen deels ved Spadseretoure i den tæt op til Staden liggende Grimerhuussskov, deels ved Smaaudflugter til den lille Granskov mellem Kongebroen og Hindsgavl, til Hindsgavls Lund og vidunderlig deilige Have og endelig til den smukke, lille Ø Fænø samt alt, hvad deromkring findes af tiltalende Naturskjønhed. Datteren, en Pige paa atten Aar, der sjelden, paa Grund af Moderens Sygdom i længere Tid før hendes Død, havde nydt Glæden

af varigere Udflugter, havde længe imødeset denne lille Reise med Forventning om en større Nydelse, og kort efter Pintsen begave da Fader og Datter sig til Kjøbenhavns Vanegaard, — thi de hørte hjemme i Kjøbenhavn, — for efter kun en halv Dags Forløb at naae til Bestemmelsesstedet.

Reisen gennem Sjælland havde for dem intet Mærkeligt. Fraregnet den Hurtighed, hvormed man bringes fra Sted til Sted, er al Jernbaneførsel lidet fornøielig; selv om man har opnaaet en fordeelagtig Plads ved et Vindue, er Udbyttet kun ringe, thi de Landskaber, man føres igennem, veyle saa hurtigt, at man ikke faaer noget klart Overblik over det, man seer, endfige at man skulde opnaae nogen Stemning derved, og Reiselivets Pointe er dog de veylende Stemninger, Sjælen under det gennemlever. Over Beltet gik Reisen behageligt, en let Luftning krusede Vandet, og det var, som om Sjælland og Fyen paa den klare, milde Sommerdag søsterlig vare rykkede hinanden nærmere. Under Overfarten stod den unge Pige længe og saae ned i det dybe Hav. Var det de paa Overfladen legende Solstraaler, hun betragtede, eller hvilede hun det ydre Die paa de solbeskinneede Bunde, medens det indre var fæstet paa en Sorg, paa et Savn dybt inde i hendes Bryst, der maaskee ikke var mindre dybt end det Hav, Damperen gled hen over. Hvo kan til ethvert Dieblik see, hvad der bevæger et Mennekses Indre? Var det et Savn, der boede forinden, da var den smuktfornede

Kind bleg nok, det mørkeblaa Die alvorligt nok til at være Udtryk derfor.

I Nyborg maatte de Reisende finde sig i et kort Ophold, saa traadte de atter ind i Jernbanecoupeén, for med Damp at føres forbi den fjernte Hovedstad, der er saa stolt af at kaldes Danmarks anden Stad, til Fyens vestligste By. Men havde Farten gennem Sjælland været uden særlig Interesse for de tvende Reisende, kunde det Samme dog ikke siges om Reisen gennem Fyen, thi i samme Dieblis, som Toget skulde til at afgaae fra Nyborg, steg en ung Mand ind i den Coupée, hvor de vare, og tog, uden ret at faae Tid til at see, hvem der blev hans Reisefæller, den eneste endnu aabne Plads, der var, ved Siden af Fabrikantens unge Datter. I det Samme han satte sig, vilde han tage Hatten let af og hilse flygtigt, som man hilser Fremmede, med hvem man kommer i en kort Berøring; men det var næsten, som om Armen var bleven til Steen i det Samme, hans Ansigt skiftede Farve, og, idet han ligesom med lidt Anstrengelse endelig tog til Hatten, satte han sig taus og næsten forlegen paa sin Plads. Ogsaa med den unge Pige var der foregaaet en pludselig Forandring, over det blege Ansigt havde der lagt sig en stærk Rødme, og de ellers talende Dine saae udtrykkløst ned i hendes Skjød. Kun Fabrikanten forblev, skjøndt ogsaa han syntes noget overrasket, dog i det Hele taget uforandret; han

gjengjeldte den unge Mand's Hilsen svagt og sænkede derpaa Coupéevinduet ned, for at aande friere.

Banetoget var kommet forbi Ullerslev og havde nærmet sig Marslev, men endnu var der ikke blevet verket noget Ord mellem de tre nævnte Rejsende, Fader og Datter og den syvogtyveaarige, unge Mand, der efterhaanden syntes at være bleven aldeles uden Øre for sin Omgivelse og kun at være optagen af, hvad der rørte sig i hans Indre. I Marslev gik et ungt Menneske, der sad ved Siden af Fabrikanten, ud af Coupéen, og hans Plads blev indtagen af en snaksom Handelsreisende, der var i en uafbrudt Bevægelse og havde Noget at spørge om til alle Sider. Saa kunde de tre tause Rejsende da ikke mere tie aldeles stille, og nu og da maatte Diet løstes, om det endogsaa stundom skete lidt uvilligt.

„Fortsætter de Touren ad hele den tyske Linie?“ spurgte den Handelsreisende, der nu sad ved Siden af Fabrikanten og ligeoverfor den unge Mand, sin Nabo.

„Ja!“ var det korte, men derfor ingenlunde uhyøfligt betonedede Svar.

„Og De, Frøken, bliver De ogsaa ved lige til Baneenden?“

„Det er min Fader, der sidder ved Siden af Dem; vi følges ad!“ lød det svagt og ligesom lidt fremtvingent fra den unge Piges Mund.

Den Handelsreisende nikkede, foreløbig tilfredsstillet ved det Udbytte, hans Nysgjerrighed havde

faaet, og en Stund herskede der atter Tausshed i den Ende af Coupéen, hvor Fader og Datter sad.

Pludselig syntes dog Taussheden at blive selv. Fabrikanten for paa en gang, og idet han bøjede sig over mod sin Datter, sagde han: „Hvordan har Du det, Margrethe?“

„Godt, kjære Fader! kun er Varmen mig lidt trykkende idag. Men det hjælper betydeligt, at Vinduet er aabent.“

„Jeg frygter for, at De er lidt generet i Deres Bevægelser ved mig“, sagde den unge Mand pludselig, og ligesom overvindende sig selv; „hvis saa er, beklager jeg det meget og vil ikke vide Tilfældet Tak derfor. Coupéen er desværre saa fyldt, at jeg neppe kan Andet end gjøre Dem Bladsen her ulidelig.“

Den unge Pige bøjede Hovedet lidt til Siden som for at svare, men idet en Deel af Forstemningens Vægt, der lige siden Afreisen fra Nyborg havde ligget paa hendes Bryst, ved denne kun af hende tilfulde fattede Undskyldning faldt af, listede der sig fra Hjertet og op til Diet en Taare, der traadte perlende ud under det smukt formede Laag, og Undseelsen tvang det Svar tilbage, som allerede var undervejs.

„Agter De Dem langt bort?“ sagde Fabrikanten, for ligesom at befrie Datteren fra det Svar, han følte, at hun ikke kunde overkomme. „Er det en længere Reise, De tilsigter, eller er det kun et Besøg her i Nærheden, De vil foretage?“

„Det er min Hensigt at tage Ophold i Middelfart i nogle Dage. Jeg vil besøge Hindsgavl igen, som jeg ikke har seet siden min Barndom.“

Den unge Pige kastede et hurtigt Blik til sin Fader, som denne søgte at fortolke, som han bedst kunde, og det var ikke utydeligt paa hendes Ansigt, at det tidligere Tryk atter lagde sig fordoblet paa hendes Bryst.

„Jeg gaaer ogsaa til Middelfart“, sagde den Handelsreisende, uden at dog Noget syntes meget begjærlig efter at erfare det; „jeg har endeel Forretninger at afgjøre der, saa gjør jeg med det Samme en lille Svingom ogsaa til det deilige Hindsgavl. Det er en prægtig Eiendom, og det er herlige Folk, som boe der.“

„De kjender Cieren og hans Frue?“ sagde en Stemme pludselig fra den anden Ende af Coupéen.

„Nei, jeg har min Erfaring paa anden Haand,“ lød Svaret; „men det er derfor ikke mindre vist, hvad jeg siger.“

„Ah, saaledes!“ sagde Stemmen atter i den anden Ende af Coupéen, og et ironisk Smil gik hen over dens Ansigt, der havde gjort Spørgsmaalet. Det var aabenbart en Mand, der var godt kjendt paa det omtalte Sted, og som vilde straffe den Handelsreisende for den Mine, han gav sig af at kjende, hvad han ikke kjendte.

Atter indtraadte en lang Pause, og Banetoget holdt ved Odense Station. I flere af Coupéerne verlede Reisende, men i det Reiseselskab, som var

der, hvor Fabrikanten sad, fandt ingen Forandring Sted. Kun traadte den urolige Handelsreisende et Par Minuter udenfor, og Fabrikanten reiste sig et Dieblif, for at strække sine Lemmer. Dette forte Nu benyttede den unge Mand til ganske sagte at tilhviſſe Fabrikantens Datter et Par Ord.

„Tilgiv,“ ſagde han langſomt og kun hørligt for hende, „ſeer De hellere, at jeg forlader Coupéen?“

„Jeg har i den Henseende intet Ønſke,“ lød det dæmpede Svar. Og den unge Mand forblev paa ſin Plads.

Og atter rullede Toget afſted, dampende hen mod de ſnuffe, ſkovrige Egne, der tiltage i Afverling af Høi og Dal, altsom man kommer videre og videre mod Veſt.

Det vil ved hver enkelt Begivenhed i Livet være vanſkeligt at ſige, hvad der er Tilfældets Værk og hvad der er Styrelsens, Skillelinien mellem begge er det ikke givet det menneſkelige Die at erkjende tydelig. Det gaaer med Styrelſe og Tilfælde ſom med Guds Villie og Menneſkets, hvo kan ſige, hvor Guds Villie begynder, og hvor Menneſkets frie Villie ſlipper op? Men viſt er det, at, hvad vi helſt antage ſom Styrelſe, ofte for vort ſvage Blik ſeer ud ſom Tilfælde, medens det, vi troede at burde karakteriſere ſom Tilfælde, udøver paa os en Virkſomhed, ſom var det en Styrelſe fra oven. En lille, tilſyneladende tilfældig Bemærkning af en for Fabrikantens Datter

aldeles Fremmed, af den travle Handelsreisende, blev saaledes ogsaa her den første Anledning til, at den Sorg, som hvilede paa hendes Sind, i en ikke fjern Fremtid skulde finde sin Løttelse. Vilde man senere have spurgt hende, om hun troede, det var en tilfældig Bemærkning, da vilde hun visseelig paa det Bestemteste have benegtet det og kun i den seet Guds egen Styrelse; men for den Handelsreisende selv og enhver Udenforstaaende maatte Bemærkningen kun synes en tilfældig, den fremkom hos ham som saa mange andre, for at han kunde stille sit Kjendskab til Alt i et saa klart Lys som muligt.

De Reisende havde endnu kun et Par Stationer tilbage, før de vare ved Baneenden, da faldt det pludselig den Handelsreisende ind, at han havde seet den unge Mand før, uden at han dog ret huskede hvor. Idet han derpaa forskjellige Gange lod sine Bine mønstre hans hele Personlighed, sagde han pludselig:

„Jeg har havt den Fornøjelse at rejse med Dem før, jeg erindrer det nu tydelig.“

„Det er nok muligt,“ lød det korte Svar, „jeg mindes nu ogsaa at have reist med Dem.“

„Ja, det er ganske vist! vi vare paa Dampstib sammen fra London. De havde Deres unge Kone med.“

En almindelig Tausshed paafulgte, Fabrikanten saae ud af Vinduet, den unge Pige saae ned i sit Skjød, Candidat Johnsen, thi dette var den

unge Mands Navn, lod et uvilligt Blik streife hen over den snaksomme Fremmede.

„Jeg har aldrig været gift,“ sagde han, „den Dame, De formodenlig har antaget derfor, var ikke min Kone.“

„Med Deres Tilladelse,“ vedblev den ufortrødne Handelsreisende, „jeg tiltalte hende flere Gange som Fru Johnsen, og hun gjorde ingen Indsigelse derimod. Er Deres Navn ikke Johnsen?“

„Et Svar herpaa behøver jeg vel neppe at give her til en mig ganske Fremmed. Dem, der kunde have nærmere Interesse af at faae Noget at vide i den Henseende, skal det være mig kjært at give det til anden Tid og paa andet Sted.“

Den Handelsreisende taug og saae sig betydningsfuldt om, men Ingen uden den elegante Reisende, der tidligere havde tilretteviist Sladdereren, syntes at agte videre paa ham, og denne kun for atter at vise ham et ironisk Smil, der straffede ham for hans Paatrængenhed. Men Lo var der dog tilstede, der fulgte den unge Mands Ord med spændt Opmærksomhed, og det var Fabrikanten, men især hans smukke Datter. Over hendes Bunde gled der som et flygtigt Solglimt, men kun for at efterlade en endnu stærkere Skygge. Lous vendte hun sit Ansigt mod det aabne Vindue, og et dybt Suk skaffede sig Luft fra det fyldte Bryst.

En Pause fandt Sted paany, saa lukkede den Handelsreisende sine Dine for at slumre lidt. Fa-

brikanten tog sin Datters Haand og holdt den mellem sine, og den unge Mand lod Tanken atter søge indad, derind, hvor alle vore Glæder og Belymninger have deres uafbrudt vældende, usynlige Kilde.

Da Toget ankom til Banegaarden ved Middelfart, satte Fabrikanten og hans Datter sig i den Omnibus, der fra Hotellet affendtes, for at hente Rejsende, som mulig ville tage ind der; den Handelsreisende fjørte bort i en anden Vogn. Hans firenge Censor i den anden Ende af Coupéen forblev paa Banegaarden, for at oppebie en Equipage, der skulde afhente ham, men som endnu ikke var kommen. Kun Candidaten gik tilfods fra Banegaarden, medens han lod sin Ruffert følge med Omnibussen, og det var et langt, glædeløst Blik, hvormed han fulgte Fabrikanten og hans Datter paa deres Vej.

Den næste Morgen oprandt smuk og lys. Sagte vuggende slog Vundet imod Skibsbroen, og paa det bugtede Lille-Belt kom og gik Baade, hver med sit Hverv. Ude paa en Galease, der laa og løssede, stod en Matros og sang; det var en munter Vise. Men en glad Sang er paa sin Viis en Pris af den guddommelige Styrelse, og det var nu den unge Sømands Maade at takke vor Herre paa, at synge freidigt ved sit Arbeide som Fuglen paa Grenen. Fra Hotellets Dør kom en eenlig

Skikkelse, for at nyde den friske Søluft; det var Candidaten, der var staaet tidlig op, og som trængte til i Guds frie Natur igjen at aande lidt lettere op efter mangehaande tyngende Tanker, der havde optaget endeel af hans for Sønnen bestemte Tid. At der ved et af Vinduerne ovenpaa stod en ung Pige og lod Diet tankesfuldt glide ud over Stranden, saae han ikke, han var for optagen af det friske Naturbilled, der, idet han traadte udenfor, oprulledes for hans Øie.

Vil man nu spørge, hvad det var, der beskæftigede de tvende unge Meeneffers Sind saa alvorligt, da kan der foreløbig kun svares: Erindringen om en brudt Forbindelse. Fabrikantens Datter og Candidaten havde været forlovet i over et Aar, og det var ikke engang eet Aar, at Forlovelsen var blevet hævet. Det var den unge Pige, som havde hævet den. Men hun havde ikke gjort det, fordi hendes Kjærlighed til den unge Mand var sluppen op, hun havde gjort det med Hjertet fuldt af Hengivenhed for ham, fordi hun endnu ikke noksom var kommen til Erkjendelse af, at Meget i Verden synes anderledes, end det i Virkeligheden er, og at selv de tilsyneladende uomstødeligste Beviser kunne være saa svage, at det mindste Sandhedens Vindpust kan omstøde dem.

Klokken havde nylig slaaet syv i Kirkeetaarnet nær ved Hotellet, da traadte Fabrikanten og hans Datter ud paa den høie Steentrappe udenfor. Den unge Pige bar en let Morgentjole og fra

den lille Straahat flagrede der sorte Baand, Symbol et paa, at det Saar, der var slaaet hende ved en kjær Moders Død, endnu var aabent. For det Saar af en anden Natur, hun, i Tro paa Nødvendigheden deraf, havde slaaet sig selv, var der intet Symbol at see, det bar hun skjult i sit Indre. Begge stode de en Tidlang paa Trappen og lode Diet gaae over mod den jydsk Ryst, der laa i fuld Solbelysning, saa gik de i modsat Retning af Havnen ad Grimerhuusfjord til, for under Trærnes Skygge, paa Toppen af en eller anden Høi, at hvile lidt endnu med aabne Øine.

Til Grimerhuusfjord, men ad en anden Vej, var ogsaa Candidaten gaaet. Bente havde han at træffe Fabrikantens Datter der? Hvo veed? Tænkt sig det klart havde han ikke! Men hvor tidt er der ikke ogsaa i os et Haab eller en Forventning, som ikke har naaet Fødselens Dieblid i Tanken, men kun embryonisk, useet af os selv, ligger i vor Sjæl!

Hvor er nu den Handelsreisende? Han sover paa sit grønne Dre. Før han gik tilfjæds har han i Gjestestuen ved et Glas Punsch givet den taalmodige unge Hoteleier et Beviis paa, hvor velbevandret han er i Politik og Personahistorie, og da hans Forelæsning har trukket lidt seent ud paa Ratten, sover han endnu de Retfærdiges Søn. Sid han maa sove godt, han har haft sin Mission i Verden og fuldendt den. Den lille Historie om Kandidatens Giftermaal, han gav tilbedste i Jernbanecoupeen, er mulig den største Nyttelighed, han

endnu, skjøndt sig selv uafvidende, har gjort noget af sine Medmennesker, paa den ham ubevidste Eftervirkning kan han nu hvile ud.

Fabrikanten og hans Datter havde vel siddet en halv Times Tid og indaandet de friske Bust fra Havet, saa besluttede den Førstnævnte at gaae i Bad; men da Datteren ikke vilde slippe den Stemning, hvori hun var kommen, saa hurtigt, bestemte hun sig til at blive tilbage og oppebie Faderens Tilbagekomst paa den Hvi, hvor hun sad. Saa forlod han hende da, efter først at have kysset hende paa Panden og lovet hende ikke at lade vente længe paa sig. Lidt efter lidt saae hun hans Skikkelse tabe sig iblandt Træerne, saa hviiede hun sig tilbage mod en Green, og medens hun vuggede sig i vaagne Drømme, sang Suglene ovenover hende om Kjærlighed og om, hvor smukt Livet kan leves, naar man kun nøjsom ikke altfor meget fordrer ud over Diebliffet.

Lidt efter nærmede sig Skridt nede fra Stranden, en ung Mand med sin Stok i Haanden steg op ad Hviien, og — for første Gang i henved et Aar vare de To, der engang havde tilhørt hinanden, atter sammen.

Ikke strax dog nærmede Candidaten sig heelt hen til den unge Pige. Da han ved Foden af Hviien saae hende, uden at hun endnu havde faaet Die paa ham, blev han staaende et Diebliff ligesom raadvild. Han betragtede den lette Skikkelse, han engang havde havt Ret til at kalde sin, de

hvide Hænder, der foldede sig andægtig, som var det store, solbeskinneede Rum over hende den af usynlige Magter byggede Kirke, hvori hendes Skaber kaldte hende til Andagt, det runde Barneansigt, der saa ofte tillidsfuldt og trygt havde hvilet op til hans Skulder, medens Diet sorgløst havde luffet sig for enhver Tvivl og enhver Belymring, og en Flok af Minder reiste sig og hvisttede omkring ham omknap med det af Morgenvinden bevægede Løv. Da satte han pludselig Stokken fast mod Jorden, kastede Tvivlraadigheden af sig som en Kappe, der ved det Skridt, han vilde gjøre, var ham for tungende, og gik op ad Høien, tæt hen til Stedet, hvor den, hans Tanker beskæftigede sig med, sad.

Et Udbrud af Overraskelse undslap hende, og hurtigt som den Skovdue, der i samme Dieblit fløi op over hendes Hoved, reiste hun sig og stod foran ham. En Strøm af Purpur gjød sig over hendes Kind, og hendes Bryst løftede sig, som var det for trangt til at rumme, hvad der bevægede det. Men i samme Dieblit havde ogsaa Candidat Johnsen, der følte det, grebet hendes Haand, idet han sagde:

„Tilgiv, at jeg denne Gang nærmer mig Dem, skjøndt det ikke er Tilfældet, det skyldes, men min egen fri Drift. Men en Bemærkning, der i Jernbanecoupéen blev gjort af en fremmed Rejsende, nøder mig dertil. Hvor lidet jeg end, efter hvad der fra Deres Side er skeet, kan fylde Dem denne

Forklaring, saa vilde jeg dog nødig for den, jeg engang havde kjær, synes troløs mod mine Minder, og det er derfor, jeg nærmede mig Dem, for at vise Dem, at jeg ikke er det."

Fabrikantens Datter trak sagtelig og skjælvende sin Haand ud af Candidatens og sagde med nedslaaede Øine:

"Jeg forstaaer Dem ikke ret."

"De har engang hævet den Forbindelse, der var imellem os, men saa ligegyldig for den har jeg ikke været, at jeg allerede nu har kunnet ægte nogen Anden. Hvad den fremmede Rejsende yttrede i den Henseende, var falsk."

"De har overfor mig ingen Pligt mere. Jeg forstaaer, at De i sin Tid i den fremmede Stad fattede Interesse for en Anden, det var saa Lidet, jeg havde at byde Dem. Om De alt nu har knyttet det Baand, De dengang bandt der, fastere, eller først i Tiden vil knytte det, bør for mig være uden Interesse, jeg har gjort det Afkald, der kan fordres af mig."

En Taare traadte hende ved disse Ord i Øiet, og hurtigt vendte hun Hovedet til Siden for at skjule den. Den unge Mand lod sin Stof glide ned i Græsset, blottede sit Hoved og kastede Hatten hen ved Siden af den, og stod nu overfor hende smuk og aaben, som da hendes Hjerte første Gang havde ileet ham imøde.

"I den fremmede Stad, og jeg antager, De mener London, hvor jeg i længere Tid opholdt

mig, har jeg ikke for nogen Anden fattet nogen saadan Interesse, at den kunde stride mod det Kjærlighedsforhold, hvori jeg stod til Dem. Jeg har seet mange unge Piger, jeg har omgaaedes ikke saa, men for mig er Billedet af den, jeg i mit Fædreland havde ladet tilbage, aldrig blevet fordunklet. Det blev det end ikke, da jeg modtog det Brev, hvori De løste Baandet mellem os, end ikke da, da De sendte mig det Brev, hvori jeg bad Dem om Forflaring af Deres Skridt, uaabnet tilbage."

Den Solstraale, der i dette Dieblif ovenfra faldt hen over den unge Pige, kunde ikke være klarere end den, som ved hans Ord indenfra lagde sig over hendes Ansigt. Dog taug hun et Dieblif stille, som om hun ikke saa pludselig kunde bringe Orden i alle de Betragtninger, hans Ordtrænger fremkaldte i hendes Sjæl.

"Jeg har maaffee havt Uret i ikke at aabne Deres Brev," sagde hun kort efter, "men jeg fulgte deri kun mine Forældres Raad. Hvad det Brev angaaer, hvori jeg løste vor Forbindelse, da var det kun Frugten af lang Overveielse og bittre Taarer."

"Og hvorved havde jeg begrundet disse Taarer?"

"Af min Fader vil De kunne erfare, hvor megen Grund jeg havde til dem. At de Meddelelser Dem angaaende, der kom min Fader ihænde, vare nøiagtige, kunde jeg ikke betvivle, dengang troede

jeg mig endogfaa overbeviist derom. Nu have Deres Ord gjort mig vaklende i min Tro."

"Og vil De aabent sige mig: Hvad blev der berettet Deres Fader?"

"En londonff Handelsven af ham, Fabrikant som han, underrettede ham om, at han havde truffet sammen med Dem i en engelsk Banquiers Huus. I længere Tid havde De viist Datteren stor Opmærksomhed, efterhaanden vandt hun ogsaa Dem kjær, og tilsidst blev der mellem Dem og hende knyttet et Baand, som kun kunde knyttes hensynsløst for det, der tidligere bandt Dem."

"Men De har jo aldrig skrevet mig til derom."

"Burde jeg paatrænge mig, hvor jeg følte mig tilsidefat? Men blindt hen vilde jeg dog ikke troe, hvad der blev sagt. Gjennem flere paalidelige Familier, min Fader kjender i London, forespurgetes der Dem angaaende, men Alle vare de enige i, at Candidat Johnsen havde vundet den rige Banquierdatters Hjerter og bundet sig til hende."

"Dette Sidste er ogsaa rigtigt nok. Candidat Johnsen har virkelig bundet sig til hende. Der er kun en lille Feiltagelse i den Henseende: samtidig med mig var der i London en anden Candidat Johnsen, han hedder Edvard, medens jeg . . . ja, hvad jeg hedder, veed De, mit Navn er Carl."

"Min Gud, hvad siger De?" udbrød den bestyrkede og skjælvende Pige.

"Sandheden! Det var netop denne Herr Edvard Johnsen, der tilfældig samtidig med mig reiste til

Kjøbenhavn, hvor han vilde præsentere sin unge engelske Kone for sin Slægt, netop denne Herr Edvard Johnsen, hvis Hustru den mig fremmede Reisende i Coupéen igaar kaldte min."

"Min Gud, hvor jeg dog har baaret mig stygt ad! Hvor jeg dog føler mig dybt beskæmmet!" sagde Fabrikantens Datter heftigt. "Hvor uendelig Meget har jeg ikke at afbede hos Dem!"

"Lad os et Dieblit gaae sammen ned til Stranden, vi trænge begge til al den Kjølighed, vi kunne faae. Der skal jeg gjennemgaae vort Forhold nærmere, der skal jeg give Dem den Fremstilling af mit Liv i London, som Deres Brev og senere Afviisning affaar mig Leiligheden til tidligere at give Dem."

Og gladere i Sindet, end han var kommen hen til Skoven, om end ikke endnu fuldkommen glad, tog han den unge Piges Haand og drog hende med sig ned ad Skrænten til det sagte skvulpende Vand.

Hen forbi Kysten gled et Dampskib, det kom fra Kolding, fuldt af Passagerer. Det danske Flag viftede ind imod Stranden, det viste dem Ushylbs og Kjerlighed's Farver. Om et Dieblit vilde paa Skibsbroen i den lille By Alt være i travl Bevægelse; hvor mange Efterretninger af Vigtighed, hvor mangan kjær Ven og Frænde kunde der ikke med den hurtige Damper bringes fra Kyst til Kyst! Men for Ingen kunde den bringe en vigtigere Efterretning end den, hvortil den Handelsreisende

havde forhjulpet de To, som nu, uden dog egentlig at tænke paa Skibet, med Blikket fulgte dets Fart over det solbelyste Belt.

En Stund stode begge de engang Forlovede tause — der var jo for dem Begge Nok at tænke paa. Hvor mangen Taare kunde den unge Pige ikke have sparet sig, hvis hun havde stolet tryggere paa den, der engang havde lovet hende sin Tro, end paa Alverdens Beretninger! Hvor mangen mørk Time kunde hun ikke have sparet ham, hvem hun gjerne havde offret sit Liv for at forskaane for Smerte, hvis hendes Livserfaring havde lært hende først at prøve nøie, før hun dømte. Men saaledes er det menneskelige Hjerte, det har ikke No. Det kan rumme en Rigdom af Glæde og Lykke, og dog kan et eneste giftigt Buxt tilintetgjøre den! Saaledes er det menneskelige Liv, det er en uafbrudt Børling af Blikstille og Storm, og virkelig lykkelig er kun den, der i sin faste Tro paa Guds Styrelse eier Kraft til at lade Stormen gaae hen over sig.

Over en halv Time sad de tvende unge Mennesker nu ved Stranden, han, gennemgaaende Alt, hvad der var skeet med ham saavel i Englands Hovedstad som senere, efterat han var kommen tilbage til Danmark og for at fjerne sig saavidt muligt fra den, der havde forladt ham, havde taget sig en Blads som Fuldmægtig paa et Herredscontoir i en lille By i det nordlige Sjælland, hun, hørende paa hans Meddelelse med Anger og Glæde kæmpende mod hinanden. Da han var færdig med

sin Beretning, tog han begge hendes Hænder og betragtede hende en Tidlang taus.

„Du har nu hørt Beretningen om mit Liv,“ sagde han derpaa, „den er tillige Beretningen om min uafbrudte Kjærlighed til Dig, og derfor tiltaler jeg Dig atter med det fortrolige Du som dengang, da Du tillidsfuldt troede paa den. Her paa mit Bryst bærer jeg endnu dit Brev, det Brev, jeg havde bestemt at bære der for stedsse som et Palladium imod nogensinde atter at lade en Kvinde faae Indgang deri. Jeg tager nu Brevet frem og holder det hen for Dig. Vil Du, at jeg skal sønderrive det og lade Stykkerne slagre for Vinden, til de opløste synke paa Havets Bund, eller skal jeg gemme det igjen, hvor det laa?“

„Har jeg vel Ret til at see det sønderrevet?“ sagde hun, idet hun grædende bøjede sig hen imod ham. „Hvor Meget har jeg ikke først at bede om Tilgivelse for, hvor Meget har Du ikke først at tilgive?“

Et Dieblis efter flød der utallige Smaastykker Papir hen over Vandet, Bølgerne legede med dem, og eet for eet samlede Vind og Strøm dem atter. Men hvad der havde staaet at læse, kom der dog aldrig mere til at staae.

Da Fabrikanten kom hjem fra Badet, fortalte Datteren smilende den Feiltagelse, der havde fundet Sted, og, beklagende det Skete, hvori han selv havde en saa stor Deel, rakte han Candidaten Haanden og havde for de tvende Unge kun det Ønske, at Bryllupet maatte staae snart.

Om Aftenen var Fabrikanten og Candidaten nede i Hotellets Gjestestue, hvor ogsaa den Handelsreisende igjen havde taget Plads. Tæt ved Gjestestuen, i det lille Spiseværelse, stod den unge Pige i den halvtåbnede Dør under qvindelig Beskyttelse af to unge Damer, der hørte til Huset, og en tredie, som var der i Besøg.

Fabrikanten forlangte en Flaske Champagne, og da han havde skjænket i Glassene, bad han den Handelsreisende paa Reisecompagnifabets Vegne at tømme et Glas med ham. „De troede at have seet den unge Mands Kone paa Reisen fra England,“ sagde han, „lad mig her ved Glasset oplyse Dem om, at der ombord paa Skibet var to Candidater af samme Navn, og at den Dame, De saae, var den Andens Kone. Men vil De ogsaa see dennes, om just ikke endnu Hustru, saa dog tilkommende Hustru, og det, som jeg haaber, snart, saa seer De hende her, det er min Datter.“

Og dermed aabnede han Døren til Værelset ved Siden af, og Fabrikantens Datter stod, omgivet af sin Escorte, i Døren seiersglad og smuk.

Den Handelsreisende reiste sig forvirret fra sin Stol, gjorde nogle Skridt hen imod Damerne, men vendte saa strax igjen tilbage, uden at have fundet Ord til at udtrykke sig med. Saa tog han Glasset i sin Haand og, idet han løftede det, sagde han:

„En Skaal for det unge Par! Jeg beder Dem om Overbærenhed med min lille Feiltagelse!“

Hun er brillant!

Enhver, der har kjendt min Svigerinde i hendes yngre Dage, vil indrømme, at hun var et brillant Fruentimmer. Ikke alene havde hun i alle Henseender Herredømmet over sin ydre Personlighed, saa at den, om jeg saa tør sige, til enhver Tid og under ethvert Forhold slog til, men selv i det Enkelte var der hos hende næsten Intet at paa- vise, hvorom man ikke kunde sige, at det var brillant. Hun havde et Par brillante Dine, store og sorte som Steenfulsperler, der, velslebne, glimre til alle Kanter; et brillant Haar, et uigjennemtrængeligt Net af nøddebrun Naasilke, hvis Blødhed kunde søles med Diet; en brillant Hals, et af fine Narer gjennemdæmret elastisk Rør, som kunde svaie for den mindste Villielustning; en brillant Skulder, et Slags konstigt udformet chemisk Præparat af Roser og Elfenbeen; en brillant Haand, letrundet og hvid som Sneen paa Alpetoppe, og endelig en Fod saa brillant, at

ingen Chineserinde, hvad Længden angaaer, skulde gjøre hende Rangen stridig. Vel havde alt Dette i Marenæs Løb tabt sig endeel; i sin fuldeste Glands var det egentlig kun, da hun var mellem sytten og tyve Aar — og hun er nu fireogtredive; men sin bestemte Holdning har hun endnu, den er selv overfor en nok saa imponerende Optræden saa sikker, at hun end ikke gjør Situationen den ubetydeligste Indrømmelse; endnu kunne hendes Dine flamme trods nogen Sydlænderindes, især naar hun bliver heftig, og hendes Haar, er det end ikke mere saa naturligt skinnende og blødt, at man med Diet kan føle dets Fjinhed, saa har hun dog forstaaet at gennemarbejde det saa godt med duftende Eссенjer, at det, især naar den rette Belysning falder hen derover, endnu gjør Indtrykket af en uigjennemtrængelig Silkevæv. Kun Skuldrene ere ikke ganske mere, hvad de engang vare; det kemiske Præparat, hvor Stof og Farve engang vare lige fuldendte, har tabt Lidt af sin fine Udmeisling i con- og excentriske Buer, og hist og her har det faaet en ganske lille gul Tone, næsten som de ferniserede photographiske Visitkort, naar de have henligget i nogen Tid. Men et brillant Fruentimmer vil dog Enhver kalde hende, og det er da ogsaa blevet erkjendt til den Grad, at en ung, smuk og formuende Mand paa niogtyve Aar i den allerjævneste Tid har betragtet det som Toppunktet af al Livets Lykke at modtage hendes Haand, og for omtrent fire Maaneder siden, netop

den første Mai, den Dag Pigerne skifte Tjeneste, i Holmens Kirke lovede hende, hvad jo vistnok mangfoldige Brudgomme før han have lovet, uden senere at holde, men, hvad han sikkerlig vil blive holdt til at holde, hvis ikke alle Julemærker slaae fejl. Hvorledes min Kones Søster kom i Bekjendtskab med ham, hvorledes han fik Diet op for det Brillante i hendes hele Fremtoning, hvorledes de besejrede hinanden og endnu daglig, om end ikke ganske paa samme Viis, arbejde paa at besejre hinanden, det kunde jeg nok have Lyst til at fortælle Lidt om, hvis jeg kunde gjøre det godt. Men derom er jeg virkelig i stor Tvivl. Imidlertid, jeg kan jo prøve derpaa; lykkes det ikke, er der jo ingen Skade skeet.

Det var i Julen 1868, altsaa for ikke stort over et Aar siden, at min Kone, min Svigerinde og jeg vare budnetil Gilde hos Assessor Michelsens i Strandgade. Egentlig er han kun Kammerassessor, og min Kone holder meest af, at jeg giver ham Titelen heelt ud. „Man kan aldrig vide,“ siger hun, „naar Du selv faaer en Titel; Du har længe nok tjent din Konge ærlig og tro, og vilde det saa være behageligt for Dig, om Andre knappede af i den?“ Men deels anseer jeg det ikke for Kniberi at lade „Kammer“ falde bort, da der i Assessor uden „Kammer“ i Grunden er meget mere Smæk end i Assessor med „Kammer“, og deels har jeg mærket paa min i Rangclassen optagne Ven selv, at han ligesaa gjerne, om ikke hellere, seer „Kammer“ falde

bort, som at det tages med. At kun min Kone og jeg og min Svigerinde vare budne og Børnene derimod slet ikke nævnte i Indbydelsen, laa deri, at der Ugen efter skulde være Børnegilde, og hvad vor Ungdom saaledes tabte ved ikke at være buden sammen med os, det vandt den ved at skulle samles med sine Lige. Hos Assessor Michelsens gaaer det nu altid meget net til. De føre intet stort Huus, hans Indtægter ere i Grunden endogsaa for smaa til det Huus, han fører. Men ved festlige Leiligheder, naar de see Venner og Bekjendte, præsenterer Huset sig dog ret godt, og har ganske Charakteren af et stort Huus. Jeg vil just ikke sige, at Assessorens staae i noget egentligt absolut nærmere Forhold til mere dannede Familier, naar da undtages mig og Mine; dette er nu, fordi vi engang have boet i Huus sammen med dem, før de flyttede til den, efter min Svigerindes Mening, fuldstændige Udkøbt, Christianshavn, hvor de nu boe; men naar der er Selskab i Assessorens Huus, træffer man dog altid Familier af Anseelse der, thi Assessorens Frue hører sig saa snildt ad, at hun altid loffer Justitsraadens til at komme ved forud at fortælle dem, at Capitain i Linien, Rosenhjelms kommer der, og Capitainen og hans Frue loffes ved, at det forud meldes dem, at Justitsraadens komme der. Grosserer Jensens, som i Grunden ikke holde af Michelsens, komme der for Toldinspecteur Oluffsens Skyld, og Oluffsens besøge egentlig, naar de komme paa Christianshavn, kun

Jensens, for de Dvrigte, der komme, have de ingen Interesse. En saadan Maade at besøge paa turde være at anbefale allerede af reent oekonomiske Grunde. Men saaledes er Selskabet i Assessorens Huus altid et meget respektabelt, og det er mig virkelig stundom, som om den Smule Betegnelse af min Stilling, jeg kan sætte foran mit Navn, det lidt fattige „Revisor“, ikke ret kan slaae til der. I L'hombren, det siger jeg reent ud, generer det mig næsten. Det er da gjerne Assessoren, Justitsraaden, Toldinspecteuren, der ovenikjøbet er Statsraad in spe, og mig, der faae Parti sammen, og ved Siden af alle disse Værdigheder og Titler er der i Betegnelsen „Revisor“ saa grumme lidt Klang. Jeg hører da ogsaa stundom lidt derpaa ved at lade min Ven Michelsen faae sin Titel heelt ud, saa at jeg endogsaa betoner Ordet „Kammer“ lidt stærkere, end det efter Sprogbrugen ret vel bør betones, endsskjøndt, naar han mærker det og bliver lidt urolig derover, saa giver jeg ham strax Titelen igjen i forkortet Tilstand.

Men, som sagt, det var hos Michelsens, vi vare indbudne, og min Svigerinde skulde som sædvanligt med, thi at gaae i Selskab uden hende eller at modtage Besøg, naar hun ikke var tilstede, vilde vi i det Hele ikke have fundet hensigtsmæssigt eller heldigt, da der, som tidligere bemærket, selv endnu til den seneste Tid er og har været noget Brillant i hendes hele Personlighed og Optræden, der maatte være af god Virkning paa dem, vi kom

i Berpring med. Min Kone var jævnt klædt. Hun havde en Kjole paa af smaatærnet Silketøi — som jeg forærede hende, da jeg en Maanedstid iforveien i Classelotteriets femte Trækning vandt halvtresindstyve Daler, den første Gevinst, jeg havde faaet i elleve Aar — et Overkast af hvidt Cashemir, og et Slags amphibialsk Hovedtøi, en Mellemting mellem Kappe og Hat, hvorfra der hang nogle som mathematiske Figurer dannede Strimler blaat Silketøi og en heel Deel uvisnelige Nr. Min Svigerinde var betydelig elegantere klædt. Hun var isørt en ny fornblaa Silkekjole, hvori Boutiksfolderne vare aldeles urørte, og paa Bryst og Ermer sad der flere Rækker smaa Glasfnapper, der ved en heldig Belysning blinkede og spillede og gjorde en i Sandhed magisk Virkning. Nedringet Kjole, som da hun var sytten Aar, bar hun ikke; men dækkedes Rosen- og Elfenbeenspræparatet end nu af et høit Liv, saa var dette dog foran saa eiendommeligt firkantet udskåret, at man fra, hvad man saa, kunde slutte til, hvad man ikke saa, og det endda med skikkelig Avance for den, der havde resigneret paa det fuldt Nedringede. Over Skulderen og ned til Livet bar hun et Skjær, et bredt tærnet Silkebaand, der til Nød godt kunde gjælde for et Ordensbaand, som ikke endnu var kjendt her, og fra Livet slagrede Fortsættelsen af det i to lange Ender, der tog sig maleriske ud paa den fornblaa Grund. Paa Hovedet havde hun kun en Blomst, en naturlig, og et Slags gordisk Knude af røde

Fløils Baand; men to Loffer laae ligesom tilfældig løsne-
 ded ned ad Nakken, een paa hver Side, og
 fortalte den, der forstaaer at tyde Sligt, at deres
 Eierinde endnu ikke havde opgivet sit Krav paa at
 regnes til de ungdommelige Skjønne, der kjende
 den Magt, de besidde. Jeg selv havde mine sorte
 Klæder paa, som jo vel egentlig engang vare mine
 Bryllupsklæder, men som dog senere forskjellige
 Gange ere gjorte saa godt om og komne saaledes
 ud af Moden og i Moden, at min Kone, da jeg
 var fir og færdig, erklærede mig for meget an-
 stændig, ja, for en heel Cavaleer. Da det blæste
 stærkt, meente min Svigerinde, at vi ikke godt
 kunde gaae den slemme Vej over Knippelsbro, og
 det kunde jeg da heller ikke indvende Noget imod.
 Jeg lod derfor hente en Droschke, og Kloffen syv
 og tre Kvart rullede vi, min Kone, min Svigerinde
 og jeg, fra Kultorvet til Christianshavn.

Jeg har nu engang den Tro, at Intet i Verden
 skeer uden høiere Hensigt. Bliver et af Børnene
 forkjølet og maa holde Stuen nogle Dage, tænker
 jeg, at Muligheden er for, at det, hvis det ikke
 holdtes inde netop i disse Dage, kunde være kommet
 til Ulykke paa en eller anden Maade — og taber
 Pigen, naar hun sætter Maden paa Bordet,
 Skinken, vi skulde have til Aftensmad, i Sandet,
 og den bliver uspiselig, saa tænker jeg mig Mulig-
 heden af, at den, trods alle Under søgelser, vilde
 have været trichinholdig, og at min Familie og
 jeg saaledes maaskee ved dette lille Uheld ere

reddede fra en forfærdelig Døds Kvaler. Da vi fjørte i Drosjken til Christianshavn, tænkte jeg ikke over Sligt; min Kone og min Svigerinde havde Nok at overveie med Hensyn til, hvad Justitsraadens og Toldinspecteurens Damer kunde have paa den Aften, og hvad der vilde blive sat paa Bordet, og jeg maatte, for at være lidt gemyttlig, give mit Beshyv med derom, hvorfor jeg, saa at sige, var utilgængelig for alle høiere Jdeer. Men senere, naar jeg tænkte paa den Aften, kunde jeg dog ikke lade være at sige mig selv, at der i Indbydelsen til os fra Michelsens, naturligviis uden dennte Families Vidende, har ligget en høiere Hensigt, en, om jeg turde bruge det Udtryk, supratellurist Plan, den, at skaffe min Svigerinde en Stilling, der passede til hendes brillante Personlighed, og samtidig dermed at lette mine Skuldre for en Kjærlighedsbyrde, der, hvor tæffeligt jeg end maa have taget mig ud med den, dog, med de smaa Indtægter, jeg har, til sine Tider tyngede mig banjat.

Da vi kom udenfor Michelsens Port, saae vi, at den var mere end almindelig oplyst, og da vi kom opad Trappen, var der mellem første og anden Sal, thi Assessorens boe paa anden Sal, over samtlige Trin lagt Strimler af falmet Tæppetøi, som jeg mindedes at have seet tidligere, i dets grønne Ungdom, oppe i Stadstuen. Min Svigerinde gik foran, og da hun saae dette Tegn paa, at Selskabet vilde blive mere end almindelig elegant,

var det, som om hun uvilkaarlig vorede en Tomme høiere, og, uden at jeg egentlig overveiede det, hvissede jeg sagte og i fuld Beundring til min Kone: „Er hun dog ikke brillant?“

I Entreedøren kom Assessoren selv os imøde med et Ansigt fuldt af straalende Velvillie, viste sig i alle Maader som den belevne Bert, og trak mig, efter at have overgivet mine Damer til sin Kone, for at de kunde soignere deres Toilet en Smule, ind i de allerede med Gjester, og det med Eliten af, hvad jeg var vant til at finde der, overfyldte Bæreller.

Kort efter kom min Kone og min Svigerinde ind, og det vilde være uærligt at negte, at det var et flaaende Indtryk, det gjorde, da min Kone var traadt tilside, og min Svigerinde neiede for samtlige Tilstedeværende med et Smil, jeg nok, uden at kunde beskyldes for at gjentage Ordet for tidt, kan sige, var brillant. Det var Productet af Selvfølelse og Medlidenhed, af mild Imødekommen og klog Tilbageholdenhed, af varm Interesse for Enhver, hun saae, og dog en gjennemdæmrende Bevidsthed om, at Alle maatte see paa hende. I Stilhed spurgte jeg mig selv, hvor det dog kunde være, at dette brillante Fruentimmer endnu ikke var bleven gift, og det er slet ikke usandsynligt, at dette Spørgsmaal ogsaa i Stilhed er opstaaet hos Flere. Upaatvivleligt er det fremkommet hos en ung Mand, der, idet hun traadte ind, stod tæt ved Døren, og som vi ikke havde seet der før; kun

har Spørgsmaalet hos ham vel havt en anden Form, det har vel lydt som saa: „Mon denne brillante Dame endnu ikke er gift?“

Efter gjensidige Hilsener og Haandtryk præsenterede Berten den eneste af Gjesterne, vi ikke kjendte, for os som Herr Carlsen, Cieren af det heilige Gods „Liliendal“, en Miilsvei fra Kjøbenhavn. Jeg rakte ham Haanden, min Kone gjorde en lille ærbar Bøining og tilkastede mig i det Samme et betydningsfuldt Blik, som jeg fortolkede med: „Ham maae vi absolut indbyde til os!“ og min Svigerinde gjorde et ganske lille Skridt tilbage og neiede, men saaledes at jeg nok tør sige, at han i sit Hjerte gjorde to Skridt frem mod hende.

Gjesterne blandede sig nu mellem hverandre, Assessorens Frue gjorde sit Bedste for at stille Alt, hvad hun havde forberedt, i det bedste Lys, Assessoren selv var lutter Forekommenhed og Skjelmeri. I mit Hjerte gjorde jeg i Stilhed det Løfte, som jeg desværre dog siden ikke fuldkomment holdt, ikke den Aften selv nok saa svagt at tyde hen paa Nogetsomhelst, som kunde fortolkes som „Kammer“, allermindst i Forbindelse med „Assessor“, og det var aabenbart, at Alle ventede sig et godt Udbytte af dette Julegilde, som Enhver af os for Næsten dog følte langt oversteg vor Berts Kræfter.

Da Theen kort efter blev præsenteret, kom Carlsen og min Svigerinde tilfældigviis eller rettere heldigviis til at sidde sammen. Han talte til hende om Landlivets Fortrin for Kjøbstadlivet

— jeg havde nemlig sat min Stol saaledes med Ryggen mod hans, at jeg, trods alle Forstyrrelser af Toldinspecteursens Frue, der converserede mig om den mageløse Musik i „Faust“, som jeg desværre endnu ikke havde hørt, dog saa nogenlunde kunde følge med Alt, hvad han sagde — han talte til hende om Naturskønhederne i den Egn, han boede i, og det var ikke saa, den besad, han spurgte hende, hvad hun, hvis hun skulde vælge mellem Landliv og Byliv, vilde vælge. Desværre kunde jeg ikke ret høre hendes Svar, hun har vist, i Erindringen om tidligere Dage, hvistet det mere end almindelig bly. Jeg har imidlertid ingen Grund til at troe, at hun i den Situation, hun var i — jeg mener naturligviis ikke det Michelsenske Julegilde i det Hele taget, men særlig hendes Stilling overfor den unge Landeiendomsbesidder — skulde have foretrukket Kjøbstadlivets travle Uro for Landlivets idylliske Fred. Hun veed kun altfor vel, at der ikke fra Landet ind til Byen er længere end fra Byen ud til Landet, og at Veien gaaer ligesaa let ud som ind og ind som ud, naar man blot har det, hvorfor man kan expederes frem og tilbage, til at hun ikke, da Spørgmaalet forelagdes hende noget og puurt, skulde have klaret Situationen brillant ved at give Landlivet Fortrin.

Da vi reiste os fra Theen, tog min Kone mig under Armen og førte mig en Smule til Siden. „Det var et Parti for Jacobæa“, sagde hun, „det

kunde ogsaa vi have godt af. Tænk, hvor prægtigt Børnene kunde være derude paa Liliendal i Sommerferien, og hvor det vilde være gavnligt for deres Sundhed!" Jeg indrømmede Sandheden deraf, thi jeg holder selv meget af at sluge lidt frisk Landluft; men jeg tilspøiede dog: „Endnu veed man imidlertid ikke, hvordan han sidder i det. Man kan nominelt eie en Eiendom og dog eie meget Lidet deraf". Jeg brugte med Billie Ordet „nominelt", for at give hende lidt Respect for min Indsigt i slige Ting. Men det var her aldeles ikke paa sin Plads. „I den Henseende", sagde hun nemlig, „kan Du være rolig, jeg har allerede paa en siin Maade forhørt mig hos Fru Michelsen og ladet et lille Ord falde derom til Jacobæa. Han har arvet Eiendommen ifjor efter sin Fader og er for Diebliffet en Mand paa to Hundrede Tusinde." Uvilkaarligt tog jeg min Kones Haand og tryffede den, jeg følte, uden ret at tænke derover, en vis Beundring for Kvinden, der saa hurtigt kan orientere sig i ethvert Forhold, og da jeg, for ikke at vække Opsigt ved vor gjensidige Hvijsen, idet jeg igjen forlod min Kone passerede min Svigerinde, saae jeg, at der paa hendes Kinder var to Roser, saa brillante, at jeg gad see den Gartner, der kunde fremvise to skjønnere.

Lidt efter blev jeg sat til L'hombrebordet. Det var denne Gang Assesjoren, Grosserereren, Capitainen og mig, der kom til at spille sammen —

den unge Landeiendomsbesidder havde ikke Lyst til at spille, han foretrak, idetmindste den Aften, Samtale. Toldinspecteursens Frue spøjede lidt med hans Valg af Underholdning; hun meente, at de unge Mænd nutildags dog ellers ere mere end tilbørligt opsatte paa at komme til Spillebordet, og de unge Mænd fra Landet fremfor Noget. Hun havde en voksen Datter med, der, som Moden hød, aabenbart havde gjort sit Raffehaar til Knudepunctet i sit Toilet, og som stadig betragtede min Svigerinde, som det syntes, halvt forundret over, hvad Mærkeligt der dog kunde være ved hende. Har Herr Carlsen fundet min Svigerinde meer end almindelig smuk, saa er jeg vis paa, at Frøken Oluffen har fundet hende mindre end almindelig smuk, men til Gjengjæld meer end almindelig coquet, og jeg kan ikke negte, at jeg blev frapperet, da jeg engang under en Casque i Hjerter, hvori jeg forresten blev Codille, kastede et Blik op fra mit Kaart og saa de tvende unge Damer staae Ansigt til Ansigt overfor hinanden, medens Carlsen betragtede dem begge. Det var noget af det Brillanteste, jeg har seet, af kvindelig Turnering; i et Nu havde den unge Pige Spydet i sit Bryst.

Omtrent Kloffen halv elleve afbrøde vi L'hom-bren for at gaae tilbords, min Bert ikke saa munter som tidligere paa Aftenen, thi han havde tabt tre Noloer i Træk, og jeg var ovenikjøbet uheldigviis, trods mit Forsæt — jeg veed ikke, hvad det stundom er for en ond, drilagtig Mand,

der farer i mig — et Par Gange kommen til at kalde ham: Herr Kammerassessor. Men han tog sig dog i det, hød Justitsraadens Frue Armen, bad os Andre tage Damer og gif saa selv med sit erobrede Bytte foran og ind i Spisestuen. Jeg oplede lidt, jeg vilde see, hvem den nye Gjest tog tilbords. Jo, ganske rigtigt! han tog min Svigerinde. Jeg gad engang seet den franske Keiserinde, Napoleon den 3dies foeminine Medregent! Hun er en sødt Spanierinde, det er bekjendt nok, og Spanierinderne ere stolte; men jeg gad nok sammenligne hende med min Svigerinde i Henseende til Holdningen, især i det Dieblig denne Sidste gif tilbords med Carlsen. „Brillant!“ sagde jeg i mit Jnderste, „Fuldendt!“ og hød i min Glæde Toldinspecteurs Frue min Arm. Men hun saae og hørte mig ikke, eller hun vilde ikke bemærke det; hun tog Justitsraadens Arm, og saa, ja, saa tog jeg min egen Kone. Som trofaste Kampfæller i, hvad vi iaften kæmpe for, tænkte jeg, høre vi dog ogsaa egentlig sammen. Ingen kan vide, hvad en Godseier i vore Dage kan bringe det til, man har jo i den Henseende glimrende Exempler, og Du selv, Du er endnu kun Revisor.

Bed Bordet blev der sagt meget Morfomt, af Justitsraaden endogsaa engang noget Vittigt. Assessoren oppede sig mere og mere igjen, og hans Kone var en overmaade ferm Bertinde. Toldinspecteurs Datter var ført tilbords af Justitsraadens Søn, et ungt Menneſke, der med Hensyn til, hvad han

vilde foretage sig i Livet, endnu stod som Herkules paa Skilleveien og syntes at skulle blive staaende. Den unge Pige var aabenbart lidt forstemt, og da han tilfældig med en af sine Kjøleknapper kom til at hænge fast i sin Borddames klare Ermer, gav hun, dog vist noget uoverlagt, et lille Skrig, der forresten slet ikke klædte hende ilde og drog Herr Carlsens Dine hen paa hende. Min Svigerinde smilede derover, kastede et overlegent opmuntrende Blik over til den unge Pige og tog samtidigt dermed, da der netop blev ombaaret Posteier, uden fjerneste Tanke om, at det zarte Silketøi i hendes Kjøle skulde kunne komme til at lide ved noget uheldigt Greb, med saa stor Sikkerhed to Posteier og lagde dem paa sin Tallerken, at min Kone, der iagttog hende, ikke kunde Andet end støde mig lidt paa Armen og sige: „Saae Du? Var det ikke brillant?“

Men har jeg nogensinde følt, at dette Ord, anvendt paa min Svigerinde, var berettiget, saa følte jeg det, da Assessoren senere ved Aagen udbragte sine Gjesters Skaal og da navnlig Carlsens som den, der var første Gang i hans Huus. Hvordan det gik til, er mig umuligt at forklare, men min Svigerinde forstod saaledes, jeg antager ved et eneste Blik, at desorientere ham om Skaalens virkelige Natur, at Carlsen aabenbart maa have glemt, at der var flere Gjester tilstede end hans Borddame og han, thi neppe havde Assessoren talt, og af en Mand uden videnskabelig Dannelse at være skilte han sig virkelig taaleligt ved sin

Tale, før den unge Landeiendomsbesidder, skjøndt
 Staaen jo gjaldt alle Gjesterne, om end fortrins-
 viis ham, reiser sig og siger: „Jeg takker for os
 Begge, for min Borddame og mig, jeg for min
 Deel vil aldrig glemme den behagelige Aften, jeg
 har nydt!“ Fra alle Kanter blev der en fuld-
 kommen Tausshed, Alle vare som lynslagne. Samt-
 lige respective Familiefædre og Mødre saae be-
 tydningssfuldt paa hverandre, og jeg troer næsten,
 min Kone var nærved at blive forlegen paa sin
 Søsters Begne. Men da reiser pludseligt min
 Svigerinde sig, og idet hun paa en ganske aparte
 brillant Maade svinger Hovedet saaledes paa den
 elastiske Hals, at hendes Ord kunde synes hen-
 vendte til Alle, siger hun: „Og jeg erklærer det
 for enhver Herres Pligt, ligesom min Bordscavaleer
 at takke Verten og hans Frue paa sin Borddames
 Begne. Den Forekommenhed, der er viist os, kan
 ikke betales med Mindre. Thi det siger ogsaa jeg:
 ogsaa mig vil denne Aften være uforglemmelig.“
 Alle saae sig overrassede om, havde jeg været
 Maler, havde jeg malet Situationen til Udstillingen,
 Enhver kunde da for en Bagatel have faaet det
 Hele at see der. Saa kom man lidt til Aande
 igjen, og i et Nu reiste alle Herrerne sig, jeg
 naturligtviis ogsaa, og takkede deres Bært paa
 egen og Dames Begne, og Assessoren og hans
 Frue flinkede igjen og takkede smilende for den
 Gæst, som vistes dem. Min Kone saae paa mig,

jeg saae paa min Kone, den Aften glemme heller aldrig vi, den var brillant!

Man gif nu frabords, og der blev converseret i Grupper, som man nu tilfældig kom i Berøring med hverandre. Herr Carlsen gjorde mig den Ære at henvende sig flere Gange til mig og spørge til min Familie, og jeg bad ham selv ved et lille Besøg at forviise sig om, at, om vi end ikke vare rige paa Gods, saa havde vi dog Hjerte nok for Folk af hans Rige. Ogsaa min Kone talte han med, og jeg troer, Sandt for Dyden, at hun engang, da han gjorde hende en Compliment, rødmede som en ung Pige, der endnu gaaer i Skole.

En halv Time efter gav Toldinspecteurens Frue Signal til Opbrud. Datteren var lidt svag efter en Sygdom, hun havde havt, og de turde derfor ikke blive ude med hende længere ud paa Natten. Da vi havde taffet Verten og Vertinden — jeg kaldte ham ved Afskeden „min kjære Assessor!“ — og da vi Alle havde raft hverandre Haand til Farvel, stege vi atter tilvogns — thi Droschken havde vi igjen ladet hente — og rullede hjem. Dog nei, det er sandt, jeg glemte at sige, at den unge Landeiendomsbesidder fulgte os tilvogns og hjalp min Svigerinde, der ikke havde nemt ved at komme over til Vogntrinet, fordi der var faldet lidt Snee, og derfor maatte støttes, op i Vognen. „Det var en prægtig Aften,“ sagde min Kone, da vi kjørte, til sin Søster, „og Du var i Aften

brillant." „Ja, brilliant!" gjentog jeg og lagde mig saavidt muligt tilbage i Vognen.

Nogle Dage efter kom Herr Carlsen i Visit hos os, otte Dage efter vare vi indbudne til Julegilde hos ham, fjorten Dage efter var han til stort Selskab hos os, og en Maaned efter vare han og Jacobæa forlovede. Da de første Gang efter Forlovelsen en Formiddag gik ud til Assessorens, og vi for Selskabs Skyld fulgte med og gik bagefter dem paa Rjæbmagergade, hviskede jeg til min Kone: „Det er et brilliant Par og et udmærket Parti. Men det bliver et haardt Pust for mine smaa Indtægter at gjøre Brylluppet."

Den første Mai fandt, som sagt, Brylluppet Sted i Holmens Kirke. Præsten talte meget smukt, Toldinspecteurs Fru, der var med til Brylluppet, græd endogsaa. Jeg bør vel ikke glemme, at jeg netop Dagen før Brylluppet var bleven udnævnt til Secretair, en Titel, der dog forresten slet ikke klinger stort bedre end Revisor, og som min Kone ikke er saa lidt misfornøiet med. Da Brudeparret om Aftenen tog fra mit Huus ud til Liliendal, havde, som vi Dagen efter fik at vide, Michelsens illumineret, og det var smukt af dem, det var Mere end nogen af de Andre, der boede os nærmere, havde kunnet faae Raad til. „Jeg har nu gjort, hvad jeg kunde," sagde jeg, da de vare borte, til min Kone, medens hun lagde Børnene tilsengs, „blot det nu maa gaae for dem!"

„Vær Du kun rolig!“ sagde hun, „det har ingen Nød, jeg kjender Jacobæa bedre, hun er brillant!“

Da vi Formiddagen efter Bryllupet vare til Gratulation paa Liliendal, som jeg nok tør sige af dets Eier var gjort til et lille Elysium — Havestuen var navnlig noget af det Nydeligste, jeg har seet, og Navnet Jacobæa var anbragt der, konstigt dannet af Blomster ved Brudgommens egen Haand — og da vi, efter at have gennemgaaet en heel Deel af Brudegaverne, fastede Diet ud af Vinduet, saae vi en Vogn rulle op i Gaarden, og det var Michelsens, der kom for at gratulere. Jeg maa i Forbigaaende sige, at Assessoren og hans Kone virkelig havde viist sig meget nette ved denne Leilighed. De havde sendt Brudeparret en Sølvpotageske og sex nye Theeskeer, medens Toldinspecteurens kun havde sendt aldeles blankt sex Theeskeer, hvad Jacobæa da rigtignok ogsaa, saameget mere som hun alt i Forveien havde et lille Horn i Siden paa dem, lovede ikke at glemme dem. Og da Michelsens kom ind, gif saavel min Svigerinde som hendes Mand dem meget venligt imøde og hilste paa dem og førte dem omkring allevegne. Da Assessoren derefter var kommen til Sæde, sagde han, aldeles uden at kjende Noget til vor Opfattelse af min Svigerinde: „Naa, min gode Herr Carlsen, nu er De da rigtig tilfreds; det er en brillant Kone, De har faaet Dem!“ Selvfølgelig spidsede jeg Øren til, hvad den nye Egtemand vilde svare;

men hvor overrasket blev jeg ikke, da han sagde: „Det haaber jeg! I den Formening friede jeg idetmindste til hende.“ Og saa lagde han sin Haand paa hendes, ligesom for at bestyrke, at han havde dette Haab. Egentlig var der jo vel nu ikke Noget at sige dertil, det var jo slet ikke Andet, end hvad der var naturligt og sandt; men af en Uegtemand paa een Dag forekom mig dog Ytringen lovlig kølig, og selv min Kone stødte den, saa at hun saae vist paa mig. Hvad min Svigerinde tænkte, veed jeg ikke; men det forekom mig dog ogsaa, at hun noget hurtigt traaf sin Haand bort fra hans. Skulde der allerede have været en lille Kurre paa Traaden, tænkte jeg; umuligt var det ikke; thi bestemt er min Svigerinde, hun har en Billie og vil have den respecteret. Men saa tænkte jeg igjen: Det er umuligt, saa tidligt kan der ikke have været nogen Differens, og da vi toge hjem, vare min Kone og jeg enige om, at hendes Søster og Carlsen vare lykkelige med og ved hinanden.

At, hvad er dog i Grunden alle menneffelige Beregninger! Jeg havde tænkt mig en høiere Hensigt med dette Julegilde, og det er endnu ikke Bindse, og jeg er færdig ved at troe, at hvis der virkelig har været en høiere Hensigt ved de to Nygiftes Møde ved dette Gilde, saa har Alt supra nubis ikke været ret beregnet. Ikke som om der, os vitterligt, har været Noget i Veien imellem Carlsen og hans Kone — nei! Alt gaaer saa godt

derude paa Liliendal, at det er en Fornøielse; men det forekommer mig dog, at Carlsens Ansigt er lidt alvorligere end før, og naar jeg begynder at tale om min Svigerindes udmærkede Egenskaber, og hvordan hun var, da hun var en Snees Nar, saa søger han bestandig at undvige med sit Svar, og at tale om ganske andre Ting. Hvor jeg faster mit Øie hen derude, er det brillant Altsammen; men siger jeg spørgende til min Svigerinde, naar hun for Exempel skifter Dragt et Par Gange i Løbet af Formiddagen og kommer ind den ene Gang smukkere end den anden: „Det maa man lade Dig, Du er brillant!“ saa kan jeg ikke sige den unge Egtemand fri for, at der er et ganske lille ironisk Træk om hans Mund, og jeg er da færdig ved ikke at faae den sidste Stavelse af Ordet „brillant“ med, men bliver snurrende paa „bril“, saaledes at jeg næsten føler mig forlegen derved. Jeg gad vidst, om der virkelig skulde være en Misviisning i, hvad jeg troede at være en høiere Bestemmelse. Siden jeg blev Secretair, er jeg begyndt at blive Skeptiker. Ikke som om de Ansøelser af alt Idealt og Høiere, jeg har haft i min tidligste Tid, ere blevne roffede; nei! men jeg har begyndt at see Alt i Verden lidt dybere ind end til Skallen, at see det til Kjernen, uden Illusionens blændende Slør. Det er altid, det seer jeg nu, de Underordnede, som skulde holde for! Det er dem, som maae trælle, og vil man endelig engang dog lønne dem, saa spiser man

dem af med mindre end Intet, saa sætter man dem saa lavt ned paa Rangens og Værdighedernes Stige, at de langt hellere maae blive staaende frant og frit udenfor den. Jeg troer sandelig, at den Titel, jeg har faaet, har været mig mere til Skade end Gavn. Før troede man paa Muligheden af „Justitsraaden“, nu er Stempleet sat paa mig, jeg kunde ikke møntes ud høiere end til „Secretair“. Det er Maximum af, hvad jeg er værd. Carlsen, det er min Overbeviisning, overseer Titelen aldeles, han nævner den aldrig. Og saa har jeg desuden de daglige Regninger i Overflod, de komme sneeviis, skoffeviis; thi det kan ikke negtes, at Bryllupet var brillanter, end det var nødvendigt at gjøre det; men det One maatte jo ligne det Andet, og kunde jeg saa Andet for min Svigerindes Skyld.

Ja, det er afgjort: det er endnu de første Hvedebrødsdage for de unge Folk, men fuldkommen reent Brød i Posen have de neppe. Det kan nok være, at min Svigerinde gjør lovlig store For- dringer, og at hun har viist ham sin Holdning mere end nødvendigt allerede for tidligt. Hun har hørt det Ord „brillant“ anvendt saa tidt paa sig, at jeg frygter for, at vi selv have gjort Vort til at fordærve hende og fremkalde, hvad der nu kommer. Det skulde gjøre mig Ondt, skulde Told- inspecteursens faae det at skumle over. Datteren er igaar bleven forlovet med en ung Attaché ved et af de fremmede Gesandtsskaber, en meget net ung Mand, der paastaaes endogsaa af en af de for-

nemste Familier; han har et „van der“ foran sit Navn. Men ganske rigtigt er det neppe gaaet til. Der er nok arbeidet artigst derpaa af Toldinspec-teuren og hans Kone, som ikke have kunnet for-glemme, at min Svigerinde snappede Carlsen bort for deres Datters Næse. De have nok lirket ganske antageligt ved den unge Mand, for at faae ham til at gaae i Tøiet. Det kan min Kone og jeg da sige os fri for; alt Slags Lirkeri, det have vi skyet som Pest. Gaaer det galt, saa staae vi udenfor. Vi toge Forbindelsen som den kom, det var vor Skyldighed, det skyldte vi min Svigerindes Fremtid, det var vor Pligt, saalænge vi troede paa en høiere Hensigt dermed. Mere have vi ikke gjort!

Imorgen Aften skulle vi have Pindsegilde. Jeg siger „Pindsegilde“ blot som Modsatning til Julegilde, thi egentlig give vi aldrig Pindsegilde, og dette finder kun Sted, for at vi ligesom officielt kunne modtage det unge Par, der endnu ikke siden Bryllupet har været her til større Selskab. Det koster mig endeel, jeg tilstaaer det, det koster mig Meget, og jeg har, for at dække de mange Udgifter, jeg har havt i den seneste Tid, maattet søge mig Extraarbeide. Jeg har taget en Secretairplads hos en Galanterihandler paa Østergade; inde paa hans Privatcontoir fører jeg Bøgerne et Par Timer om Dagen, naturligviis udenfor min Arbeidstid i Ministeriets Revisionscontoir. Paa en Maade er derved den Titel, jeg har faaet, bleven ikke blot

uheldig, men ogsaa overflødig. Hvad man i Birkeligheden er, behøver man jo ikke først at give sig Udseende af. Er man Kjerne, er det en Taabelighed at ville synes Skal. For mit Secretairsskab hos Galanterihandleren faaer jeg desuden betalt — for det Secretairsskab, jeg fik af Kongen, maa jeg betale. Men det er nu ligemeget! Naar blot Pindsegildet maa spænde nogenlunde godt af, og Alt med de Nygiste maa gaae efter Ønske, saa kommer man vel ud over Resten. Var det ikke for Børnenes Skyld, der glæde sig til at komme paa Landet i Sommerferien, og for den Sags Skyld ogsaa for min Kones og min, thi vi have, sub rosa sagt, ogsaa saa smaat tænkt paa at ligge ude paa Liliendal en Maanedstid — det vil sige, jeg maatte jo kjøre ind hver Dag, thi mine Forretninger kan jeg ikke lade skjøtte sig selv — var det ikke, siger jeg, for denne hyggelige Udsigts Skyld, vilde jeg foreslaae Carlsen og min Svigerinde at gjøre en lille Udenlandsreise et halvt Aarstid. Paa Jacobæas livlige Aand vilde det have en brillant Virkning, og jeg var i længere Tid fri for disse Gilder, som jeg ikke kan negte i Længden falde mig lidt drøit. Men det er dog nok ikke værdt at tale derom, jeg troer ikke min Kone ønsker det.

Gaafes fandt da ogsaa Gildet Sted, og der var ikke saa Faa saavel af vort Bekjendtskab som af Michelsens. Toldinspecteurens vare der dog ikke, de vare budne til Legationsraad Pranges, og

vi have nu foresat os at afbryde al Dmgang med dem. Det varer vist ikke længe nu, inden han bliver Statsraad. Kloffen halv ni kom alle Gje-sterne, min Svigerinde og Carlsen med Fjre for, og det kan ikke negtes, at det gjorde endeel Opsigt paa Kultorvet, da Vognen rullede hen for Døren. Fattigfolk og Børn stillede sig saamænd op i Rader, medens det unge Par gik over Fortoget; der stod endogaa en Student. Det er lidt uheldigt, at vi boe i et Huus og ikke i en Gaard; vi have ikke Plads til Hest og Vogn, og Rudsken maa da altid, naar de komme til os, holde udenfor eller føre hen med Vognen til en af Carlstens Slægtninge, som vi kun have talt med et Par Gange ved Bryllupet og ude hos Carlsen, men som vi ikke ville søge Dmgang med, da han forekommer os lidt fornem paa det. Rigtigst var det, om vi flyttede til en eller anden Gaard; men min lille Indtægt kan umulig slaae til, Leien er saa høi, og foreløbig — foreløbig maae vi vel blive, hvor vi ere. Som sagt, Kloffen halv ni kom alle Gje-sterne, Carlstens iberegneede, og det var et brillant Syn, da de steg ud af Vognen, og Tjeneren fulgte dem op ad Trappen med nogle Smaating, min Svigerinde havde taget med til os. Det undgik mig imidlertid ikke, at Carlsen saa temmelig forstemt ud, og da jeg, efter at have hilst paa ham og hans Kone, og yttret mig om Et og Andet, der laae nær, lod indsflyde en lille Bemærkning om, hvor behageligt det maatte være

at have en saa brillant Equipage, svarede han noget but: „Hm! Det Brillante har aldrig været min Kjøphest. Vi Landmænd have Andet at bruge vore Heste til end Kjørsel af den Natur. Hvor To kunne slaae til, bruger jeg kun høist nødig Fire.“ Jeg indrømmede Rigtigheden deraf, men meente dog, at man for Damernes Skyld nok kunde og burde offere Lidt. „Nok muligt,“ sagde han; „men der er Get, man ikke kan og ikke bør offere, og det er sin Selvstændighed!“ Og dermed dreiede han sig om og talte til Assessoren, der syntes at have anstillet philosophiske Betragtninger over Livet efter dette; idetmindste var han alvorlig nok dertil. Jeg følte nu tydelig, at det nye Ægtepar, som jeg før sagde, ikke havde reent Brød i Posen; der var aabenbart i Hvedebrødet kommet bitter Gjær. Og Get mærkede jeg, at han ved sin Yttring om Selvstændighed snærkede til mig. Jeg skal dog skrive mig det bag Dret. Det er nok muligt, at han ikke er det brillante Fruentimmer værd, som han har faaet.

Ved Bordet udbragte jeg mine Gjesters Skaal; men pompeust som ved Julegildet spændte det ikke af. Michelsen takkede paa Alles Vegne og yttrede det Haab, at Secretairen og hans Frue ret ofte maatte opfordre deres Venner til at fornøje Besøget. Carlsen sagde Intet, og da jeg udbragte Skaalen for ham og min Svigerinde særlig og sluttede med: „Gid det, der er begyndt saa glædeligt“ — for ikke at bruge stærke Farver, vilde jeg med Forsæt ikke

fige brillant — „gid det, der er begyndt saa glædeligt, ogsaa maa fortsættes glædeligt, til alle Barters Held og Tilfredshed!“ npiedes han med ganske tørt at løfte Glasset og sige: „Jeg takker!“

Da det var meget lummert i Veiret, og Barmen i Stuerne trykkede endeel, uagtet alle Vinduer stode aabne, og Gjenboerne saaledes kunde see lige ind, hvad der forsaavidt jo rigtignok kunde være det Samme, da vi sandelig ikke behøvede at skamme os ved vort Arrangement, skiltes man temmelig tidlig, og Kloffen elleve en halv rullede Carlsens Ekvipage allerede igjen ud til Liliendal. Da alle de Fremmede vare borte, og min Kone og jeg vare ved at gaae tilsengs, udtalte jeg for hende min Frygt for, at det dog neppe vilde gaae i Længden med de Rygifte. „Jeg begynder selv at faae Skrupler,“ sagde hun, og tog sin Natkappe paa. „Min Søster er unegtelig lidt pragtshg og har ikke godt ved at spie sig efter Andre; men, saadan i et Selskab, hvor det gjelder om at presentere sig, er hun dog virkelig — det maa Du tilstaae — brillant. Jeg har fra Barndommen af aldrig kunnet maale mig med hende.“ Jeg saae paa min Kone, som hun der stod i sin Natdragt, og jeg kunde ikke negte, at hun havde Ret; men jeg troede det rigtigst dog ikke at sige Ja til hendes Yttring, det var jo muligt, at det kun var sagt for at modsiges, og Fruentimmerne — ja det er nu det Samme, Fruentimmerne har jeg altid havt megen Respect for.

Desværre har jeg dog vist ladet et Ord falde til min Svigerinde om en Udenlandsreise, og jeg hører nu, at det har havt en uheldig Virkning, om der end er gaaet over en Maaned, før Virkningen indtraadte. I dag kom Carlsen herop; han var kjørt herind paa en lille, simpel Jagtvogn med en Hjerding Smør bag i Vognen; han havde et Grinde op til min Kone. „Naa,“ sagde han til mig, „Deres Svigerinde har nu faaet det Indfald at ville reise udenlands, og hun sætter Himmel og Jord i Bevægelse, for at sætte sin Billie igjennem. Ideen er Deres, Herr Secretair, troer jeg.“ Det var første Gang, jeg havde hørt ham kalde mig „Herr Secretair!“ det gjorde mig lidt betænkelig. „Men denne Gang ville vi dog see, hvem der gaaer af med Seiren!“ vedblev han. „Vel er der, at dømme efter hendes Dine, da vi talte derom, spanskt Blod i hende, men vi Nordboere ere heller ikke at spøge med! Tænk Dem! Blot for at spille en Rolle i Verden vil hun, at jeg skal reise fra min Bedrift og mit Huus og lade Alt seile sin egen Sø i mindst et halvt Aar! Jo, hun er brillant!“

Jeg sagde, da jeg begyndte min Fortælling, at jeg var i stor Tvivl, om jeg kunde fortælle det, jeg havde tænkt at ville fortælle, rigtig godt; jeg er nu kommen til Erkjendelse af, at det ikke ret vil gaae. Meget vanskeligt har det navnlig været mig

at lade Præsens og Præteritum verle saaledes, at det gjorde den ønskelige Virkning, det vil sige, stadig skildre det Skete som Forbigangent og dog lade det fremtræde saaledes, at det var, som om de svundne Tanker, Stemninger og Begivenheder først gennemleves nu. Og saa trykkede det mig stadig lidt, at min Svigerinde maaskee skulde komme under Veir med, hvad jeg fortalte, og stødes ved et eller andet Udtryk. Jeg vil derfor afbryde min Fortælling her. Kun Et vil jeg sige, det er siden Carlens Meddelelse om Reisen stadig gaaet ned ad Basse med Harmonien imellem de nye Ægtefolk, og den synes idag, den 2den September, i det Aar efter Verdens Skabelse 5869 og efter Christi Byrd 1869, temmelig nær ved at bryde. Jeg haaber dog, at den alligevel holder, og at hun, som jeg sagde, da jeg begyndte, og som hun tidligere altid har gjort, sluttelig nok vil seire, hvad hun da forresten allerede har gjort med Hensyn til Udenlandsreisen; thi, hvad man end med Rette vil kunne indvende imod hende, det tør jeg freidigt sige: Hun er nei, jeg troer dog, at jeg ikke mere vil bruge dette Ord. Ikke, som om jeg var overtroisk! nei! men man kan dog aldrig vide, hvordan man er stillet. Til Principerne for den høiere Styrelse fjender man saa lidt! Men — hvilket Ord skulde jeg vel foretrække? Jeg veed sandelig ikke! Maaskee de Ærede, der nu have hørt Historien, selv ville bestemme det.

Hvad der gjør Udslaget.

Han havde Noget af Guld og Sølv, og Verdens Tre fattedes ham ikke. Men glad var han dog aldrig, han manglede Eet: et Hjerte at elske, et Hjerte at slutte sig til.

Og Tiden gik, og han blev gammel, hans Haar begyndte at graane. Og da Sneen en Dag faldt tæt, og Vinden susede i de nøgne Træer udenfor hans Vindue, da stod han stille og saae ud, han syntes, det var koldt omkring ham, — skjøndt Jorden knittede i Dønen, foldere end ude i det vilde Veir.

Da bankede det paa hans Dør, det var en fattig Kone med sit Barn. Hun bad om en Gave, for Guds Skyld og for sin Armod. Og han aabnede sin Pung og gav hende en lille Sølvmønt. Men leilighedsviis, som han rakte hende den, saae han, at hun var smuk, og at Barnet lignede sin Moder. Og han aabnede Pungen paany og gav hende endnu det Dobbelte af, hvad han havde givet hende.

Hun takkede ham, takkede ham for, hvad hun

kunde udrette dermed, og for hans store Barmhertighed. Og leilighedsviis som hun talte, mærkede han, at hendes Stemme var velklingende og blød, og det syntes, som havde længe hans Dine ikke seet noget saa Smukt, som havde længe ikke saa mild en Klang klinget ind i hans Sjel.

Saa tog hun ved Dørgrebet for at gaae. Men han standsede hende og bad hende sige ham, hvem hun var, og hvordan hun var stillet i Verden. Og hun fortalte ham, at hun kun atten Aar gammel var bleven gift med en flink Arbejder, at hendes Mand og Forsørger to Aar efter var bleven baaren til sin Grav, en tærende Sygdom havde endt hans Liv, at hun i to Aar derefter havde arbeidet og kæmpet, savnet og lidt, og at kun Tanken om i hendes treaarige lille Søn at see en Fremtidsstøtte holdt hende opreist. Og han aabnede sin Pung paany, for i hendes Haand at tømme hele dens Indhold. Men leilighedsviis, som han tømte den, mærkede han, at hendes Haand skjælvede, og han troede, det var af Taknemlighed, thi i hendes Die saae han en sølvklar Taare.

Da hørde han hende en Stol og satte hendes Søn paa en anden ved Siden af. Men hun vovede ikke at sætte sig, hun syntes, at det grønne Fløil, hvormed den var betrukket, var ikke bestemt til Sæde for Armod og Savn. Men leilighedsviis som hun vægrede sig, følte han tydeligere, hvad han selv savnede, og hans Opfordring til hende om at sidde blev næsten en Bøn.

Saa satte hun sig, men ydmygt. Og da han tog hendes Haand og spurgte, om hun kunde ønske sig en ny Forsørger, betragtede hun ham forbauset og blev hvidere end Sneen udenfor. Men han forklarede hende, hvad Rigdom var, og hvor Lidet den formaaede, og han fortalte hende, hvad han saaned og hvad hun kunde have at give bort. Og da hun saae paa sin lille Dreng og hun saae paa den alvorlige Givers bekymrede Ansigt, fastede hun sig rødmende paa Knæ og lovede ham at være for ham, hvad et Menneske uden Rundskab og Dannelsse, kun med et Hjerte fuldt af Taknemlighed, kunde være.

Og fjorten Dage efter stod der Bryllup, den rige Herregaardseier giftede sig med den fattige Tiggerste, der havde tryglet ved hans Dør.

Et Aar gik hen, og Sneen faldt atter tæt, og udenfor hans Vinduer pib Vinden atter i de nøgne Træer. Nu og da saae og hørte han det vel, men hans Tanke var ikke derved. Han trykkede et Kys paa sin Hustrues Pande, og naar den Lille saae det og legende kom hen til ham, satte han ham paa sit Knæ, og glemt var Stormen og Sneen udenfor.

Saa gik der Aar, og udenfor hans Vindue stod Træet med sit Løv, og Rosen blomstrede. Men mere blomstrende end den stod hans unge Viv og fæstede sit Die paa den rige Sommerpragt. Og han saae det, men rigtig glad var han igjen ikke. Han saae, at hun havde Nok af Guld og

Sølv, og hvad hun kunde ære og agte savnede hun ikke, men for sin Ungdom havde hun dog ikke faaet Ungdom i Vederlag.

Og Tiden gif, det var, som om Aarene og de gode Dage gjorde hende yngre. Og en Dag, da Vaaren atter flødte Alt med Blomsterpragt, og hun stod ved sit Vindue og betragtede den, bandede det paa hendes Dør, og det var hendes rige Mand, der kom ind til hende. Han hilsede paa hende, og hun nikkede smilende igjen. Og alt som hun nikkede faldt en tyk, nøddebrun Lof ned over hendes hvide, fyldige Bryst. Han saa det, men leilighedsvis saa han tillige, at hans egne Haar vare ganske hvide, og skjøndt han i lange Tider havde vidst det, følte han sig dog netop nu saa fattig overfor hende. Og da han bad hende om et Kys, stod han for hende, som hun den første Dag, han saa hende, havde staaet overfor ham. Men hun briede sig henimod ham og gav ham af sin Rigdom.

Saa tog han hendes Haand og trykkede den. Men alt som han gjorde det, skjælvede hans Haand dog lidt, og da hun mærkede det, gif der gjennem hendes Hjerte en Anelse om, hvad der bevægede sig i hans Indre. Og hun sørgede, men vovede ikke at sige hvorfor.

Og atter gif en Tid, fra alle Kanter hørtes kun Beundring af hendes Skjønhed. Man forbausedes over, hvad der i de syv Aar, hun havde været gift, under et lykkeligt Hustruets Ly havde

udviklet sig hos hende. De unge Mænd vare begejstrede for hende, de unge Qvinder indrømmede, at hun var smuk. Men mere og mere sølte han sig som den Fattige, og da Vaaren paany flædte Frugttræerne med Blomster, stod han taus ved sit Vindue og saae ud, han sølte, at det Træ, der havde Blomst, ogsaa havde Ret til Frugt.

Da gif han en Dag ind i sit Kammer og lufkede sin Dør. Og da han havde deelt Alt, hvad han eiede, i tvende Dele og givet sin Gave retslig Gyldighed, gif han ind til sin Hustru, for at sige hende Farvel. Hun savnede ikke Rigdom, hun skulde nu heller ikke savne Ungdom. Den Haand, hun engang havde givet ham, vilde han give hende tilbage; naar Nar var gaaet, kunde hun skjænke den til en Yngre. Men hvad han tænkte paa, det vidste hun, og da han traadte ind i hendes Værelse, stod hun for ham i sin fattige Tiggerdragt, som hun omhyggelig i de Nar, der vare gaaede, havde gjemt. Længe forbleve de tause og saae paa hinanden. Men da hun nu tog sin Søn i Haanden og atter bad ham for Guds Skyld og hendes Armodes at give hende en Gave, da forstod han hende, forstod, at Gaven ikke var den, hvorefter hun tidligere bad, forstod, at ikke Rigdom og ikke Ungdom er det, som gjør Udslaget, men at der er Gæt, der gjør Fyldest for Alt, og det er i Bæe som Vel: det varme Hjertes Kjærlighed.

Det sagde jeg nok!

„Det sagde jeg nok!“ sagde Kammerraad Rasmussen til sin Kone, der laa besvimet i en Stol med Dinene lukkede for, hvad der foregik omkring hende, og kastede, idet han sagde det, en Blik, han ufravendt havde stirret paa, foran sig paa Bordet; „Det sagde jeg nok! Nu har Du det saa godt!“ Hun hørte imidlertid ikke, at han sagde det, og, selv om hun havde hørt det, havde hun ligesaa godt kunnet ladet være at høre det, thi hun vidste, at det var ikke, som han sagde, hun vidste, at han ikke havde sagt det, der var Spørgsmaal om, og hun vidste, at hun ikke havde det godt. Men Kammerraaden faldt det slet ikke ind, at hans Kone maatte tænke saaledes. „Det sagde jeg nok!“ gjentog han endnu engang og kastede sig, tilsyneladende tilfreds ved denne Bevidsthed, tilbage i en Stol, som om ogsaa han var besvimet.

En og Anden vil nu maaskee spørge, hvad da Kammerraad Rasmussen egentlig havde sagt

eller rettere ikke sagt, og hvad der gjorde Situationen saa eiendommelig, at Manden var rass og vel og forsaavidt jo havde det godt, skjøndt hans Kone, hvis hun i dette Dieblif havde seet ham ligge henstrakt, vilde have troet, at han ikke havde det godt, og at Konen hverken var rass og vel eller havde det godt, skjøndt dog hendes Mand, der saae det, sagde: „Nu har Du det saa godt!“ og jeg skal derfor, saavidt jeg er istand dertil, ved at gaae tilbage til Forviklingens tidligste Kilde, i Korthed gjøre Rede derfor.

Det var tredie Pintsedags Morgen og det deiligste Veir, Nogen kunde tænke sig. Solen straaede klart paa Himmelbuen, og var der end hist og her en lille Sky — seet i den normale Afstand og uden optiske Apparater, var den dog for ikke stort Mere at regne end de Skjønhedspletter, Damerne i Ludvig den 16des Tid satte paa deres Hals og Ansigt, for at fremhæve Teintens gjen-nemsigtige Klarhed. Da Kammerraaden, allerede før Klokken i Taarnet slog sex, stod op og aabnede Vinduet, for at see, hvad Udsigter der var for en Udflugt i det Grønne den Dag, vendte han sig om til sin Kone, der endnu laa i Sengen, og sagde: „Pragtfuldt Veir! Luften som farvet med ægte Berlinerblaat!“ og Fru Rasmussen, som nylig havde drømt om en i en Blifkasse indpakket Alliancetærte, der var svulmet op og

bleven til en Hvi, hvorpaa der vaiede et Flag med Indskriften: „Alliancen til Taarbæk“, vaagne med et lille Glædeskrig og sagde: „Det var deiligt! Jeg tænkte nok, at de fik hinanden!“ Dette Svar kunde nu Kammerraaden ikke ret forstaae, og da det ikke stod i den strengeste logiske Forbindelse med, hvad han havde yttret om Veiret, var det heller ikke saa urimeligt. Han vendte sig derfor endnu engang til sin Kone og sagde: „Bragtsfuldt Veir! Ganske skikket til en Skovtour!“ og hans Kone, der nu var bleven lysvaagen, sagde: „Nei virkelig? Det var jo rart!“ medens hun dog havde en uklar Fornemmelse af, at hun nylig havde sagt, hvad hun ikke skulde sige. Lidt efter var dette dog atter glemt, og da de, efter en udtømmende Behandling af det udtømmelige Stof for Samtaler: „godt Veir og daarligt Veir“, vare komne i Klæderne og paany aabnede hver sit Vindue, sagde de begge med straalende Ansigter: „Saa godt man kan tænke sig!“ og Kammerraaden spøjede til: „Det sagde jeg nok!“ Saa gik De ind, for at vække deres Døttre, der endnu sov paa deres grønne Dre, og da den ældste af dem, Frøken Marie, slog Dienene op, var ogsaa hun midt en Drøm og raabte ganske høit: „Lad være, Frederik!“

Med denne korte, prunkløse Skildring af den tidlige Morgenstund i Kammerraad Rasmussens Huus, forinden Alt sættes i Bevægelse til Udførelsen af en længe tilfigtet Skovtour, burde det

vel egentlig være nok, saa at Familien nu trøstlig kunde stige tilvogns, saasnart de unge Piger vare komne op og havde gjort deres Toilet. Men deels var Bognen ikke kommen endnu, og uden Bogn kunde der selvfølgelig ikke kjøres, deels skete der, da den kom, Et og Andet, der absolut maa tages med, hvis der ikke skal blive en Lacune i Historien og senere efterhaanden fremkomme Noget, der ikke forud har sin naturlige Begrundelse. Allerede paa dette Fortællingens Standpunct vil det desuden være nødvendigt at sige, hvem Frederik er, og hvad der laa til Grund for Frøken Maries hende selv ubevidste Raab: „Lad være Frederik!“ hvormed Kammerraaden og hans Kone bleve modtagne. Man kunde ellers let allerede forud faae onde Tanker om hende, og i Sandhedens strengeste Medsør maa det dog siges, at hun var en høist ærbar, en høist blusærdig Pige. Navnet Frederik tilhørte hverken mere eller mindre end en Fætter af hende, en munter dansk Jurist, der Aftenen forud havde villet tage et Kys fra sin Cousine, fordi han et Par Dage isorveien til sin Examen havde faaet „Beqvem,“ og nu syntes, han intet bedre Bederlag kunde faae for Tort og Tidsspilde end et halvt givet, halvt taget Kys paa sin Cousines friske Læber. Det haabede Bederlag naaede han imidlertid ikke, formodenlig havde hans Cousine en noget anden Mening om Examenspræmier end han. Uden Ceremonier blev han afviist ved et strengt: „Lad være, Frederik!“ Men

uden at dette i mindste Maade skal siges i hendes Disfaveur, turde det dog nok være, at hun senere i al Stilhed fortrød sin noget strenge Opfattelse af Compensationspørgsmaalet. Unge Mennesker vare de begge, hun ikke Stort over atten Aar, han ikke Synderligt over to og tyve, og havde han blot havt en lille Smule mere end sit „Beqvem“ at støtte sine Fremtidsudsigter paa, er der ikke Spørgsmaal om, at Kammerraaden slet ikke havde havt imod, at Frederik ikke havde „ladet være!“ Men som det nu var, vilde det dog være ham meget imod, om hans smukke Datter — thi det kan maaskee Alt her indskydes parenthesisk, at Frøken Marie virkelig var nydelig — skjænkede sin raske Fætter en dybere Interesse. Det var derfor med en Smule Nysgjerrighed efter at erfare Grunden dertil, at han hørte Datterens Udbrud: „Lad være, Frederik!“ saameget mere, som han endnu ikke ganske havde glemt sin Kones: „Jeg tænkte nok, at de fik hinanden!“

Føreløbig blev der dog ligesaa lidet talt om gaadefulde Drømme, som om deres sandsynlige Betydning. Der var nu Andet at tage vare paa, det var Livets Realitet, man vilde glæde sig ved. En Maanedstid iforveien var Kammerraad Ras-mussen ved en stedfunden Reduction i Naade bleven entlediget fra sin Post under Toldvæsenet, og var der end Noget i denne Entledigelse i Naade, der havde en bitter Eftermag, saa var der dog ved den Kammerraadstitel, han nu bar,

givet ham en saa eclatant Opreisning, at det Bittre mindre føltes. Vel var han ikke bleven virkelig Kammerraad, han havde kun faaet Plads blandt „andre Kammerraader“; men i vore Dage, hvor det i det Hele taget ligesaameget, om ikke mere, gjelder at synes som at være, havde Forskjellen ikke for ham saa Stort at betyde. Nok sagt, det var denne Optagelse i de Titelbegavedes syvende Klasse, der skulde fejres ved en festlig Skovtour, og allerede i den tidlige Morgen, Klokken syv, skulde den sættes i Bærk fra Kammeraadens Bolig i Compagniustrædet, hvor man til jevnt Hold ikke mærker Synderligt til Skovluft. Til det bestemte Klokkeslet var da ogsaa Familien fir og færdig, Fruen i et nyt Overtræk af gulstribet Musselin, Frøken Marie i en klar, hvid Kjole og med en lille rød Silkehat, der lod de fyldige, blonde Raffekrøller fri Raadighed, hendes yngre Søster Hanne i en graa Frakke og med en Matroschat med et Anker i Baandet paa sit Hoved, Kammerraaden selv i en Frakke, der ved sin Længde var en udførlig Protest mod Modens Fordring paa Skjødelseshed, og man ventede nu kun paa, at Vognen skulde komme.

De Timer, man maa vente, ere altid de længste, Enhver, der har ventet paa Noget, han meer end almindelig længtes efter, vil kunne bekræfte det. Det er af Folk, der gjøre sig til af videnskabelig Indsigt, paastaat, at Tiden gaaer sin jevne Gang, den ene Dag som den anden, den ene Time som

den anden, og denne Paastand have de forstaaet at sætte i Forbindelse med meget Andet, der er erfaret og beregnet om Jordklodens Gang, om Sollyset og saa fremdeles. Hos en stor Deel Menneſker er denne Mening da ogsaa bleven antagen. Men mærkeligt er det dog, at den har kunnet blive det i saa stort et Omfang, al den Stund det er bitterligt for Enhver, at der har været og er Timer i Ens Liv, der saa at sige ere svundne, før de ere begyndte, medens andre stadig kun synes at begynde, men aldrig at skulle ende. Seer man paa Uhret, skulde man troe, at en hemmelig Magt holdt Viserne tilbage; seer man paa Solen, forsaavidt den ikke er dækket af Skyer, spørger man sig selv, om der ikke kunde være indtraadt en lille tilfældig Forandring i de evige Naturlove. En og Anden vil maaskee med et overlegent Smil indvende, at det er med det som med alt Menneſkeligt: vi dømme Alle meer og mindre efter det flygtige Indtryk, efter Skinnet, vi give Følelsen et for stort Raaderum paa Fornuftens Beføstning. Men hvis virkelig saa var, saa er det i det Hele taget uheldigt, at Menneſkene ikke ere blevene rene Fornuftvæsenere, men at de som Appendix til Fornuften have faaet en Følelse, der stadig er misvisende, og deels er der dog virkelig Menneſker, hos hvem der ingenſinde, at dømme efter deres Forhold til Andre, har viist sig Spor af nogen Følelse, som dog, hvor det gjaaldt at vente paa Noget, der for dem

havde Betydning, vare saa utaalmelige som muligt. Hvordan det nu end forholder sig dermed, saa Meget er vist, at netop den sidste halve Time før Bognens Ankomst var i det Rasmussenske Huus af det Slags Tidsaffnit, hvori Tiden ikke syntes at gaae sin jevne Gang, og de videnskabelige Beregninger ikke formaaede at gjøre Fyldest. Hvert Dieblif tog Kammerraaden sit Uhr op, hvert Dieblif sammenlignede Frøken Marie sit Uhr med Stueuhret og meente, at der vist var noget Galt ved dem begge; hvert Dieblif aabnede Fru Rasmussen paany de forskjellige Proviantpakker, for at see, om de vare saa vel garderede ved Indpakningen, at de kunde taale Stød. Til sidst blev Kammerraaden utilfreds, og da han endnu ikke hørte nogen Bogn komme, sagde han lidt skarpt: „Det sagde jeg nok, Bognen kommer ikke! Det er sidste Gang jeg laaner Brændeviinsbrænderens Bogn.“ Dermed var da ogsaa paa en Maade hans Opfattelse af Tidsspørgsmaalet afgjort, og det var ikke uden en vis Bekymring, at hans Kone tænkte paa Provianten og den Møie, hun havde havt dermed.

Et Dieblif efter rullede imidlertid Bognen op for Døren, og det tør vel derfor antages, at den almindelige Uro dermed har været tilende. Ogsaa tør det haabes, at Kammerraaden i sit stille Sind tog sin Trusel mod Brændeviinsbrænderen tilbage. Hurtigt saae han atter ud af Vinduet; jo, det var ganske rigtig den lille Jagt-

vogn, der ventede. Men ikke blot det saae han, han saae ogsaa, at der ved Siden af Rudsken, der havde en bred, hvid Snor om Hatten og navnlig senere derved gjorde megen Lykke hos Kammerraadens yngste Datter, sad en ung Mand, som, da han sprang af, havde bundet sit Lommetørflæde som et Flag paa Enden af sin Stok. Og Fru Rasmussen, der ligeledes aabnede Vinduet, saae det ogsaa, og da hun endnu var ikke saa lidt for-
tumlet af den megen Indpakning af Spise- og Drifkevare og den stadige Skiften mellem Haab og Tvivl, og hun desuden heller ikke ganske havde glemt sin Drøm, ansaae hun i det første Dieblik dette Flag for Flaget fra Alliancehien og vilde have gjort en aldes uskyldig Bemærkning derom. Det varede dog ikke længe, før hun indsaae sin Bildfarelse, og Yttringen døde saaledes hen i Fødslen. Underledes var det med Kammerraaen, han saae klart, og hvad han saae, var just ikke efter hans Hoved. „Der sidder jo allerede Nogen paa Bogen!“ sagde han, „Det er Sandt for Gud Fætter Frederik!“ Og Fruen vendte sig fra Vinduet til sin ældste Datter og sagde: „Ja, tænk dig, det er Fætter Frederik!“ „Der seer Du,“ sagde Kammer-
raaden og slog misfornøjet Vinduet i lidt stærkere end nødvendigt, „der har vi ham allerede igjen! Det sagde jeg nok!“ Frøken Marie sagde Intet-
sommelst, ikke engang „det sagde jeg nok“, men utroligt er det dog ikke, at netop hun kunde have sagt det med Sandhed, thi i sit Fjerdste havde

hun vist sagt sig det allerede flere Gange, saasom den dristige Fætter upaatvivlelig Astenen iforveien i Samtalens Løb havde signaliseret Et og Andet i den Henseende. Hendes yngre Søster Hanne tænkte slet ikke paa, hvad der var sagt eller ikke sagt, hun var altfor optagen af, hvorledes hendes nye Matros-hat vilde tage sig ud ved Siden af Rudsfens Hat med den hvide Snor, til at hun kunde tænke paa Andet.

Da Frederik var kommen op, og han havde sagt Godmorgen til Alle og ikke mindst til sin smukke Cousine, fortalte han, at han, ved at gaae sig en Morgentour, havde mødt Brændeviins-brænderens lille Jagtvogn, som han vidste, Kammeraadens havde laant til deres Skovtour, og at han havde sat sig op paa den, blot for i en Fart at kunne byde dem Godmorgen. Han maatte absolut, inden de toge tilfjovs, lykønske dem til det smukke Veir. Saasnart de vare kjørte, vilde han igjen fortsætte sin eensomme Spadseretour rundt om Volden. Kammerraaden takkede ham koldt for hans Høflighed og sagde, at en saadan Morgentour paa Volden ansaae han for meget fund; Fru Rasmussen takkede ham ogsaa, men yttrede tillige, at det var smukt af ham at ville hilse paa dem, og Frøken Marie gav ham Haanden tilsyneladende ganske flygtigt, det var hele hendes Tak. Men hvor flygtig denne Haands-ræfning end saa ud, maa den dog nok i Virkeligheden have været af en mere end almindelig

intensiv Natur, i den hurtige Berøring maa der aabenbart have været noget Electriss, thi i Begges Dine saaes der i samme Dieblis, den sandt Sted, en Ildgnist, som for den, der saae næie til, lyst med et vidunderligt stærkt Skjær.

Sandsynligviis ville de Fleste nu tage denne Bemærkning om, at der i den hurtige Berøring maa have været noget Electriss, blot som et Slags billedlig Betegnelse af den gjensidige Berørings eiendommelige Natur, og nægtes tør det ikke, at den til en vis Grad ogsaa er det. Og dog er det maaskee Fremtiden forbeholdt at gjøre den til mere end Billed, at give den Realitet. Der er nemlig neppe noget Videnskabens Omraade, hvorpaa der, uagtet der allerede er gjort saa indgribende Opdagelser, endnu vil blive gjort saa store som paa det electromagnetiske. Af vor berømte Landsmand H. C. Ørsted er det udfundet, hvorledes Ordet med Lynets Hurtighed kan sendes Tusinder af Mile, af Andre, der ville blive ikke mindre berømte, vil der maaskee paa samme Omraade blive gjort Opdagelser, som vi nu end ikke fjernt ane, men svimlende engang ville beundre, og nær ligger det at antage, at Kjærligheden mellem Mand og Kvinde, denne saakaldte Følelse, der nu gennem Hartusinder har været et begeistrende Element til Stordaad, og som samtidig med, at den har fremkaldt mangen herlig, smeltende Sang, har gjort ikke saa Narre til Digtere, men endnu flere Digtere til Narre, nær

ligger det at antage, siger jeg, at Kjærligheden mellem Mand og Kvinde vil findes hverken at være mere eller mindre end et Product af Electromagnetismen, en Naturligkyneladelse, der i en kommende Tid vil blive doceret fra Kathedre og ved Skoleborde under Begrebet Physik. Tydeligt er det nemlig, at der bestandig mere og mere ved den Kjærlighed, der fører til Brudeffamen, viser sig en Tendens til, ganske som for Exempel ved den electriske Telegraph, at anvende Metalledere, i dette Tilfælde Guld eller Sølv, og ved en næiere videnskabelig Drøftelse vil der sikkert kunne findes andre ligesaa betegnende, ja maaskee endnu mere betegnende Berøringspuncter. Tilstaaes skal det dog strax, at Metallet ikke har været det forbindende Element mellem Frøken Marie og hendes raske Fætter, og at der saaledes allerede paa dette Betragtningens første Standpunct er noget Abnormalt, der gjør Forskningen usikker. I det Hele taget maa, hvad der her er yttret, ogsaa kun tages som en løs Gissning, hvorfor der, hvis det i Tiden skulde vise sig som en Sandhed, ikke fordres nogensomhelst Værelse eller Løn.

Kammerraad Rasmussen var godt ved Magt, og det havde derfor været bestemt, at hans Kone og ældste Datter skulde sidde paa eet Sæde og han selv alene paa det andet, som han, naar han gjorde sig det ret mageligt, nok kunde udfylde. Den yngste Datter skulde da sidde hos Rudsen. Det havde hun altid fundet saa „hyndigt,“ da der

var nogt Raadt ved det. Men da nu Fætteren var kommen og saa venlig havde budt dem Godmorgen og ønsket dem til Lykke med det gode Veir, syntes Fru Rasmussen dog, at det var Skam ikke at indbyde ham til at tage Deel i Skovtoure, saameget mere som de dog egenlig vare for saa til ret at more sig. Den afgjørende Stemme i Huset havde Fru Rasmussen ikke, men nu og da kunde dog en og anden af hendes Meninger faae Indgang hos Manden, og at de virkelig vare for saa til ret at more sig, kunde Kammerraaden ikke ganske negte, hvormeget han end tryffede sig ved Tilstaaelsen. Og da nu Frøken Marie ovenikjøbet faae paa ham med saa milde Dine, at selv den vildeste Bersærk maatte blive fuldstændig tæmmet, end sige Kammerraaden, der ikke havde Synderligt tilfælles med sine vilde Forfædre, og hun dertil med disse Dine paa sin aparte Maade bad for Fætteren, kunde han, hvormeget det end var ham imod, dog ikke længere modstaae og sagde, saaledes at den unge Mand dog ikke hørte det: „Nu, saa bed ham da tage med paa Touren! Uden det faaer jeg dog ingen Fred! At det vilde blive Ende paa Legen, det sagde jeg nok!“

Det er vel oversflødigt at bemærke, at Fru Rasmussens Indbydelse til Søstersønnen blev modtagen med Glæde. I en Fart fik han et lille Brev med Underretning til sine Forældre om sin Udeblivelse kastet i Postkassen, og da Bognen

Kloffen lidt efter halv otte rullede afsted og ud ad Strandveien til, sad Herr exam. juris Frederik Paulsen netop ligeoverfor sin Cousine i Bognen, saaledes at de, selv om de havde villet, slet ikke kunde undgaae at see paa hinanden og tale med hinanden, og Kammerraaden var Bisidder ved enhver Sag, den unge Jurist drøftede med hans Datter, selv i det Slags, der ikke egenlig stricte kunne siges at henhøre under noget Retsforum.

Hvor dog en saadan Tour tilvogns i den tidlige Morgenstund med en Blanding af Agre, Villaer og Haver paa den ene Side og det friske Hav paa den anden kan være henrivende! I Følelsen af den begyndte Dags Herlighed skue de med den ungdommelige Sæd bedækkede Marker op mod den stadig stigende Sol. Sagtelig hviste Træerne med deres Kroner, og mellem dem titter hist og her en Villa frem, deilig at see til og ganske skikket til at være et Hjem for glade Hjerter. Nu og da flyver en Fugl quiddrende fra sin Green, stryger hen over de fremad Rullende og forsvinder atter i et eller andet Træes Krone. En Rytter kommer muntert travende hen ad Veien, kaster paa de Forbifjørende et hurtigt Blik og forsvinder, Hesten rører neppe Jorden med sin Hov. Og Bognen ruller videre, og nye Haver træde frem og nye Villaer, og ved det aabne Bindue i en af dem staaer en ung Pige i sin Morgendragt og seer ud over Veien, ud over de Forbifjørende og henimod den fjerne i Morgen-

Islen klart fremtrædende Kyst. „Flyv, Fugl, flyv!“ synger det i hende, medens hun betragter de hvide Seilere, der duve op og ned i det sølvblaa Vand, og det er, som om en Gjenklang af Fuglens Qviddren og hendes sagte Nynnen forplantede sig gennem Luften, indtil der rundtomkring er Sang og Klang. Nu og da kommer fra Stranden et stærkere Pust, stryger qvægende hen over Kornet og de endnu halvt drømmende Blomster og ind af de aabne Vinduer paa de solbeskinne Villaer. Og raske ile Hestene med den lette Vogn, og alt som de friske Vindpust tiltage i Antal og Styrke, udvider Brystet sig, og det er, som aandede man lutter Sundhed. Saa kommer der atter en Rytter jagende, saa ruller en Vogn med glade Ansigter hurtigt forbi, saa træde nye Villaer og nye Trægrupper frem, og sig selv ubevidst føler man sig som nyfødt, som laae alle Verdens Sorgen for Ens Fod.

At nu samtlige de paa den lille Jagtvogn Samlede følte det tilfulde, tør vel ikke paastaas. Kammerraaden havde vel aabnet sin Frakke, som om han vilde lufte det friske Indtryk rigtig ind i Brystet; men det er dog nok muligt, at han dybere inde end Frakken, ogsaa inden for Besten har været mere bepantret, end det er hensigtsmæssigt, naar man vil føle Alt, hvad Naturen i en frisk og smuk Sommermorgen og i en fortryllende Egn har at byde. Det er ogsaa nok muligt, at Kammerraaden havde noget mere Die for de fra

hans Bibe opstigende Røgskyer end for al den Skjønhed, der omgav ham. Men veltilmode følte han sig dog, og der var Dieblikke, hvori han aldeles havde glemt, at hans Kones Søstersøn sad lige ved Siden af ham og, trods Røgskyerne, i den vidunderlig klare Himmel ovenover og i den ikke mindre klare Himmel i hans Cousines Dine læste et lille lyst Kapitel af „Naturen og Menneſkelivet“.

Da de Kjørende vare komne til Charlottenlund, tiltog de smaa Skjønhedspletter paa Himlen i Størrelse, og hist og her viste sig betænkelige Tegn til, at, hvad Kammerraaden ikke mindre smagfuldt end træffende havde betegnet med „Berlinerblaat“, vilde faae en mørkere Tone. Ogsaa kom der nu og da et stærkere Vindpust, end der just var nødvendigt til at forfriske. „Hun holder vist inte Vandet idag lige til Nvten,“ sagde Rudsſken, der nylig var kommen til Hovedſtaden, for at fungere i sin Rudsſkeværldighed, idet han lod Hav og Himmel paſſere Revue for sine Dine, og Kammerraaden, der nylig havde blæst en stor Røgſky ud i Luften, sagde: „Du mener, vi faae Regn, Lars? Ja, det sagde jeg nok!“ At Kammerraaden havde ſagt det, havde Lars ikke hørt, men til at yttre det var der for ham ingen Anledning, og ingen af de Andre, der vare paa Bogen, holdt i det Hele taget af, at denne Samtale om Regnen førtes videre. Kun Kammerraadens yngſte Datter kunde ikke brye ſig, noget driftig

vendte hun sig om paa Sædet og bemærkede, idet hun tilkastede Faderen et udfordrende Blik: „Nei, det sagde Du slet ikke!“

Der paastaas tidt, at Størreparten af Menneffene kun tænke paa Diebliffet, at de, selv om de nu og da kaste et Blik paa Fremtiden, dog gjøre det uden fornødent Hensyn til de Erfaringer, Fortiden har bragt dem, og at de saaledes væsentlig ere blinde for Fremtidens Tilskikkelser. For en Deel kan det ganske vist være sandt. Det har neppe nogensinde ligget i Verdensstyrerens Plan at lade Menneffene kige ham for meget i Kortene. Det maa i og for sig allerede være en vanskelig Opgave nok at sidde tilroers for en Verden med saamange Millioner Hoveder som vor runde Klude, ikke at tale om de øvrige Hærskarer af Kloder, Fjersjerner og Planeter, der ere befolkede med Millioner Gange saa mange Millioner som vor Planet, lutter Væsner, der hver har sin Opfattelse, sin Villie, sin Tragten. Skulde nu Menneffene, og dermed ogsaa alle de andre Væsner, der behoe de øvrige Kloder, kunne see altfor meget forud og saaledes hvert Dieblif falde paa at modarbejde Styrerens Hensigter, vilde Opgaven blive aldeles uoverkommelig. Men ganske kan en vis Divination dog ikke være negtet Menneffene, ganske kan det ikke være Sandhed, at de Intet forudsee. Om de store Genier, der, saa at sige, skue forud, hvad der om Aarhundreder vil skee, skal her slet ikke være Tale — en høitaget gammel Philosoph

hertillands har jo allerede fortalt os til de mindste Details, hvad der om circa 300 Aar vil skee, og desværre er det alt Andet end lysteligt —; men man lægge blot Mærke til, hvor ofte i Livet saa Denne, saa Hiin gjentager, hvad nu allerede Kammerraaden saa ofte har gjentaget: „Det sagde jeg nok!“ og man vil da indrømme, at der idetmindste hos en stor Deel af Menneeskene maa findes et Slags Fremsyn. Netop dette: „Det sagde jeg nok!“ som de Fleste vist høre halvt ligegyldigt, om de ikke overhøre det aldeles, har for den, der seer lidt dybere i Tingene, sin væsenlige Betydning. Netop i dette „Det sagde jeg nok!“ ligger der en Stadfæstelse paa, at der ikke er negtet Menneeskets ethvert Jndblik i Verdens futuriske Forhold, og den, der ikke par force vil være Pessimist, seer i de saa, tilsyneladende saa ubetydelige Ord et glædeligt Tegn paa, hvad Mennekeslægten engang i Tiden vil bringe det til.

Ved Eremitagen blev der gjort Holdt, man vilde der i den lille Have, der er indrettet for Besøgende, indtage Frokost. Fra det deilige Jagtslots Vinduer vilde man, naar Hungerens Fordringer vare tilfredsstillede, see ud over det vide Skovparti og det i Afstand blinkende Hav. Maaskee vilde man et Dieblisk drømme sig i Besiddelse af det deilige Jagtslot, som for tretten Decennier siden reistes ved kongelig Haand og vakte Beundring, ikke blot ved sin fortryllende Beliggenhed, men ogsaa ved den Pragt, hvormed

det var udstyret. Naar Slottet var beseet, og man havde nydt Udsigten, vilde man kjøre videre, for om Eftermiddagen at havne ved Skodsborg, hvor man vilde spise til Middag i den til Kroen hørende Have. Noget npiagtigt Overslag over den mellemliggende Tid havde man endnu ikke gjort, det, meente man, var det altid tidsnok at forhandle ved Frokosten. Da Kammerraaden og hans Familie vare staaede af ved Stalden, klappede og tiltalede han Hestene, som de vare hans egne, og hans yngste Datter laante Rudsfens Bidst, for at prøve, hvad Smeld der var i den. Fru Rasmussen gav Rudsten nogle foreløbige Ordres med Hensyn til Udpakningen af Provianten, og Frøken Marie satte sig i Fart, for at være den første, der oppe fra Slottets Vinduer fastede Diet ud over den fortryllende Egn. Om Fætteren anede hendes Forsæt er ikke let at sige, han betonedede ikke som Kammerraaden bestandig sin Forudvidenhed; men vist er det, at hun ikke havde løbet ret langt, før ogsaa han satte sig i Fart, og nu blev der tæt ved Jagtslottet afholdt en lille Jagt, der vistnok var ublodigere end mangen Jagt i tidligere Dage, men dog ligesuldt endte med, at den Jagede blev indhentet og af Jægeren opbragt i det paa Høisletten kneisende Slot.

Da Kammerraaden for syvende og sidste Gang havde klappet Hestene paa Bringen og derefter saae sig om, var Jagten allerede endt og saavel Jægeren som Bildtet forsvundne. Men netop som

han vilde spørge sin Kone om, hvor Datteren var bleven af, fik han Die paa to Skiffelser, der stode ikke langt fra ham, isærd med at tage Veien til Haven, og da han saae nøiere til, kjendte han i den ene, den mandlige, en gammel Ven, Herr Particulier Keiersen, Eier af store Kapitaler men ikke mindre Særheder, og i den anden, den qvindelige, hans Søster, en Dame, rigere paa Aar end Dyder. Et Dieblif betænkte han sig, da nærmede han sig rask Vennen og tryffede hans Haand, og da denne nu ikke mindre tryffede hans og yttrede sin Glæde ved at see Kammerraaden, hvem han ikke i flere Aar havde talt med, foresloge de, ligesom ved en fælles Indskydelse, hinanden at nyde Frokosten sammen, hvad der ogsaa vandt Billigelse saavel hos den nysankomne af Hymens Lænker endnu ubetyngede Dame, som hos Kammerraadens Frue, der bar sine Lænker med al huusmoderlig Resignation.

Lidt efter, netop som Herr Keiersen og hans Søster saae op mod Jagtslottet, og den Førstnævnte i al Stilhed gjorde et Overslag over, hvad en saadan Eiendom for Tiden kunde være værd, kom saavel Jægeren som Bildtet gaaende fredelig ned derfra ved hinandens Side, begge stærkt blussende af den anstrengende Jagt. Maafee havde ogsaa i et af Jagtslottets lønlige Kamre Spørgsmaalet om Gramenspræmier paany været optaget til Behandling, og hvis saa var, er det at antage, at det, efterat den ene Part alt

forud paa Jagten havde erklæret sig for besejret, har faaet et Udfald, der var efter Seierherrens Ønske. En mæglende Magt, der kunde bidrage til, at der afsnappedes Lidt i Seierherrens Forbring, var ikke tilstede, og selv om saa havde været, hvo veed ikke fra det practiske Albions Stilling overfor Wilhelm Grobreren, hvor Lidet der ved Mægling kan naaes. Det være nu, som det vil, da de saae Herr Reiersen og hans Søster, smilte de skalkagtigt ved deres lidt eiendommelige Udseende; kun lidet anede de, hvilke alvorlige Begebenheder dette Møde skulde være Forløber for.

Saaledes som Particulieren og hans Søster stode der, kunde de unegtelig hos Beskueren nok fremkalde et Smil. Overeensstemmende med det Almindelige vare de nemlig ikke klædte. Particulieren var ikke saa Lidet tilbage for, hvad der var Brug, hans Søster ikke saa lidt forud derfor. Skjøndt endnu ikke over fyrgetyve Aar, saae han dog ældre ud; at hans Ansigt var temmelig furet, bidrog væsenlig dertil. Han bar en bredskygget Hat, Briller med mørkegrønt Glas, der dog lagdes af ved specielle Leiligheder, høie, stive Flipper og en rød Halsklud, der, om end ikke i Farve, saa dog i Form havde endeel tilfælles med Klokke Linsk, efter at den overgivne Elsker har bundet den om sin Rival. Ogsaa bar han trods Varmen en tyk Overfrakke. Hans Søster var ældre end han og saae ogsaa ældre ud; men skjøndt det var tydeligt, at hun havde gjort sig Umage for at

saae et yngre Udseende, havde denne Bestræbelse dog netop bidraget til at fremhæve det, hun vilde skjule. Hun var iført en Kiole af grønt, stortærnet Silketøi med højrøde Striber, og det Storslaaede i Mønsteret og det Højrøde i Striberne syntes at brede sig fra Tøiet i Kjolen heelt op over Ansigtet, hvor det aldeles tog Magten fra den lille, tallerkenformede Straahat med de lange Strudsffjer. Som de begge saa ud, kunde de overfor Frøken Marie og hendes Fætter kun vække Fremmedes Opmærksomhed ved Modsatningen; men Kammerraadens Dine undgik det, han vidste, at Particulieren eiede fem af de smukkeste Gaarde indenfor Kjøbenhavns Volde, og fra disse Gaarde og de Skatte, han iøvrigt eiede, udstraalede der for Kammerraaden et Lys, der lagde sig forædlende over deres Personlighed.

Efter endeel Forhandlinger mellem Fru Rasmussen og Frøken Reiersen om Provianten, under hvilke Enhver ædelmodig gjorde Fordring paa udelukkende at offre af sit Eget, kom man tilbords, og, som det jo let maatte skee, kom Herr Reiersen til at sidde ligeoverfor Frøken Marie, hvis Person han fra det første Dieblif syntes at underkaste en gennemgaaende Critik. At denne, uagtet sin Grundighed dog i fjerneste Maade har været usordealagtig, tør ikke antages. Som hun der sad, med blussende Kinder og i sit stille Sind recapitulerende de Smaabegivenheder, hvorpaa en Jagt, og navnlig en Jagt som den stedsfundne, er saa

riig, saae hun nemlig høiest indtagende ud, og det er et stort Spørgsmaal, om ikke den Sommerfugl, der netop, medens Particulieren betragtede hende, havde viklet sig ind i hendes bløde Loffer og først slap ud igjen, da hun med sine hvide Fingre smilende kom den til Hjælp, gjerne var forbleven i sit Silkenet nogle Diebliske endnu. Frøken Keiersen var Fætterens vis-à-vis, men til Held for hende, gjengjeldte han ikke mod hende, hvad hendes Broder gjorde mod den unge Pige, thi hans Dine vare ufravendte heftede paa Particulieren, der fra det første Dieblisk, han saae ham, mishagede ham tilbunds. Efter at man havde talt om Bind og Beir, om det fyldige Løv i Skoven og de fyldte Kapuner paa Bordet, om det Styrkende i den friske Søluft og det ikke mindre Styrkende i et godt Glas Portviin, kom man endelig til at tale om Ægteskab og derved om Herr Keiersens idetmindste indtil Dato practiske Negation af Ægteskabets Hensigtsmæssighed, og Kammerraaden spurgte sin Ven, om han dog aldrig havde tænkt paa at gifte sig. Han var jo Mand for at kunne ernære en Kone, ja, for den Sags Skyld flere, hvis han da vilde gifte sig med flere. Dette Sidste protesterede imidlertid Fru Rasmussen kraftigt imod, da Fleerkoneriet hertillands var forbudt. „Tænkt paa at gifte mig?“ sagde Herr Keiersen og pillede, medens han sagde dette, med stor Færdighed Kjødet af et Kyllingebeen, „aa jo, det har jeg unegtelig og det endogsaa flere Gange. Jeg

har nylig endogsaa været mere end halvt forlovet.“ „Nei virkelig?“ afbrød Kammerraaden ham og saae i det Samme paa sin Vens Ansigt, hvorover der dog ikke var udbredt Nogetsomhelst, der lignede Stjemt, og Fru Rasmussen, der, som alle Damer, gifte og ugifte, have særlig Interesse for Forlovelser, bemærkede, idet hendes Ansigt fik ligesom et forklaret Bræg: „Er det muligt? Men det har man jo slet ikke hørt Noget om!“ — „Og dog er det Tilfældet,“ sagde Particulieren, „jeg har virkelig været det.“ Den unge Jurist, der hos sig allerede sporede lidt af Sagførerens Lyst til dialectiske Indsigelser, og som desuden søgte en afgjort Tilbøielighed til overfor Particulieren at blive en topmaalt Krafiler, spurgte, hvorledes Udtrykket „over halvt forlovet“ skulde forståes, thi efter hans Formening var det hverken heelt eller halvt, naar det ikke var heelt. „Over halvt forlovet!“ sagde Herr Reiersen og betragtede Spørgeren skarpt, „ganske saaledes som det er sagt! Til Forlovelsen behøvede jeg Indvilligelse af tre Personer, de to Forældre og Datteren. Begge Forældrenes Ja havde jeg, altsaa over Halvparten, eller, hvis De fordrer stor Ansigtighed, to Trediedele.“ — „Men den ene Trediedeel,“ sagde Frøken Marie skjelmst, for at komme Fættren til Hjælp, „den manglende Trediedeel var vel egentlig den vigtigste? Den kunde dog nok mindst undværes!“ — „Nok muligt,“ sagde Particulieren, og hans Ansigt var derved saa alvorligt, som om

han var dybt gennemtrængt af det Fornuftstemmende i, hvad han sagde; „men med lidt mere Udholdenhed kunde vist ogsaa den være naaet.“ — „Og med hvem er det, De var forlovet?“ spurgte den yngste af Kammerraadens Døttre lidt overgiven. „Børn skulde ikke vide Alt,“ sagde Particulieren but, og dermed var Samtalen om dette Emne affsaaren. Et Dieblif efter udbragte dog Kammerraaden et Glas for, at Herr Keiersen snart maatte faae sig en lille ung og smuk Kone, saadant et lille Pragteremplar som for Exempel hans egen Datter. Nærmere kunde Kammerraaden ikke godt gaae sin Ven paa Klingen, og Frøken Marie blev da ogsaa saa rød som et dryppende Blod, saameget mere som der i det samme Dieblif hos hende opsteg en dunkel Anelse om, hvad Faderen tilsigtede med sin Lignelse. Ogsaa hos Fru Rasmussen opsteg denne Anelse, og da hun i det samme tænkte paa sin Drøm og paa, at Alliancen til Taarbæk kunde blive til Alliancen til Eremitagen, blev hun saa forvirret, at hun i sin Forvirring væltede sin Tallerken ned i sit Skjød. Herr Keiersen takkede for Skaalen, idet han sagde, at han netop i dette Dieblif mere end nogensinde atter tænkte paa at gifte sig, og at han aldrig kunde ønske sig en Kone, der mere svarede til hans Begreber om en god Hustru, end En, der lignede hans Bens ældste Datter. Grunden til, at han netop nu mere end nogensinde tænkte paa at gifte sig, var tildeels, at ogsaa hans Søster paa den

seneste Tid havde gjort stærkt Tilløb dertil, og at han saaledes, hvis dette skete, vilde staae ganske ene. Ved disse Ord bredte det Højrøde i Frøken Keiersens Kjolestriber sig op lige til det Øverste af Panden, og, idet hun tankeløst slugte et Stykke rødt Agurk, der fik hende til at fortrække Ansigtet, sagde hun: „Der skal idetmindste fra min Side ikke mangle noget Ja, naar Bedkommende forlanger det.“ Frøken Marie og Fætteren smilte hemmelig til hinanden, men Kammerraaden og hans Kone taug, om det var, fordi de anede, at der deri laa en Finte til Broderen, eller fordi de undsaae sig for at sige, at de ikke tvivlede, maatte henstaae uafgjort. Her Keiersen tog sine grønne Briller af og saa paa Frøken Marie saa vist, at hun undseelig slog Øinene ned. Men Fætteren, der følte Faren, gjorde sig rede til som tapper Ridder at forsvare hende.

Et Navn er i Grunden en ligegyldig Ting. Enten man hedder Olsen eller Rosenhjem, Mikkelsen eller Lillienstjold, strengt taget er det betydningsløst. Det kommer an paa, hvad Klang der er i Hjertet, ikke hvad Klang der er i Navnet. Og dog kan det ikke negtes, at der er Navne, det under visse Forhold er meget misligt at høre. Der er, for at nævne eet, Navnet Sprensen. Der er i Ordet et passende Forhold mellem Consonanter og Vocaler, og i og for sig ildelydende er det slet ikke. Men paa hvem gjør dog ikke Navnet Sprensen en uheldig Virkning? Hvo kommer

ved at nævne det ikke til at tænke paa noget Begrændset, noget Indskrænket? Ganske vist have ikke Faa — for at nævne et Par Exempler: en dygtig Marinemaler, en dygtig Architect — forstaaet at give det Vægt; men i det Hele taget er, som sagt, Navnet Sørensen dog et meget farligt. Eller for at nævne et andet, der er Navnet Madsen! I og for sig er Ordet blødt og let at udtale, og noget Unationalt er der ingenlunde i dets Klang. Men paa hvem virker dog ikke Navnet Madsen lidt antipathisk? Hvo kommer ikke ved at nævne det til at tænke paa noget mindre Aristokratisk, noget Duftløst? Ganske vist have Flere — for at nævne blot eet Exempel, en med Lune rigt begavet Skuespiller — forstaaet at give det Vægt, men farligt er, som sagt, dog Navnet Madsen i det Hele taget. Men eet Navn er der, som ingen Begavelse og Dygtighed vilde kunne bøde paa, og det er det, der ved en Fødsel, det nok tør siges, at han selv ikke har forskyldt, var falden i Particulierens Lod. Ikke som om Keiersen i og for sig lyder ilde, tværtimod i visse Øren har det i sin Tid endogfaa klinget godt! Men man være, som man vil, har man Navnet Keiersen, er man, siden Herk skrev sit fortræffelige Lystspil „Sparekassen“, under visse Forhold uundgaelig prisgiven. Hvis Particulieren ved det Skridt, han nu tænker paa — og Herre Gud, hvor Mange i den vide Verden have ikke før han gjort det samme Skridt, vilde Verden ellers nu see ud, som den gjør — hvis

Particulieren ved det Skridt, han nu tænker paa, gjør et faux pas og gaaer i Vasken, men ikke som Tilfældet nu er hed Reiersen, men Carlsen, Jensen eller Hansen, ikke Een vilde skumle derover. Men som det er, nu, da hans Navn er Reiersen, saa tør man vædde Ti mod Een, at Ti for Een vilde sige: „Det skulde De ikke have gjort, Herr Reiersen, det skulde De ikke have gjort!“ — „Det skulde De ikke have gjort, Herr Reiersen!“ hvo veed, inden denne Fortælling er sluttet, vil det maaskee blive sagt af Mange, ja selv Kammerraaden, der dog nu er den, der fører ham paa Glatiis, vil maaskee, naar Fortællingen sluttet, sige som de Mange: „Det skulde De ikke have gjort, Herr Reiersen!“ og endda tilføje et: „Det sagde jeg nok!“

Endnu var Frokosten ikke ganske endt, da var Himmelen alt ikke saa lidet overtrukken, og nu og da faldt der en Draabe Regn, opfordrende de om Bordet Siddende til at være paa deres Post. En lille Stund efter spredtes Skyerne dog foreløbig atter, og ikke kan Digteren ved sit første Forsøg paa at producere sig for Publicum begjærligere indsuge den Roes, der ydes ham, end Jorden og Planterne indsugede de faldne Draaber. Et Dieblif efter var der end ikke Spor af dem tilbage, og det var tydeligt, at saavel Jorden som Planterne længselsfuldt ventede paa Mere. Om ogsaa Signelsen med Digteren kan anvendes i sidstnævnte Henseende, er lidt tvivlsomt; da For-

fatteren heraf vel neppe tør betragte sig som Digter, medmindre de Herrer Critici give ham Digter-Ridderslaget, og Slag af den Natur have de vitterlig endnu ikke givet ham, skal dette her ikke afgjøres. No^k sagt, da Familierne Rasmussen og Reiersen reiste sig fra Bordet for at gaae op til Jagtflottet, vare de saa Regndraaber, der faldt, alt bortveirede, Solen skinnede atter klart, og da Particulieren yttrede, at Veiret idag no^k vilde holde sig hele Dagen, sagde Kammerraaden: „Ja, det sagde jeg no^k, det er der ikke Spørgsmaal om.“

Da det lille Selskab kom op paa Slottet, aabnedes Døren ud til Altanen, og Enhver tog Plads, som han bedst kunde, for at nyde den smukke Udsigt. Naar Hjertet er fuldt, siger et gammelt Ordsprog, løber Munden over, hos Frøken Marie stadsfæstede det sig i dette Dieblif ikke. Taus stod hun ved sin Moders Side og lod Diet glide ud over den samme Egn, hvorm hun nylig, da hun med sin Fætter var ene paa Slottet, havde udtalt sig med Begeistring. Fru Rasmussen var ikke fuldt saa taus, skjøndt det, hun sagde, godt kunde have været fortiet. Efterat have mønstret samtlige Salens Dimensioner og Proportioner, gjorde hun en lille uskyldig Bemærkning om, hvormange Mennesker der ved fordums Jagtgilder vel havde kunnet spise der. Og Frøken Reiersen, som ogsaa syntes, hun skulde sige Noget, forsøgte et lille dybsindigt Tankeexperiment med Hensyn til Forskjellen mellem den Udskyrelse,

der engang var given Salen, og den, der nu fandtes der. Kammerraadens yngste Datter indlod sig ikke paa Sligt; rask gik hun heelt ud paa Allanen, hun vilde see, om der ikke ogsaaovre paa den svenske Kyst stod Noget og saae over til den danske. Men nei, der stod Ingen. Det gik hende som saa mange Andre, der see over til det nære Broderland. I detmindste kunde hun med det blotte Øie ikke opdage dem.

Da man havde seet sig møt paa Udsigten, gik man atter ned paa Plainen, og, efterat Particulieren og Kammerraaden vare blevne enige om, at man for hele Dagen skulde slutte sig sammen, satte man sig igjen op paa Bognen, efter Kammerraadens Forslag dog saaledes, at Fru Rasmussen og Frøken Reierjen førte foran i Particulierens Bogn, men Particulieren med de Andre i Kammerraadens, eller rettere Brændeviinsbrænderens. Om Forslagets Sværksættelse blev der ikke afstemt, thi ellers vilde upaatvivlelig Fættøren og Frøken Marie have stemt imod, ikke at tale om Fru Rasmussen, der slet ikke var glad ved udelukkende at skulle være i Selskab med det altfor stærkt Tærnede og Hvirvlede. Men Kammerraaden var nu engang i de fleste Tilfælde ingen Under af det constitutionelle Væsens Hovedfactor: ethvert Spørgsmaals Afgjørelse ved Afstemning. Hans Bedstemoder paa Mødreneside havde været født langt inde i det Andre af Rusland, og

Blodet er aldrig saa tyndt, det er dog tyffere end Vand.

Ad Fileværket til gik Rjørslen uden synderligt Liv, Kammerraaden og Particulieren sad sammen, Frøken Marie var kommen til at sidde ligeoverfor Herr Reiersen. Vel sad Fættteren ved hendes Side, og det kan nok være, at han nu og da mindede hende derom lidt mere indtrængende, end det stricte taget var nødvendigt, men oprømt, som under Rjørslen til Cremitagen, var dog Frøken Marie ikke. Hver Gang, hun vilde see paa det grønne Løv, faldt hendes Bine paa Particulierens grønne Briller, og den grønne Farve, abstract taget, havde ikke for hende saa meget Tiltrækkende, at den skulde bidrage til at sætte hende i gladere Stemning. Hvad Kammerraaden selv angik, da følte han sig ovenpaa den solide Frokost saa vel som muligt, og Dampen fra hans Pibe hvirvlede i saa mægtige Røgskyer, at Beboerne af mangen Villa vist have antaget den for Dampen fra et forbigående Locomotiv.

Paa en Veistrækning, der er saa lang som den fra Cremitagen til Fileværket, kan der forhandles Meget, og Particulieren benyttede Tiden til at give sin Ven en nøagtig Oversigt over sine Formuesforhold, i det Haab, at idetmindste en deel deraf ikke vilde gaae tabt for de qvindelige Øren, den egenlig var bestemt for. Kammerraaden hørte den med Fornøielse og saae samtidig dermed spørgende paa sin Datter, som om han

af hende vilde have Erkjendelsen af, hvor klogt han som Fader havde tænkt ved at ville skaffe hende en Forsørger som Particulieren. Men paa Frøken Maries Ansigt fandt han intet Svar, det forekom ham endogsaar engang, som saae han en lille Taare i hendes Øie. Havde han imidlertid kun lidt Forstand paa de Draaber, der nys vare komne ovenfra, paa dem, der kom indensfra, fra Hjertets Rilde, havde han dog langt mindre.

Alt, hvorfor skulde dog Størreparten af de menneskelige Beregninger kun dreie sig om det usle Mammon? Hvorfor ere de menneskelige Tan-
kers Alfa og Omega kun Glands og Rigdom og
saa sjelden Andet? Hvorfor leve vi ikke atter som
Adam og Eva i Paradiset og have Nok med
Træets Frugt til Føde, med dets Løv til Hoved-
gjerde og Hvile? Sandt nok, heller ikke i Para-
diset var Alt, som det kunde have været, ogsaa
der var der et Rundskabens Træ og en Slange
til at friste, og, desværre, modstode vore første
Forældre ikke den listige Fristers Forsørelse. Men
vor Tids Mennesker staae dog paa et ganske an-
derledes intellectuelt og aandsmodent Standpunkt
end de antesyndefaldske, og det turde dog vel være,
at en saa aabent anlagt Snare som den para-
disiske ikke vilde blive uigjennemskuet af vor Tids
større Oplysning og Erfaring. I ethvert Til-
fælde, eet Forsøg var dog altfor lidt til at af-
give noget Grundlag for en afgjørende Dom, eet
Forsøg var dog altfor lidt til derefter at dømme

en heel Menneffeslægt! Og vil man end fige: Er ikke det usle Mammon, er ikke Guld det det Gble, som Slangen daglig hyder os, og som vi Alle, Smaa og Store, den Dag idag trænge os om for at nyde, saa tør der dog vel indvendes, at Forholdet vilde blive et heelt andet, om vi endnu, som i Paradiset, saae Slangen og Gblet for os i deres virkelige Skikkelse, om vi saae Guldæblet hængende paa Træet og Slangen bugtende sig under det i sine affhyelige Ringe. Vi have desuden jo nu Historiens Basis at staae paa og vore ved Philosophers og Theologers Forskninger udviklede moralske Principer at støtte os til. Selv om Kammerraad Rasmussen ikke skulde bestaae Prøven, alle Menneffer ere dog virkelig ikke Kammerraader.

Da man var kommen til Fjeldværket, steg man atter af Vognen og saae sig lidt om i den smukke Egn. Solen var nu allerede høit paa Himlen, og da den brændte stærkt, lagde man sig, efter at have spadseret en Stund, paa Skrænten af en Høi under et stort Træes Skygge. Kammerraa-den var den første, der lod sig falde i Græsset, den næste var hans Kone, der dog først undersøgte Stedet med Opmærksomhed, for at hendes lyse Musselins Kjole ikke skulde tage Skade. Saa satte ogsaa Frøken Marie sig let og smukt henbpiet, og det kan nok siges, uden at træde idetmindste den poetiske Sandhed for nær, at mangelille Markblomst, der endnu stod som Knop i hen-

des Nærhed, saae beundrende op paa hende og, af Glæde ved sit Skue, aabnede sit Bæger. Den unge Jurist vilde have taget Plads ved hendes Fod, men medens han overveiede, om Kammer-raaden dog ikke vilde tage Forargelse deraf, lod Particulieren sig falde og indtog netop den Plads, Fætteren havde udseet for sig. Uergerlig derover løb han ned til Høiens Fod og, samlende en Mængde Smaasteen, der laae henstrøede der, hev nede han sig paa dem ved at kaste dem, een for een, ud i et forbirindende Vand. Frøken Reiersen søgte ned til Høiens Fod, for af Bladene i en Gaaseurt, der ikke havde anet, at dens Skjæbne skulde blive saa besynderlig, at regne sig til Opfyldelsen af sin „Kjære, sin stadige Tanke“. Det yngste Medlem af Selskabet var allerede borte, før de toge Plads i Græsset; hun forfulgte, som hun troede, en Hind, hun havde seet blandt Træerne, og heldigviis forstyrrede det ikke hendes Glæde, at hun lidt efter opdagede, at det var en Hund.

Som nu den overveiende Deel af det lille Selskab sad der paa Skrænten, maa upaatvivlelig Amor være kommen der forbi og have seet de i Græsset Hvilende, og, skalkagtig som han altid er, skjult bag et eller andet Træ, uden at Noget anede det, have sendt Particulieren en Bii, der gik lige igjennem hans tykke Overfrakke og ind i Brystet. Det forekom vistnok Herr Reiersen, som hørte han en Susen i Luften, men da han Intet saae, og Løvet paa Træerne kun bevægede sig

ganske sagte, faldt det ham mindst ind, at det var den lille vingede Gud, der havde valgt Omegnen ved Fjleværket til Boldgade for sine Spilopper, og han tænkte da, at det var den Susen for Dreene, hvoraf han ikke sjelden led, naar han til Frokost havde taget sig et Glas ud over det Almindelige. Over hans Ansigt fløi et eiendommeligt Smil, en Afskygning af en ophøiet, heroisk Tanke, og, fattende en pludselig Beslutning, tog han sine grønne Briller af og sagde, idet han vendte sig op mod Frøken Marie: „Jeg har nylig sagt, at jeg idag mere end nogensinde tænkte paa at søge mig en Hustru, vilde De finde det upassende, naar jeg allerede i dette Dieblif, i Deres Forældres Nærværelse og herude, hvor Alt indbyder til blide Følelser, spurgte Dem, om De vil være det?“ Saavel Frøken Marie som hendes Forældre studsede; skjøndt Kammerraaden selv havde faaet Sæden, troede han dog ikke, at den var skudt op saa hurtigt. Men, uden at lægge Mærke dertil, vedblev Particulieren: „Hvis jeg spurgte Dem, om De med mig vil dele min Fremtid, vilde De da finde det paa urette Sted?“ Frøken Marie lod Diet glide hen over ham, hun var som himmelfalden. Particulieren fortsatte imidlertid, uden at lade hende Tid til at overveie, om hun havde hørt ret, efter neppe et Secunds Pause: „Jeg er ikke ung, det veed jeg, jeg er ikke smuk, det veed jeg ogsaa, men jeg har, hvad der kan gjøre Livet behageligt og endda Lidt til. I den smukkeste af

de Gaarde, jeg i Byen eier, kan De, naar vi blive gifte, vælge Deres Bolig, og har De nylig beundret det kongelige Jagtslot og ønsket Dem at eie et saadant, jeg bygger Dem en Villa, der ikke skal staae tilbage for dette i Skjønhed." Lidt fra de Siddende mellem Træerne lød der en overgiven Datter, og saa lydelig var den, at endogsaa Kammerraaden hørte den, skjøndt han ellers ved mange Leiligheder var lidt tunghør, og tænkte, den kom fra hans yngste Datter. Men sandsynligere er det dog at antage, at det var Amor, der endnu havde staaet bag Træet og havt sin Fornpielse af sit Skjelmstykke, thi Datteren var ikke af den almindelige Slags, den havde noget Fæstligt, som man kan tænke sig, at olympiske Guder maae have leet, og kort efter mærkedes desuden en zittrende Bevægelse i Luften, som om den lille vingede Skjelmsmester atter fløi bort. En lille Pause fulgte paa Particulierens Frieri, saa betragtede Kammerraad Rasmussen sin Datter og sagde: „Et Tilbud som min Bens haaber jeg, at Du ikke vil vrage!“ og Fru Rasmussen, der ikke kunde negte for sig selv, at en saadan Gaard i Byen og en saadan Villa paa Landet under visse Omstændigheder heller ikke vare at vrage, men dog holdt hjertelig af sin muntre Søstersøn og gjerne havde undt ham at faae sit Ønske opfyldt, var et Dieblit tvivlraadig om, hvordan hun skulde stille sig til det Tilbud, der var gjort Datteren. Frøken Marie selv slog Dinene ned, havde Jorden pludselig aabnet

sig under hende, hun havde ladet sig synke uden Skrig. „De betænker Dem?“ tog Particulieren atter tilorde, „frygter De, fordi De kun kjender mig saa lidt. Velan, jeg vil ikke binde Dem for Livet. I tre Maaneder er De min Forlovede. Erkjende vi i den Tid, at vi passe for hinanden, saa lade vi Præsten confirmere og velsigne Bagten, erkjende vi derimod i den Tid, at vi ikke passe for hinanden, nu, saa slippe vi hinanden og — ja, saa er der ingen Skade skeet.“ —

„Man sig forlover syvende sidst,
Som man Alt prøber og prøver,“

synger Madam Buurmann i Heibergs „De Udfærdige“, og havde hendes Mand, Materialisten, ikke ret kunnet gaae ind paa hendes Anskuelse, saa gjorde Herr Reiersen det og det tilgavns. Det forstaaer sig, han glemte, at hun vel vilde have Forlovelsen gjort blot til et Tentamen, men hvis det ikke lyffedes, skulde Egtteskabet dog ligesuldt finde Sted, og forsaavidt var, som Herr Buurmann siger, Tentaminet overflødigt. Herr Reiersen derimod gjorde Egtteskabet fuldkomment afhængigt af det foreslaaede Forsøg. Ganske smagte det da heller ikke Kammerraaden og endnu mindre hans Kone, skjøndt den Førstnævnte dog ikke kunde negte for sig selv, at der var noget Afgtørdigt i den Maade at tage Sagen paa, der var jo givet begge Parter lige Ret. Frøken Marie blev derimod fuldkommen oprørt over dette Forslag, blussende reiste hun sig og sagde med Taarer i Øinene:

„Jeg tænker, at jeg ikke behøver at besvare et Forslag som dette; mod dette ville mine Forældre dog vel beskjærme mig!“ Og hun fastede, idet hun sagde det, sit Hoved tilbage, saa stolt og harmfuldt, som var det Zeus Kroniden, der i dette Dieblif vilde slynge sit dræbende Lyn. Men beskjærme hende derimod, det vilde Kammerraaden nu dog ikke, og hans Kone, der ganske vist havde Villien dertil, var i det Hele taget saa overrumplet af Situationen, at hun aldeles ikke vidste, hvad hun skulde gjøre eller lade. Saa reiste hun sig da og fulgte Datteren, der gik langsomt hen over Baffen, ad det Sted til, hvor Fatteren stod. Men Kammerraaden rynkede sin Pande og sagde: „Atter hen til Fatteren! Det sagde jeg nok! Men det Forslag om Brøvetiden var aabenbart heller ikke heldigt!“ Og saa reiste han og Particulieren sig, og lidt forstemte fulgte de efter de Andre.

Lidt efter kom Frøken Reiersen, hun var nu bleven færdig med sine naturvidenskabelige Studier, der dog ikke lode til at have givet et tilfredsstillende Udbytte, og snart kom ogsaa Kammeraadens yngste Datter løbende og sluttede sig til Flokken. Men overgiven, som hun var, faldt pludselig den Samtale, der førtes ved Bordet, hende ind, og, idet hun satte sin Matroshat lidt mere end almindelig paa skraa, spurgte hun: „Hvad hed saa Deres Forlovede, Herr Reiersen? Det fik vi jo aldrig fiden at vide!“ Particulieren fastede et vredt Blik til hende og vendte hende Ryggen,

og, idet ogsaa Kammerraaden sendte hende et straffende Blik, gif hele det nu samlede Selskab tilbage til Vognene.

Et Dvarteers Tid efter rullede man atter afsted; men havde Stemningen være trykket paa Veien til Jileværket, saa blev den det dobbelt nu paa Veien derfra. Nu og da gjorde Fætteren nogle Forsøg til Udfald mod sin Fjende, men Particulieren optog ikke Handsken, han grundede over, hvorledes han skulde tage Sagen fat paany, og hvorledes han i den Deel af Dagen, der endnu var tilbage, skulde tilbagevinde det Terrain, han troede, at han ikke for ret længe siden allerede havde vundet.

Er man i slet Humeur, seer man Alt i det sorteste Lys. Hvor udholdende Fru Rasmussen end betragtede det Høirøde i Frøken Meiersjens Dragt, fik hun dog intet andet Indtryk, end at der var fuldt op af Sort i det Røde. Og ikke bedre gif det den unge Jurist og hans Cousine med Particulieren. Skjøndt Frøken Marie slet ikke saae paa ham, og Fætteren saae paa ham saa stivt som muligt, fik de dog begge det samme Indtryk af noget Sort, noget til Hades Hørende. En lille Borte, der sad paa Particulierens Næse, antog efterhaanden for den oprørte Fætter saa forunderlig store Omrids, at den forekom ham som en Skive, han kunde have Lyst til at skyde tilmaals efter, og virkelig overraskede han sig engang selv i, at han løftede Armen og ligesom

tog Sigte. Hvad Kammerraaden angaaer, han gad ikke sige Synderligt, end ikke: „Det sagde jeg nok!“ Taus tænkte han paa, om han ikke kunde sætte Fættøren af ved et eller andet Markled og dermed paa en passende Maade vise ham Vinterveien. Det var ham fuldkommen klart, at Particulieren kun kunde skride frem til Seier over Fættørens Liig.

Men til at vise sin Kones Søstersøn den paa-tænkte Vintervei havde Kammerraaden dog ikke Mod. Uden Formindskelse i Passageerantallet førte man til Søllerød og senere derfra til Skodsborg. I Haven ved Skodsborg Kro vilde man, som tidligere yttret, spise til Middag og drikke Kaffe. I Søllerød gjorde Kammerraaden, hvad han kunde, for at hjælpe paa sin Ven, og ganske hemmelig hviskede han til sin Kone, at ogsaa hun maatte gjøre Sit til at forhjælpe Particulieren til Seier. Men i dette Punct var Fru Rasmussen dog nu ubevægelig, og da Kammerraaden trængte paa, erklærede hun reent ud, at han var en Barbar mod sin Datter, en Rinaldo Rinaldini, som vilde berøve hende hele hendes Livs Lykke, medens han kun tænkte paa at skabe den for sig selv.

Da det lille Selskab kom til Skodsborg, var Luften atter fuldkomment overtrukken, men da der var dækkede Lysthuse nok ubenyttede, lagde man for Diebliffet ikke stor Vægt derpaa. Medens Forberedelserne til Middagsmaaltidet fandt Sted, var Frøken Marie i travl Bevægelse og fik derfor

mindre Tid til at tænke paa det løierlige Frieri. Ogsaa hjalp det lidt til at bringe det i Glemsel, at selv Fætteren tog Haand i Forberedelserne. Han havde nemlig en afgjort Tendens til, især naar hans smukke Cousine beffjæftigede sig med Sligt, at tage Deel i disse de qvindeligste af alle Huusshysler. Ja, det Tilfælde var endogsaa indtruffet, at han i Kammerraadens Huus var funden hos hende i Spisestammeret med en Serviet bunden om Livet, og modtagende Ordres af hende, ganske som om han havde været et qvindeligt Tjenestetjende. Da Bordet var dækket, satte man sig tilbords, og det var aabenbart, at Bevægelsen i den frie Luft havde givet Alle en god Appetit, Frøken Marie alene undtagen, der, da hendes Blik engang traf Particulierens, strax lagde Kniv og Gaffel og ikke mere var istand til at nyde Noget. Og da nu endelig Herr Reiersen paany begyndte sit Tilløb til et Frieri, og Fætteren, for, som han havde foresat sig, at være hendes Ridder, med forskjellige skarpe Bemærkninger gjorde Indhug paa Particulieren, blev det hende saa aldeles uudholdeligt ved Bordet, at hun i et Dieblis, da Situationen dertil var gunstig, under Paaskud af at hente Et og Andet, smuttede bort derfra og tog Veien ud af Haven og op i Skoven.

Naar man er halvt fortvivlet, overveier man ikke nøie, hvad man gjør. Det var derfor ikke at undres over, at Frøken Marie kom lidt længere bort, end hun havde tænkt sig, og før hun

selv ret vidste det, var hun langt inde i Skoven
 og alt andet end sikker paa, hvad Bei hun skulde
 gaae, for atter at naae Krohaven, hun havde
 forladt. Træt, som hun snart blev, satte hun
 sig et Dieblif paa en Træstub og tænkte over,
 hvor forskjellig Aftenen syntes at skulle blive fra
 Morgenstunden. Da var Alt Glæde og Haab,
 nu var det Betymring og Tvivl. Hun tænkte paa
 den lette Fart hen ad Strandveien i den smukke
 Morgen, paa sin Plads overfor den, hun havde
 kjærest, paa de mange Ord, paa de mange Blik,
 hvoraf hun drømte sig Haabet om en lykkelig
 Fremtid. Og nu sad hun der alene, og Himlen
 over hende var tæt overtrukket, ja af og til be-
 gyndte der endogjaa at falde Regn. Paa et Træ
 i Nærheden af hende sad en Skovdue og rystede
 sine Vinger; havde hun i dette Dieblif kunnet
 bytte Lod med den, hvor gjerne havde hun ikke
 gjort det? Og dog, havde ikke ogsaa den Noget
 at klage over, sad ikke ogsaa den i dette Dieblif
 eensom som hun, og maaskee gif i næste Dieblif
 en Skytte igjennem Skoven og sendte den et død-
 bringende Skud. Men var ikke et saadant Skud
 bedre, end at friste Livet hos den, man havde
 Affky for? Dog, der var ikke Tid til at drømme,
 de faldende Regndraaber toge til i Styrke, og
 det var tydeligt, at Regnen snart vilde synke ned
 i Strømme. Og hvor let var hun ikke klædt i
 den hvide Kjole, og hvor lidet beskyttede den lille
 røde Silkehat ikke hendes Pande og hølgende Haar!

Hun reiste sig igjen og fastede endnu et Blik op paa paa Duen, der i det Samme lettede og fløi dybere ind i Skoven, og ilte saa alt, hvad hun kunde, den Bei, hun antog for den rette. Længe løb hun saaledes, og snart begyndte Regnen at falde tæt; det var tydeligt, at hun, hvor hurtigt hun end ilte, ikke vilde kunne undgaae det sig nærmende Uveir. Allerede begyndte det ogsaa at pladske saaledes i Trærnes Løv, at hun, skjøndt det var Dag, og nu og da et Lyn fastede et stærkt Skjær hen over Skoven, følte sig frygt-som og betagen. Hvorledes skulde hun dog komme tilbage til sine Nærmeste, hun var allerede gennemvaad, og hvert Dieblis sad Foden, der ellers hoppede saa let, fast i den vaade Jord.

Længe vedblev hun at ile fremad, da naaede hun endelig aaben Mark og kørte efter et Huus, hvor hun standsede, for at spørge sig for. Jo, hun var kommen godt paa Bei, hun var kommen tæt til Nærum, og saasom Uveiret tiltog i Styrke, var der intet Haab om, at hun foreløbig vilde kunne naae tilbage. Der var for hende intet Andet at gjøre, end at tye ind i Huset og foreløbig søge Ly der. Da hun traadte ind, blev hun modtagen af en gammel Kone, det var Husets Beboerske. Godmodig, som den Gamle var, opmuntrede hun den Forknytte, og da hun hørte Frøken Mariæ Historie, som denne var aabenhjertig nok til at skrifte, tilbød hun hende venligt, at hun foreløbig kunde blive der, til Regnen hørte

op. I de vaade Klæder, hun bar, maatte hun ikke blive; men andre Klæder, der passede den unge Pige, havde hun dog ikke, med mindre denne vilde bekvemme sig til at trække i hendes Søns, der som Rahytsdreng netop for Tiden var reist til fjerne Lande. Marie havde foretrukket at forblive i de vaade Klæder; men det syntes den gamle, venlige Kone slet ikke om, den unge Pige kunde befrygte det Værste for sin Sundhed, og saa gav da ogsaa Frøken Marie efter og iførte sig de noget grove, men næsten nye Drengeklæder, som den Gamle tilbød hende at benytte til hun kom til Hjemmet. Derfra kunde hun da Dagen efter sende dem tilbage.

Hvor det menneskelige Hjerte dog er en uudgrundelig Gaade! For en kort Time siden vilde Frøken Marie have modtaget Budskabet om sin Død uden at klage, nu stod hun for Speilet og smilte ved at see sig selv i den raske Matrosdragt. Og hun nyedes ikke engang med de Klædningsstykker, hun af Stedets Beboerske alt havde modtaget, hun bad endogsaa den Gamle om at laane hende den Hat, der hørte dertil, for at see, hvordan hun tog sig ud som en fuldstændig Matrosdreng. Og da hun var kommen paa det Nene med sig selv om, at hun var saa elleværdig og raff en Sømand, som der nogensinde har traadt paa Dækket af noget Skib, opsendte hun stille hos sig selv det Ønske, at hendes Fætter i dette Dieblif var der og kunde see hende. Ja, hvor

veed, om hun ikke endogsaa, skjøndt hun var flygtet for Particulieren som Haren for de følgende Hunde, ønskede, at ogsaa han kunde komme der og see hende, naturligviis kun for at han dobbelt kunde ærgre sig over den Kurv, han definitivt skulde faae af hende. Men hverken Fætteren eller Particulieren var der, Particulieren var endnu optagen af Middagsmaaltidet, Fætteren havde vel bemærket sin Cousines Bortgang, men da han ikke anede, hvor hun var gaaet hen, faldt det ham ikke ind at følge, før hendes Udeblivelse forekom ham noget langvarig og mistænkelig. Saa sneg ogsaa han sig bort fra Bordet, og da han af en Rudsff, der stod udenfor Kroen og slog en lille Pasfiar af med en Collega, fik at vide, at hun var gaaet op i Skoven, tog han hurtigt Veien derind, uden dog at vide, i hvad Retning han skulde søge den, han savnede.

Det var allerede mørkt for længe siden, Regnen havde hørt op, og saavel Kammer-raaden som Particulieren havde flere Gange talt om, at de ikke kunde blive længere ude. Navnlig kunde Kammerraaden det ikke godt, hans Vogn var jo laant, og hvad vilde Brændeviinsbrænderen sige, naar hans Vogn ikke kom hjem i rette Tid. Men hvor vare begge de unge Menneſker henne? hvor var navnlig Kammerraadens Datter? Fætteren havde han meer end villig ladet blive, men uden hende kunde de dog ikke godt tage hjem; at overlade Datteren til hendes Skjebne var dog

ikke godt muligt, saameget mere, som de ikke engang med Bestemthed vidste, om hun var under Fættens Beskyttelse. At den unge Mand var hos hende, kunde Kammerraaden dog ikke ret tvivle om, og hvor urolig og ængstelig derfor end Fru Rasmussen var over sin Datters Forsvinden, følte hun sig dog noget trøstet ved, at ogsaa Fættens savnedes. Hemmelig tænkte hun nemlig, at det Hele maaskee var et Paafund af Søstersønnen, for at befrie hendes Datter fra Particulierens Efterstræbelser, og da Kammerraaden og Particulieren endelig langt ud paa Aftenen gav Ordre til at kjøre hjem, sagde hun derfor Intet derimod, thi i al Stilhed tænkte hun og vel ogsaa hendes Mand, at de, naar de kom til Hjemmet, nok vilde træffe hende.

Saa satte da atter Bognene sig i Bevægelse, Kammerraaden, hans Kone og yngste Datter i den ene, Particulieren og hans Søster i den anden, og rask rullede de hjemad, medens Frøken Marie, endnu iført sin Matrosdragt og med sine vaade Klæder i en Bylt, spadserede til Skodsborg, ledsaget af den velvillige Gamle.

Da de to Vandrende kom et Stykke hen i Skoven, saae de i Afstand en ung Mand, der havde brækket sig en Green af et Træ, og, med den som Støttestav, arbejdede sig fremad saa rask han kunde, og da de kom ham lidt nærmere, saae Frøken Marie strax, at det var Fættens, der aabenbart søgte hende. Han havde krydset frem

og tilbage i Skoven og gif nu, saa vaad som en drufnet Muus, slukøret, paa Lykke og Fromme den Bei, Tilfældet førte ham. Nu og da havde det forekommet ham, som om han lige foran sig havde hørt Trin, og da han ønskede at spørge sig for om den, han søgte, havde han fulgt Lyden. Men hvor rask han end jog afsted efter den, saae han dog stadig Ingen, og maaskee var det ogsaa kun en Indbildning. Naar Blodet er i feberagtig Bevægelse seer og hører man Meget, der velbeseet kun er til i Phantasien. Muligt var det dog ogsaa, at det virkelig havde været Skridt, muligt var det, at det havde været Amor, der stadig havde trippet foran ham, for, uden at han anede det, at vise ham Bei; thi Amor er nu engang hverken bange for Regn eller vaade Fødder; nogen, som han har været lige fra sin Fødsel, har han hærdet sig mod rheumatiske Onder, og Particulieren havde han, det var aabenbart, sat sig for paa alle Maader at drille. Da Marie saae Fætteren, satte hun den sorte, blanke Hat dybt ned i Dinene og bad derpaa den Gamle ikke at forraade, hvem hun var. Og saa kom da Fætteren hen til dem og spurgte, om de ikke i Skoven havde seet en ung Pige i en hvid Kjole og med en rød Silkehat. Hun havde vist forvildet sig der, og han skulde ledsage hende hjem. Nei, seet ung Pige, det havde de ikke, i det Guds Veir havde vist ingen ung Dame vovet sig ind i Skoven. Og den Gamle smilede lidt, idet hun sagde det,

og Fætteren troede, der var Spot deri. Men pludselig lod han dog ogsaa et Blik falde paa den lille Matros, og i et Nu var det, som om hele hans Person var forvandlet. Rask kastede han sin Green, trak Matrosen hen til sig og slog Armen om hans Liv. Damen i den hvide Kjole og med den røde Silkehat brød han sig nu slet ikke mere om, han havde nok i den raske Dreng. Med ham vilde han, om det end stormede nok saa vildt, gaae paa de lange Reiser, til ham kunde den Gamle godt overlade ham paa den lille Reise, der forestod ham den Aften. Han skulde nok være Drengens Beskytter. Og den Gamle havde Intet imod at overlade ham Ledsagelsen, hun var allerede ikke saa lidet træt, og det var jo seent. Saa tog den lyffelige Fætter Bysten med den hvide Dragt fra sin Cousine, og afsted gik de Alle, den Gamle til sit Hjem, efter at dog først Frøken Marie havde takket hende hjerteligt og lovet at sende hende de laante Klæder uskadt tilbage, den unge Jurist og hans Cousine ad Skodsborg til.

Harde Vandringen hen ad Nærum til været lidet opmuntrende, saa var Vandringen tilbage desto glædeligere. Arm i Arm gik de tvende Elskende, og det formørkede neppe deres Glæde syn-derlig, at der vel turde vente dem en drøi Tilretteviisning, naar de kom til Skodsborg. Hvor der var altfor vaadt, vilde Fætteren absolut bære sin Cousine over, men hun gjorde ham opmærk-

som paa, at hun nu slet ikke var hans Cousine, hun var en ung Matros, og for en saadan var det dog usømmeligt at lade sig bære.

Det er dog en Sandhed, at Jntet i Verden er saa galt, at det dog ikke er godt for Noget, og at det, der seer sortest ud, ofte kommer til at straaale i den allerlyseste Glands. Det er ikke blot Bibelens Joseph, der, solgt som Slave af sine Brødre og bagvasket hos Potiphar og kastet i Fængsel, senere dog kommer til Hæder og Ære, ja endogsaa sættes paa Ministertabouretten i Egypten; ogsaa med mange Andre end Jacobs og Rachels Søn har det stadfæstet sig, at netop Ulykken ofte er Gjennemgangspunctet til Lykken. Det forstaaer sig, Enhver er just ikke saa heldig som Joseph, og Alle have heller ikke Krav derpaa; thi hvor Mange vilde have bestaaet en saadan Prøve som den, han bestod hos Fru Potiphar. Men vist er det dog, at man i det Hele taget kun lidet seer, hvad det Onde, som møder En, kan føre til. Man nødes til at gaae igjennem en Regn af Ild, og føler allerede hele Legemet brænde; men pludselig opdager man, at man sidder paa Solens Vogn, lige ved Solstyrerens Side, og at man fører i Triumph hen over alle Dødelige. I Triumph hen over alle Dødelige førte nu rigtig nok endnu hverken den unge Jurist eller hans smukke Cousine, og heller ikke havde de følt Legemet brænde, tvertimod, Regnen havde gjennenvædet deres Lemmer ganske antageligt og fjølet

dem. Men som den unge Jurist med Matrosen ved sin Side gik ad Skodsborg til, gik han dog i et Slags Triumph, og, skjøndt det alt var ud paa Natten, syntes han, at der rundt om ham var en Pragt af Solstraaler, der langt fra formindskedes, da han erfoer, at Kammerraaden og Particulieren vare kjørte hjem. Og hans Triumph steg, da det efter indtrængende Besværgelser lykkedes ham at formaae Cousinen til at følge med til Taarbæk og forblive der i Kroen til næste Morgen. Han kjendte Vertinden i Taarbæk Kro nøie, og til hende vilde han for Natten betroe sin elskværdige, forklædte Cousine.

Veien til Taarbæk gik, skjøndt Frøken Marie var lidt træt, dog uden Besvær. Det havde vel neppe været vanskeligt at faae en Vogn; men naar man engang har forladt den slagne Landevei, gjør man helst, hvad der er det mindst Naturlige. Og havde det maaskee end været fornuftigere at kjøre, det var dog behageligere for dem at gaae. Hvad kunde der nemlig ikke i en smuk og stille Nat, under den langsomme Vandring tales om? Thi smukt var Veiret igjen blevet, hver en Sky var som feiet bort af Firmamentet. Over dem tindrede de lyse Stjerner, nede, tæt ved dem ved Stranden, susede det og hvissede saa forunderlig sødt, saa hemmelighedsfuldt. Ja, hvad kunne Bølggerne i en smuk Sommernat ikke hviske! Ingen, der ikke har elsket, vil troe det. Stundom forekom det næsten Frøken Marie, som var der Kogleri

derved, og havde hun ikke havt sin Fætter besygtende ved sin Side og stadig klynget sig nærmere og nærmere op til ham, hvo veed, den raske Matros var maaskee bleven hange for sit eget Element.

Ikke langt fra Taarbæk kom de forbi et Huus, hvor Binduerne stode aabne. Ud i Natten klang der Toner, og en qvindelig Stemme lød til Pianoet. „Hvo ickun lader Herren raade“, klang opbyggeligt og smukt ud i den stille Nat. Et Dieblif bleve den unge Jurist og hans Cousine staaende, ingen af dem sagde Noget, den, de i dette Dieblif kunde have talt til, forstaaer selv hvad der ikke siges, den i Sjelens Løndom neppe undfangne Tanke. Saa gif de atter videre, men længe endnu forbleve de dog tause, og da de senere kom til Taarbæk, rakte de, før de gif ind, hinanden Haanden og lovede, at dette Dieblif skulde staae for dem som en lysende Grindring, og at Intet skulde skille dem ad mere, hverken i Liv eller i Død. Fru Rasmussen havde drømt ret, Alliancen til Taarbæk var nu sluttet. Diplomaterne havde fuldendt deres Værk, der var nu kun Spørgsmaalet, om Kammerraaden vilde ratificere det.

Hos Bertinden i Taarbæk fandt de en god Modtagelse, hun tilbød at tage Frøken Marie til sig i sit eget Værelse, den raske Fætter gav hun et Kammer oppe paa Øvsten. Og hun lovede dem Theen om Morgenens saa tidlig, at de kunde tage til Byen med et af de første Banetog.

Saavidt var det kommet i den Begivenhed, der er skildret i denne simple Fortælling, da Kammerraaden, saaledes som sagt ved dens Begyndelse, om Morgenens sad ved Bordet med sin Kone. Efterat de om Aftenen, da de kom hjem fra Skodsborg, havde undret sig over hverken at forefinde Datteren eller Fatteren, og efterat de hele Natten igjennem urolige havde lyttet efter, om Jngen ringede paa Gadedøren, stode de endelig om Morgenens op og besluttede, hvis Datteren ikke kom i Løbet af nogle Timer, at tage ud igjen til Kroen i Skodsborg og foretage de omhyggeligste Undersøgelser. Foreløbig havde de dog druffet deres Morgenthee nogenlunde med Haab om, at de Udeblevne snart maatte komme, og Kammerraaden tog endog saa, som han gjorde det hver Morgen ved Theen sin Morgenavis og lod Diet glide hen derover. Men, hvad er det? Hvad seer han der? Under Rubriksmærket „Selvmord“ stod der følgende Linier: „Seent iastes er i Nærheden af Bedbef fundet Liget af to unge Mennesker, som det synes af den bedre Klasse. Nærmere Underretning om, hvor de høre hjemme, har man endnu ikke kunnet faae; men det er aabenbart, at ulykkelig Kjærlighed har været Grunden til Selvmordet, thi de tvende Liig laae saa tæt sammenslyngede, at det var, som de aldrig kunde vristes fra hinanden.“ Det var rene og tydelige Ord, der kunde ikke tages feil. Da Kammerraaden læste det for sin Kone, faldt hun bevimet tilbage i sin Stol,

og selv lod han sig ogsaa falde tilbage i sin, idet han, som tidligere anført, sagde: „Det sagde jeg nok! Nu har Du det saa godt!“ ret, som om det var hende og ikke ham selv, der havde villet skille de to unge Mennesker ad.

Heldigviis laae de dog ikke længe saaledes, og Fru Rasmussen var endnu ikke vaagnet af sin Besvimelse, da Døren gik op, og Herr exam. juris Boulsen traadte ind, fulgt af en ung Matros, der ganske ugeneert lod sin Hat sidde paa sit Hoved. Idet Døren aabnedes, slog Fru Rasmussen netop Dinene op, og da hun saa Søstersønnen, sprang hun ham imøde og spurgte ham med Udtrykket af en usigelig Angst i sit Ansigt, om han ikke vidste, hvor hendes Datter var. Ogsaa Kammerraaden reiste sig og saa alt Andet end glad ud. Men da traadte Matrosdrengen rask hen til Fruen, kastede sig op til hendes Bryst og bad hende om Tilgivelse for den Uro, hun havde voldt dem. Og Fætteren fortalte Kammerraaden og hans Kone Alt, hvad der var skeet, siden de forlode Middagsbordet i Skodsborg Kro, ja fortalte endogsaa, at han og hans Cousine havde lovet aldrig at slippe hinanden. Kammerraaden havde hørt den sidste Deel af Beretningen med Misfornøjelse. Men da saa Datteren bad for sig og Fætteren, og desuden Kammerraaden i det Samme fik Die paa Avisen med dens sørgelige Rubrik „Selvmord“, og da hans Kone endogsaa ovenikjøbet gav sin afgjorte Indvilgelse, forandrede han Sind og sagde: „Jeg

faaer saa vel give mit Minde. Det sagde jeg nok, at J ikke hvilede før!" Og den lyffelige Fætter kyskede sin lyffelige Cousine, der blev givet og taget Gramenspræmier i Overflod, og hverken Frøken Marie eller Kammerraaden sagde: „Lad være, Frederik!"

Lidt efter kom Particulieren for at spørge til Hujets ældste Datter, og Kammerraaden fortalte ham da, at der var blevet et Par af de to Unge, han saae for sig. Particulieren skjød sine grønne Briller iveiret og saae paa Matrosen, han forstod ikke denne Alliance mod Naturens Orden. Men overgIVEN tog Frøken Marie sin blanke Hat af, svingede den som et Seierstegn hen for Particulierens Dine, og de lyse Loffer rullede som en Guldflod ned over hendes grove Trøje. Saa funde Particulieren nok see, hvordan han var faren, og mørkt rynkede han sin Binde og rømmede sig, for at sige noget Ubehageligt. Men Kammerraaden tog venstabeligt hans Haand og sagde: „Ja, Skylden er udelukkende Deres egen! Forslaget om de tre Maaneder paa Prøve var ikke vel betænkt." Og da Particulieren vilde give en yderligere Forklaring end den, han alt havde givet Dagen iforveien, sagde Kammerraaden kort og afstjærende al Forklaring: „Jeg bliver ved min Paaastand, overfor en unge Pige var dette Forslag ikke vel betænkt! Det skulde De ikke have gjort, Herr Reiersen, det sagde jeg nok!"

Et Haab.

Blandt alle de poetiske Skikkelser, jeg i mit længere Liv har truffet paa, og som jeg endnu mindes med Kjærlighed, er der ingen, som i den Grad har bevaret sig i min Hukommelse som en gammel Musiklærer, med hvem jeg gjennem en Række af Aar pleiede en vel nu og da afbrudt, men dog bestandig lige venstabelig Forbindelse. Jeg var endnu temmelig ung Kandidat i Retsvidenskaben, da jeg, hvor jeg logerede, kom til at høre Dør om Dør med ham, og mere end tredive Aar, som jeg var, yngre end han gif jeg ham, naar jeg paa Trappen eller andetsteds mødte ham, i længere Tid forbi, om end just ikke ganske uden Interesse — thi allerede fra det første Dieblif, jeg saa ham, forekom det mig, at der hos ham var noget Eiendommeligt, der havde Krav paa at bemærkes, — saa dog uden den Interesse, der gjør, at man standser, for at knytte et Bekjendtskab, om hvilket man ikke veed, enten det vil blive til Glæde

eller ikke. Men efterhaanden, som Maaneder gik, begyndte der dog hos mig at vaagne en Lyst til lidt nœiere at kjende denne Stikkelse, mit Die saa tidt havde truffet paa, og af hvilken jeg, naar jeg hilste, altid havde faaet idetmindste en høflig og stundom næsten en hjertelig Gjenhilsen, og denne min Lyst fik en dobbelt Næring derved, at jeg i Grunden havde ikke saa Lidet at takke ham for. Ung som jeg var og ikke ganske uden den Sjelsromantisk, som almindelig selv i vor til romantiske Følelser kun lidet tilbøielige Tid er Ungdommens Ledsager, følte jeg nemlig, sjøndt jeg selv ikke behandlede noget Instrument, en stor Glæde ved at høre Musik, Musik, som saa at sige strømmer fra Sjelens Dyb, idet den under dens Haand, der frembringer den, bliver ligesom et Udtryk for hans egne Stemninger. Og netop en saadan Musik lød fra min Naboes Værelse ikke fjeldent ind til mig. Naar jeg, nu og da lidt trættet, kom hjem og satte mig i min Gyngestol, for at drømme vaagen, det vil sige, at lade Billeder, snart fra Fortiden, snart fra Fremtiden glide hen forbi mit Die, ligesom verlede ved en Magt, der usynlig syntes tilstede om mig, saa hørte jeg fra min Nabo, Musiklærerens Værelse Toner, Melodier, der virkede velgjørende paa mig, og som stundom løftede mine Tanker i Bøn eller Tak til den, til hvem vi, selv om vi havde samlet al Verdens Wiisdom, dog maae henvende os eenfoldige som Barnet. Og jeg lyttede til Pianoet i

min Naboes Stue, som var der paa Bunden af det Kræfter, der stode i Forbindelse med mit inderste Væsen. Naar jeg da havde fiddet saaledes en Tidlang, naar Musiken ved Siden af mig efterhaanden var hørt op, og Efterklangen i min Sjæl var døet hen, naar jeg atter tog fat paa Livets daglige Syssel, for ikke blot at tage min Fremtid af Himmels Günst, men selv at bidrage til den ved mit eget Arbeide, saa syntes det mig, at jeg havde forøget min Gjæld i Verden, forøget min Gjæld til et Medmenneske, der stadig overfor mig var Giveren, og mere og mere vaagne der i mig en Længsel efter nærmere at kjende den, jeg skyldte saa mangen reen og smuk Nydelse.

Saa var det da en Spndag Eftermiddag kort efter Pintsjen; jeg havde, skjøndt det var en Helligdag, alligevel om Formiddagen arbeidet lidt paa det Contoir, hvor jeg dengang havde mine daglige Forretninger. For saavidt muligt at udvikle mig i practiff Retning, havde jeg nemlig taget Plads paa en Procurators Contoir og var efterhaanden naaet op til at blive Fuldmægtig — at det senere lykkedes mig at blive Advokat ved Højesteret, skylder jeg ligesaa meget et Held, der til sine Tider fulgte mig, som mine Evner og min Arbeidsomhed. Nu var jeg, som sagt, færdig med min Dagsgjerning, og Resten af Dagen vilde jeg benytte til en længere Spadseretur i det Fri. Som jeg vilde træde ud af min Dør, ligesom

allerede forud indaandende den friske Luft, der, efter en kortvarig men stærk Regn, maatte slaae mig imøde, traadte tilfældigviis ogsaa den gamle Musiklærer ud af sin, satte Nøglen i Smæklaasen og lod Døren falde i. Jeg tog min Hat af, han lettede ogsaa paa sin, og det forekom mig, at han samtidig dermed saa mere end almindelig venlig paa mig. Jeg lod da min Dør staae et Dieblif paaflém, og, idet jeg vendte mig heelt hen imod ham, sagde jeg: „Tillad, at jeg standser Dem et Dieblif, jeg har en lille Taknemmelighedsgjæld at afbetale til Dem.“ — „Til mig?“ sagde han forundret, „det maa være mig meget uafvidende, at jeg er bleven Deres Creditor.“ — „Og dog er det saaledes,“ vedblev jeg. „Hvis jeg ikke havde betragtet det som fordringsfuldt, vilde jeg for længe siden have banket paa hos Dem og bragt Dem min Tak i Deres Stue. Nu bringer jeg Dem den kun flygtigere, men ikke mindre med Erkjendelsen af, at den veier saare Lidet mod, hvad jeg har modtaget.“ — „Og maa man spørge,“ sagde han med et venligt Smil, „hvorved jeg har fortjent den?“ — „Jeg skylder Dem Tak for mangen god og mild Stemning, for mangen stille Nydelse, for mangt Dieblif, hvori jeg sølte mig nærmere den, som vi ved saa Meget i Verden daglig hurde drages til, men tvertimod ved saa Meget daglig drages fra. Jeg skylder Dem Tak for Deres smukke Musik, som, det veed jeg vel, kun blev til for at tilfredsstille Dem selv, men hvori jeg dog

Dem uafvidende fik Deel." — „De bringer denne ufortjente Tak paa en saa venlig Maade," sagde han, „at De gjør mig ligesaameget til Deres Skyldner, som De er min. Gjør mig den Fornøielse engang at besøge mig, jeg skal da give Dem bedre Grund til Tak ved at spille Lidt for Deres egen Skyld." Jeg takkede for Jndbydelsen, han rakte mig Haanden, og nogle Minuter efter var hver af os gaaet sin Vej, jeg dog ikke, uden at tænke paa, at det ikke skulde vare længe, før jeg vilde gjøre Brug af hans Jndbydelse.

Der var ikke gaaet Stort over otte Dage, saa bankede jeg, vel en Timestid før min Nabo, som jeg vidste, pleiede at gaae tilfængs, paa hans Dør. Der lød et kort „Kom ind!" og jeg aabnede. Idet man aabner Døren hos Nogen, hvis Hjem man ikke før har betraadt, faaer man almindelig et Jndtryk af, hvorledes dets Beboer eller Beboere ere. Meget ofte er dette Jndtryk misvisende, men oftere viser det sig senere, at det er rigtigt, og at den Paagjældendes Character, navnlig hvis det er en Qvindes, tildeels allerede røber sig, idet man træder over Dørtærffelen. Idet jeg traadte ind hos den gamle Musifflerer, var det Jndtryk, jeg fik, et hyggeligt. Skjøndt Dagslyset var begyndt at blive svagere, var det dog lyst nok til, at jeg kunde see, hvorledes der overalt i Stuen var den fuldstændigste Orden, uden at denne dog kunde siges tilveiebragt ved smaaligt Pedanteri. Der var ikke meget Bohave i Værelset, men det,

der var, saae velbevaret ud. Der var et Bord, nogle Stole, en Bogreol, hvorpaa der dog just ikke var mange Bøger, og en Seng. Ved den Bæg, der skilte hans Bærelse fra mit, stod hans Piano, og over det hang ikke saa Billeder, Mestere i Tonekunsten, paa hvem han satte Pris. Selv sad han i en høi gammeldags Lænestol, fra hvilken han dog, da jeg traadte ind, hurtigt reiste sig. Efter at jeg havde bragt ham den Tak, der var Anledningen til mit Besøg, og han, skjændt under en anden Form, havde gentaget sin tidligere Yttring, bad han mig tage Plads ved det aabne Vindue, for at jeg, medens jeg samtalede med ham, kunde, saavidt muligt inde i den snevre By, indaande den friske Aftenluft. Saa bød han mig en Cigar, selv røg han ikke, da det forekom ham, at Tobakken havde noget Sløvende, Noget, der nedbrød Driften til at være i stadigere Beskæftigelse, og da jeg, idet jeg saa godt jeg kunde forsvarende Brugen, havde tændt mig en Cigar, talte vi med hinanden om Huset, vi boede i, om vort Naboskab og om de nydelsesrige Timer, han ved sin Musik saa ofte havde skaffet mig. „Ja, mig er det,“ sagde han, „mit halve Liv saaledes paa Pianoet at udtale, hvad der ligger mig paa Sinde. Naar jeg har underviist flere Timer daglig, og fra de fremmede Menneſker, i hvem jeg forresten har truffet Mangen, som jeg har faaet kjær og bevaret min Agtelse for, er kommen hjem til min stille Stue, saa gjør det mig godt

gjennem Toner at tale lidt til og med mig selv, thi, som De vel har bemærket, i Besøg hos mig kommer der Saa eller Ingen." Jeg spugte ham, om han da ikke havde Slægt og Venner. „Slægtninge," sagde han, „idetmindste kun saa, og de ere langt borte, i Amerika, og Venner, jo, taget i den almindelige Betydning, vistnok flere. Men Omgangsvener ere de mig kun i en ringe Grad; samtlige ere de gifte, og til den eenlige Gamle søge de ikke hen, hvor villig de end aabne mig deres Huus, som jeg kun ikke benytter, fordi jeg ikke altid udelukkende vil være den Modtagende og saa lidet kan være den Ydende." Jeg gjorde ham opmærksom paa hans Svar til mig kort iforveien og paa det Meget, han medbragte til sine Venner ved at kunne byde dem smuk Musik. „Hvad jeg før yttrede til Dem, kan ikke anvendes her," sagde han, „Forholdet er et andet, og hvad min Musik angaaer, naar jeg er udenfor mit Hjem, føler jeg mig sjelden dreven til at besatte mig med Andet end med Underviisning. Jeg har, som De maaskee veed, komponeret en og anden Bagatel; de ere visseelig mere end Noget Udtrykket for det Bedste, der er i mig, men jeg har aldrig mærket, at nogen af mine Venner har havt selv et nok saa ringe velvilligt Ord tilovers for dem. Og bryde de sig ikke om det Bedste, jeg eier, hvad skulle de saa bryde sig om Resten?" Jeg beklagede meget, at jeg ikke kjendte disse Ting, jeg kjendte saa lidt Musik i

det Hele taget; praktiske Forretninger optog det Meste af min Tid. „Nu, Et og Andet deraf har De dog vel hørt, uden at vide det hørt det af mig selv. Men det er heller ikke Forsængelighed, der taler ud af mig, naar jeg yttre mig, som jeg gjorde. De Bagateller, jeg nedfaster paa Papiret, lader jeg ikke komme frem for derved at vinde nogen Hæder. Maaskee vilde jeg for en-
 deel Aar tilbage have følt mig usigelig glad derved, nu er Verdens Roes og Dadel mig noget temmelig ligegyldigt.“ — „Ganske,“ indvendte jeg, „kan den dog ikke være det. Hvor ringe end vor Selvfjærlighed er, og hvor er det Menneske, der ganske kan sige sig fri i den Henseende, saa ringe er den dog intetsteds, at Andres Roes slet ikke skulde glæde, Andres Dadel slet ikke smerte, og jo fjærere man har sine Medmennesker, desto mere vil man føle denne Glæde eller Smerte.“ — „Jeg indrømmer Dem, at De til en vis Grad har Ret, der var, som sagt, ogsaa en Tid, da jeg lagde Bægt derpaa, maaskee endogjaa for megen. Men jeg tør nok sige, at det ikke mere er saaledes, hvormeget jeg selv hos den Ringeste seer Et og Andet, der er værd at elske, og hvor meget jeg end ved Følelser, jeg saavidt muligt dækker over, føler mig dragen til Enhver.“ Jeg yttrede min fulde Tro paa, hvad han i den Henseende sagde, jeg havde jo et Beviis derpaa i den Velvillie, hvormed han var kommen mig imøde. „Men,“ vedblev jeg, „jeg forstaaer ikke

ganske, hvorledes man kan have Lyst og Drift til at sætte sine Stemninger og Følelser paa Papiret og lade dem gaae ud i Verden, naar man dog ikke i sit Jnderste nærer et Haab om, at de maa mødes med Anerkjendelse og Sympathi.“— „Jeg er, uden egenlig at ville det, min unge Ven,“ sagde han, „kommen lidt dybere ind paa den Slags Samtaler, end jeg pleier, og dybere end nogeninde overfor en mig endnu saa Fremmed. Naar jeg alligevel ikke strax bryder af her, vil De deri see et Beviis paa, at jeg paaaffjønner den smukke Maade, paa hvilken De bragte mig Deres Tak, og en Tillid til, at den Oprigtighed, hvormed jeg overfor Dem udtaler mig, maa blive forstaaet. Jo, uden Haabet om at nyde mennefskelig Anerkjendelse kan man, jeg vil ikke sige godt være, men dog være, uden Sympathi ikke fuldt saa godt. Men der er rigtignok et andet Haab, der maa til, naar man skal holde ud med en Virksomhed af den Natur, som her er Tale om, den være stor eller lille, og det er Haabet om at have udrettet noget Godt derved. Lad det, jeg efter Evne har bragt, og Gæt veed jeg, hvor Meget jeg end i Livet kan have at bebreide mig selv, det har jeg ikke at bebreide mig, at det er fra en ureen Kilde, de Stemninger, jeg har betroet Papiret, ere strømmede — lad det, jeg efter Evne har bragt, siger jeg, oversees eller forblive uændset af Tusinder, er der kun nogle ganske Faa, der ved dem have følt sig opbygget eller glædet,

og det er noget heelt Andet end en Anerkjendelse, da er mit Liv ikke levet forgjæves, og det er dette Haab, og væsenlig kun dette Haab, der hver Dag bærer mig op paany til trøstig at leve mit eensomme Liv og freidig at gjøre min Gjerning. Vel veed jeg, at jeg jo i visse Maader ogsaa nytter ved min Underviisning; hos En eller Anden er der dog et bedre Dre eller en stærkere Følelse for Musikken, og den Sæd, der faaes gennem Underviisningen, giver i Tiden Frugt; men min væsenligste Styrke, den væsenligste Deel af mit Livsmod giver dette mig ikke, det er det Haab, jeg nævnede."

Som den gamle Musiker saaledes talede og stadig blev varmere, følte jeg, at jeg havde rørt en Streng i hans Indre tidligere, end jeg vel efter vort Bekjendtskab endnu havde Ret til. I Følelsen heraf havde jeg lagt Cigaren fra mig og sad nu, da han endte, aldeles taus. Ogsaa han taug en Stund, og man kunde have hørt en Blue furre i Bærelset, saa stille var der rundt omkring. Min nye Ven, thi jeg føler, at jeg alt fra det Dieblif havde Ret til at kalde ham saaledes, var sunken lidt mere tilbage i sin Stol, hans dybtliggende Pine syntes at være traadt lidt dybere tilbage i det magre Ansigt, og et Dieblif lod han Haanden glide hen over sin Pande, som vilde han jevne de Furer, Tid og Forhold der havde fremkaldt. Saa reiste han sig taus og satte sig til Pianoet. Jeg lod mit Blik flyg-

tigt falde ud af Vinduet, oppe over Skorstenen ligeoverfor sad stor og lys Aftenstjernen og tindrede. Da lød, medens jeg betragtede den, Toner fra Pianoet, det var en lille kunstløs, religiøs Sang. Men det veed jeg, at en fra en dybere Kilde strømmende Taare er aldrig traadt i mit Die end den, der i dette Dieblik traadte deri, og at jeg, uden at noget Ord gik igjennem min Tanke, end sigte over min Læbe, aldrig nogensinde har løftet mit Sind inderligere til Gud end ved de simple Toner, der strømmede fra den gamle Musikers Instrument. Havde jeg turdet, havde jeg sagt den Gamle, at det Gaab, han havde, sikkerlig vilde blive opfyldt, og at han alt i dette Dieblik havde haft en Tilhører, der skyldte ham et begejstret Dieblik; men det forekom mig paa-trængende og fordringsfuldt at sige det, og jeg taug. Saa blev den gamle Musiker ved at spille, og i over en Time havde jeg en Nydelse, jeg sandelig ikke vilde have undværet for Meget.

Da han havde hørt op, takkede jeg ham og bad ham ikke at regne mig til Unde, hvis jeg ved et uoverlagt Ord hos ham havde fremkaldt Stemninger og Tanker, han helst havde ladet bag sig; men han smilede og sagde: „Stod det ikke til mig selv at holde tilbage, hvad jeg vilde holde tilbage?“ Og han rakte mig venstfabelig Haanden til Godnat, bad mig nu og da besøge sig og ønskede mig at jove vel. Ja, tryk og god blev min Svøn, men dog ikke i de første Par Timer;

i lang Tid laa jeg vaagen i min Seng og tænkte mig ind i den gamle Musikers forudgaaede Liv og hørte hans Musik klinge i mit Indre.

Et Aar gif hen, i det besøgte jeg den gamle Musiker oftere og fik hver Gang paany Indtrykket af, at han, saavidt muligt for et Menneſke, var fri for Selviſkhed og Forſængelighed, og at han overfor mig den første Gang, jeg ſaae ham, aabent og ærligt havde udtalt, hvad der bevægede ham. Med hver Gang, jeg besøgte ham, fik jeg ham kjærere, og kun Afstanden i vor Alder og hans i flere Henseender eiendommelige Maade at tage Livet paa forhindrede vort Venſkab fra at blive et broderligt. Kun een Gang endnu kom vi til at tale om de Smaating, han havde frembragt, og hvormed han havde forpøget den muſikaliſke Litteratur. „Jeg tilſtaaer det,“ ſagde han, „kun ved diſſe Frembringelſer, de være nu noget ſtørre eller kun ganſke ubetydelige i Omfang, synes det mig, at jeg har et blivende Liv. Ikke ſom om jeg tvivlede om et Liv efter dette, nei, paa det troer jeg faſt og inderlig, men jeg mener ogſaa kun: et blivende Liv hernede. Og er jeg end langtfra at troe, at diſſe mine eenſomme Timers Foſtre ſkulde kjendes ret længe ud over det Nu, hvori de fødtes, da dog ſaa ſaae kjende dem i ſelve Nuet, ſaa er det mig dog, ſom om der, naar jeg er død og borte, er Noget, der, kjendt eller

ukjendt, bliver efter mig, og kun ved det, synes det mig, at jeg med min Evne og min Tragten herneede rækker ud over det Dieblif, jeg tager Afffed med Verden." Men aldrig slog dog vor Samtale saa dybt ind i min Sjæl som under mit første Besøg, hvor meget jeg end erkjender, at jeg ffyllder ham nogle af de stemningsrigeste Diebliffe i mit Liv.

Et Aar gif som sagt hen, da forandrede mine Forhold sig. Som Candidat med bedste Charakteer, der ovenikjøbet var velanbefalet, fik jeg et Reifestipendium, og, efter at have taget Afffed med mine Venner og blandt dem med min gamle Musiker, reiste jeg til Paris for der at udvikle mig yderligere og navnlig vinde den Frihed og Lethed, der er en ikke uvæsenlig Bettingelse for at komme heldig frem i Verden. I Paris gjorde jeg Bekjendtskab med en ung, smuk Pige fra mit Fædreland; gjennem det fælles Sprog flang vore Hjerter sammen, og da jeg, efter at have reist udenlands et Par Aar, kom tilbage til Hovedstaden, blev hun min Kone. Jeg var endnu kun Candidat, det var noget betænkeligt at danne Huus, saa meget mere som jeg ikke i Medgift kunde vente store Kapitaler, men hendes bedste Kapital var hendes elskværdige Charakteer og hendes i det Mindste i mine Dine ffjeldne Skjønhed. Men mit Held fulgte mig, jeg tog paany Plads som Sagførerfuldmægtig, og min Stilling som saadan var saa indbringende,

at jeg ikke følte mig tynget til nogen Side, om
 selvfølgelig end min Livsstilling blev en langt
 bedre og rigere, da jeg nogle Aar efter blev Ad-
 vokat. Kort efter, at jeg havde haft Bryllup,
 foresatte jeg mig at besøge den gamle Musiker og
 under mit Besøg at bede ham, saa tidt han vilde,
 at gæste mit Huus, hvor han vilde være min
 unge Kone, for hvem jeg havde omtalt ham med
 Varme, velkommen. Da jeg en Søndag Formid-
 dag kom op, for at see til ham, var han flyttet,
 og paa Forespørgsel i Huset fik jeg at vide, hvor
 han var flyttet hen. Jeg søgte ham i hans nye
 Bolig, men hvor overrasket blev jeg ikke, da jeg
 kom der, og ikke blot traf ham selv, men ogsaa
 en ung, smuk og livsfrisk Pige paa omtrent atten
 Aar, der syslede omkring ham. Idet jeg traadte
 ind, sad den gamle Musiker med Ryggen mod
 Døren og bladede i en Bog, og den unge Pige,
 der muligt troede, at jeg var en Fremmed, som
 havde Noget at tale med den Gamle, aabnede
 Døren til et andet Værelse — thi min gamle Ven
 havde nu to Værelser istedetfor som før eet — for
 at gaae derind og lade os tale i Genrum. Men
 i det Samme fik den gamle Mand Die paa mig i
 Speilet ligesom og reiste sig hurtigt, medens han
 tillige gav den unge Pige Tegn til, at hun godt
 kunde blive, hvor hun var. Han trykkede min
 Haand og hød mig Velkommen; han vidste alle-
 rede, at jeg var bleven gift og bragte mig sin
 hjertelige Lykønsning. Jeg yttrede min Glæde

ved atter at see ham, men tillige ikke mindre min Overraskelse ved at see ham omgiven af en ung Dame, som jeg, efter Alt at dømme, maatte betragte som hørende til hans Huus. „Det er min Søsterdatter,“ sagde han. „Jeg sagde Dem engang, at jeg kun havde faare faa Slægtninge, og disse faa vare langt borte. Med disse Slægtninge meente jeg en Søster og Svoger samt deres Datter. Desværre ere Forældrene for mere end halvandet Aar siden, begge omtrent samtidigt, døde af en smitsom Sygdom i en fjern Verdensdeel, og deres Datter stod, saa at sige, ene blandt Mennesker, der vare hende fuldkommen fremmede. Saa bestemte jeg mig til at tage hende til mig; jeg skrev efter hende og, som De seer hende her“ — og ved disse Ord tog han hendes Haand og drog hende frem, henimod mig — „er hun mig en saa kjærlig og saa forstandig Datter og ungdommelig Omgangsveninde, at jeg intet Dieblif har angret det.“ Jeg hilste paa hende, bad hende ikke at betragte mit Huus som et hende fremmed, og yttrede min Glæde ved den Forandring, der var foregaaet hos min gamle Ven. „Det er mig en kjær Tanke at vide,“ sagde jeg, „at De nu ikke staaer saa ene i Verden, at De har Nogen at elske og virke for.“ — „Ja, ogsaa mig er det kjær,“ sagde han og lagde sin Haand let paa den unge Piges Skulder. „I Begyndelsen var det mig noget ubant, nu vilde jeg ikke godt kunne undvære hende.“ Den unge Pige smilede tak-

nemmelig, hentede derpaa en Stol og bad mig sidde. Hun gik derpaa ind i det andet Værelse, for ikke at træde hindrende iveien for, hvad vi dog muligt kunne have at tale om, som hun rettest ikke hørte. „Nu, og Deres Musik, min gamle Ven,“ sagde jeg, da hun var gaaet og jeg havde taget Plads ikke langt fra Vinduet, „hvordan gaaer det med den?“ — „Ja, hvordan skal det gaae? Ikke ganske som tidligere. For at kunne leve, maa jeg undervise mere end forhen, og da jeg med hver Dag bliver ældre, saa har jeg ikke mere saa megen Spændkraft til at holde ud som før. Naar jeg nu har underviist, og jeg er kommen hjem, kaster jeg mig som oftest træt i min Stol og lader det beroe ved at udhvile mig. Saa seer jeg paa min Søsterdatters runde Barneansigt, paa hendes friske Kinder, saa beder jeg hende fortælle mig Lidt fra den fjerne Verdensdeel, hvor hun har levet saa stor en Deel af sit Liv, og hun fortæller godt og underholdende, og saa lader jeg Tankerne og Liderne gaae og komme som de ville. Kun nu og da lader jeg Haanden glide lidt hen over Instruementet, til at nedskrive mine Stemninger er der nu saa godt som aldrig Leilighed. Men jeg tilstaaer det, jeg tager mig det ikke nær, og naar jeg stundom tænker paa, hvad det var, der tidligere saa at sige bar mig op, — jeg mindes det endnu tydeligt, at jeg udtalte det for Dem den første Gang, vi saaes, og har tidt undret mig over, hvor jeg saa hurtigt kunde aabne mig for

Dem, — naar jeg tænker paa, at det væsenlig var eet Haab, der gav mit Sind Freidighed til at gaae Fremtidens Tilskikkelser imøde, Haabet om ved de Bagateller, jeg har frembragt, at have virket noget Godt, Noget, der, hvor lidet det end kjendtes, dog blev efter mig, naar jeg engang dør, og mulig beredede mig Indgang hisset, saa forundrer jeg mig næsten nu over denne min Opfattelse. Den var grundet paa en Anskuelse, jeg erkjender ikke holder Stik. Ogsaa nu har jeg et Haab, der giver mig Kraft til at arbejde i Grunden ud over, hvad jeg endnu i min allerede fremrykkede Alder formaaer; men dette Haab er et ganske andet. Det er Haabet om, at jeg ved mit Arbejde, det være saa ringe det vil, skaber et Menneskes Lykke, ja, jeg kunde fristes til at sige, gjør det muligt for et Menneske at være, og for hver Gang jeg seer min unge Søsterdatter smile, faaer dette Haab ny Næring." Jeg bemærkede, at det ganske vist var en smuk Erkjendelse, han var kommen til, og at jeg kun vilde ønske, at han for, hvad han gjorde mod sin unge Slægtning, maatte lønnes med Taknemmelighed. „Hm! Det tænker jeg mindre paa," sagde han; „Kjærlighedens Gjerninger have deres Løn i sig selv. Jeg erkjender nu, at der til Grund for min tidligere Opfattelse laa en vis forsængelig Stoltthed, vistnok svagere end i mine unge Dage, men ikke aldeles fuet. Kan der for den Enkeltes Skyld, for hvis Lykke jeg nu arbejder, engang forundes mig

Afgang til et lysere Livs Glæde, saa har jeg opnaaet Alt, hvad jeg har Ret til at vente." Jeg havde gjerne bemærket, at der ligesaafuldt i dette Haab som i hans tidligere var en Misviisning, men jeg nænnede det ikke; jeg nøiedes med at sige, at saavel hans tidligere Haab som det, han nu nærede, i Grunden strømmede fra samme Kilde, Ønsket om at gjøre sine Medmenneſker Gavn, og at det ene Haab i sit inderste Væsen ikke var forskjelligt fra det andet. Saa godt jeg kunde, henlede jeg derpaa Samtalen paa andre Gjenstande, og lidt efter bad jeg ham glæde mig med nogle Toner fra hans Piano, Toner, der nu ved min lange Fraværelse næsten vare mig fremmede. „Hvis De idag vil spille lidt for mig," sagde jeg, „skal jeg til Gjengjæld bringe Dem en Dem vist ikke ubehagelig Efterretning. Jeg har talt med en af de største parisiske Musikkforlæggere og foreslaaet ham at forlægge de af Deres fremtidige eller tidligere utrykte Arbejder, der kunde egne sig for det fremmede Publikum og den fremmede Nationalitet. Han har lovet mig at lade foretage en grundig Prøvelse af Alt, hvad jeg sender ham, og at betale, hvad han bestemmer sig for at forlægge, saa godt, som det kun i et saa rigtbefolket Land kan betales." — „Hvad det angaaer, at spille for Dem, min unge Ven," sagde han, „da skal jeg gjerne gjøre det, det er idag Søndag, og jeg har kun underviist et Par Timer, saa at jeg netop idag

ikke er synderlig trættet. Hvad Forlæggeriskabet angaaer, da takker jeg Dem for Deres Møje og gode Villie, men benytte mig deraf vil jeg ikke. Jeg har nu truffet mit Valg, mine Underviisningstimer og min lille Søsterdatter, for dem vil jeg udelukkende leve." Og dermed aabnede han Døren til Bærelset ved Siden af, bad sin Søsterdatter sætte et Glas Viin paa Bordet, og, efter at hun venlig og mild efter hans Anmodning havde fyldt Glasset til os begge, og vi ved det havde fornyet vort gamle Venskab, satte han sig til Pianoet og spillede, medens hans Søsterdatter og jeg toge Plads hver ved sit Vindue og hørte til.

Henved en Time fæde vi saaledes, Begivenheder, der for længe siden vare traadte i Baggrunden, glæde frem igjen forbi mit Die, og, idet jeg saae ud over mit nye Liv og sammenlignede det med mit tidligere, følte jeg, hvad jeg havde vundet i en elffelig Hustru og et godt Hjem. Ogsaa den unge Pige hvilede vel med sine Tanker ud i en Sammenligning mellem Nuet og de svundne Tider, og jeg saae, da jeg tilfældig engang kastede Blik paa hende, en Taare stjele sig frem under Dienlaaget, thi det er al god Musiks Natur, at den ubemærket for os løser op de Baand, som Livets Trævlhed til saa mange Sider lægger om vor Erindring. Da den gamle Musiker var færdig med at spille, var det ikke blot, som var han atter kommen mig nærmere,

men ogsaa som var jeg bleven mere fortrolig med den unge Pige, uden at vi dog havde verlet ret mange Ord. Da jeg havde takket ham for hans smukke Spil og bedet ikke blot ham, men ogsaa hans Søsterdatter at besøge mig og min Hustru, forlod jeg ham, og da jeg kom hjem, kunde jeg ikke noksom udtale mig for min Kone om den store Forandring, der var foregaaet i min gamle Vens Forhold.

Saa besøgte jeg ham nu atter af og til, ja, min Kone sluttede sig til mig og deeltog nu og da i mine Besøg. Til os kom den gamle Musiker dog ikke, han var, sagde han, bleven saa ganske afvant med at besøge Andre, at han ikke kunde beslutte sig til at forandre Noget i den Henseende, hvormed det end vilde kunne glæde ham at see de huuslige Forhold, jeg levede under. Hans Søsterdatter derimod gjorde os af og til et Besøg, og vi modtog den unge Pige saa godt, vi kunde. Men da dog den gamle Musiker selv ikke kom, bleve ogsaa mit og min Kones Besøg noget sjældnere, og da jeg senere som Advokat fik en udbredt Praxis, og min Tid saaledes blev meget optagen, gik der stundom en heel Maaned, uden at jeg fik min gamle Ven at see.

En Dag, som min Kone og jeg i Skumringen, maaskee et Par Aar efter vort første Gjenbesøg hos den gamle Musiklærer, sad og talte

med hinanden, mindedes vi pludselig, at den unge Pige, han havde i sit Huus, i længere Tid ikke havde besøgt os. Jeg yttrede min Forundring over, hvad Grunden vel kunde være. „Hun er dog vel bleven godt modtagen?“ yttrede jeg. — „Kan Du tvivle?“ sagde min Kone. „Jeg frygter næsten, at hun er bleven for godt modtagen.“ — „Hvorledes det?“ spurgte jeg; „hvorledes forener jeg dette Svar med Din hjærlige og velvillige Natur?“ — „Jeg troer,“ sagde min Kone, „at vi ikke have gjort vel i stundom næsten at betragte hende som et Led af vor egen Slægt, thi hun er derved maaskee kommen til at løfte sit Die lidt høiere, end hendes Stilling og Vilkaar tillade.“ — „Kan min fromme Kone saares ved, at den unge Pige betragter hende som sin Lige?“ afbrød jeg hende, og det var næsten, som faldt der mig en ganske lille Steen paa Brystet, den første, jeg havde mærket der i vort allerede nu ikke saa ganske kortvarige Ægteskab. „Nei, det er ikke saaledes at forstaae,“ sagde min unge Kone smilende, medens hun gav mig et Kys; „selv om hun, hvad hun dog har, slet ingen anden Adkomst havde havt til mit Venskab end Din Interesse for hende, vilde hun dog være velset af mig. Men jeg frygter for, at vi have draget hende for meget til os, fordi hun derved er kommen i Bekjendtskaber og Forbindelser, hvori hun dog ikke ret kan fæste Rod, og fordi der derved sikkert hos hende er vaft Forhaabninger, som, da de ikke kunde opfyldes,

maatte være hende mere til Sorg end Glæde.“ Jeg bad min Kone forklare sig næiere, og hun sagde da: „Siffer paa, hvad jeg her yttre, er jeg ikke, men jeg troer neppe, at mit Die skuffer mig, og havde Du ikke været saa optagen af Forretninger, som Du er, vilde Du vist med Dit skarpe Blik have seet det længe før jeg. Den gamle Musikers Søsterdatter har vistnok faaet en Interesse for den unge, livlige Fransmand, der var her i Byen i nogle Maaneder, som er større, end der vel kan forenes med hendes Sindsro og jevne Glæde.“ — „Hvorledes?“ sagde jeg; „for den smukke Ingenieur, der kom her daglig?“ — „Netop for ham, og det er sikkert derfor, hun i saa lang Tid har skyet vort Huus. Jeg har i længere Tid hos hende bemærket et stille Træk af Tungtsind, der tidligere ikke var hende eiendommeligt. Jeg har seet hende skifte Farve i hans Nærværelse og skjult fælde Taarer.“ — „Jh, det gjør mig virkelig ondt,“ sagde jeg; „endnu idag vil jeg til min gamle Ven og see, om Du har Ret. Skulde det være Tilfældet, da vilde jeg høilig beklage, at jeg har draget hende til vort Huus.“ Endnu ganske kort talte jeg med min Kone derom, saa gik jeg ind i mit Contoir til mit Arbeide; men jeg kunde ikke negte for mig selv, at min Kones Formodning havde forstemt mig lidt, og at jeg i mit Hjerte dadlede den muntre Fransmand, der dog vistnok ved et overfor den unge Pige altfor vidt drevet Galanteri

havde givet hende Leilighed til en Tro paa Noget, der siden viste sig som Tant.

Da jeg henad Skumringen besøgte min gamle Ven, thi det var nu engang den Tid, jeg var sikkest paa at træffe ham, sad han ved sit Bord, med Hovedet hvilende paa den venstre Arm. Ved Pianoet, saaledes at hun vendte Ryggen til det, sad hans Søsterdatter og syslede, saa godt Halvmørket tillod det, med et Haandarbeide. Det var tydeligt, at hun havde grædt; hendes Øine vare anstrengte, hendes Kinder røde. Da jeg traadte ind, gif hun hurtigt ind i det andet Værelse og lukkede, efter at have hilst venligt paa mig, Døren imellem Værelserne i. Den gamle Musiker løftede kun langsomt Hovedet op, og da han saa, det var mig, gif der som et Træk af dyb Smerte hen over hans Ansigt. Saa reiste han sig langsomt og piensynlig meget svag, rakte mig Haanden og bad mig sidde ned. Jeg spurgte til hans Befindende, gjorde en Undskyldning for, at jeg ved Forretninger havde været hindret i at besøge ham, og tydede derpaa saa let som det var mig muligt hen til, at det forekom mig, som om han ikke mere var saa tilfreds som tidligere. „Altting i Verden vexler, min gode Advokat,“ sagde han; „det er ikke Menneffets Lod at see Alt gaae, som det helst ønsker det. Der er maaskee Enkelte, der ere heldigere stillede, til dem har jeg aldrig hørt.“ — „Naar pleier min gamle Ven at være saa mismodig?“ bemærkede jeg; „Har De ikke om

Dem og i Dem en Rigdom, der kan opretholde Dem?" — „Jeg tilstaaer, jeg har tidligere selv troet det, og vilde gjerne troe det endnu. Men har man først hængt sit Hjerte ret tilgavns ved et andet Menneſke, ſaa er man bleven afhængig, ſaa har man ikke ſaaledes mere Magten over ſig ſelv.“ Jeg gjorde en lille Bemærkning om, hvad han tidligere ſelv havde yttret, det Løftende i at virke for en Andens Lykke. „Ja, for en Andens Lykke,“ ſagde han. „Men naar man nu ſeer, hvad man havde arbeidet paa, pludſelig nedbrudt, hvad ſaa? See her,“ fortsatte han, og trak, idet han aabnede Døren til Bærelſet ved Siden af, ſin Søſterdatter ganſke ſagte og mildt ind ved Haanden, „ſee her paa dette forgrædte Anſigt, det er, hvad jeg har vundet ved mit Arbejde i Aar og Dag.“ Med nedſlaaet Blik ſtod den unge Pige overfor mig, og det var mig tydeligt, at hun gjerne vilde have trukket ſig bort igjen, men kun ikke vilde gjøre min gamle Ven imod. „See her paa det Sørgmodige i det endnu for kort Tid ſiden ſaa livsglade Anſigt. Førſt for en halv Time ſiden har hun tilſtaaet mig, hvad der længe har trykket hendes Sind og voldt mig, fordi jeg ſaae det, om jeg end ikke vidſte Grunden dertil, mangen bitter Time.“ Jeg tog den unge Piges Haand, ſom den gamle Muſiklærer havde ſluppet, lagde ogſaa min anden Haand paa hendes, der nu laa ganſke gjemt i begge mine, ſom Bekræftelſe paa, at hun i mig havde

en velmenende Ven, og sagde: „Jeg har tidligere ikke vidst, at der hos Dem var nogen Sorg. Først idag har jeg ved en Bemærkning af min Kone faaet Formodning derom. Men er det, som hun troede, da tab ikke endnu ganske Modet, hvo veed, hvad Tiden kan bringe.“ — „Den bringer Intet,“ sagde den gamle Musiker lidt skarpt, „det er bedre at rive Haabet strax ud af sit Hjerte, end at daare sig ved falske Forhaabninger. Jeg selv har prøvet, hvad det vil sige, vi skulle ikke hænges vort Hjerte ved noget Haab.“ Jeg bestred min gamle Vens nye Livsanskuelse og sagde, at den var kun Frugten af de seneste Diebliffes bittre Indtryk. Var end det Haab glippet ham, at skabe en Enkeltts Lykke fuldkommen, hans tidligste Haab var dog ikke skuffet, det vilde sikkerlig blive opfyldt, og hvo turde sige, om ikke ogsaa det andet vilde blive det. „Nei, min gode Ven,“ afbrød han mig, „De er endnu i Strømmen, i den raske Lyffens Strømning, og De dømmes derefter. Nei, det ene Haab var ligesaa falsk som det andet, jeg erkjender det nu, ogsaa dette var Forfængelighed. Vi skulle gjøre vort Arbeide, fordi en Magt, der staaer over os, daglig arbeider for os, og vi skulle ikke spørge om Frugterne deraf, men trøstigt henstille dem til den, overfor hvem vi, svage og vaklende, som vi ere, ikke have nogen Ret!“ Jeg indrømmede ham det deelviis Sande deri, men meente dog, at Mennesket ikke kunde undvære nogetsomhelst Haab. Han havde selv

flere Gange grebet sig i Skuffelser, han vilde, naar en Tid var gaaet, maaskee atter erkjende, at ogsaa hans nuværende Opfattelse, om den end, forstaaet som den kunde og burde forstaaes, var rigtig, dog vist, saaledes som den nu var hos ham, var en Skuffelse. „Det er muligt, jeg troer det ikke; men lad os ikke tale mere derom, sæt Dem, jeg vil spille for Dem, og jeg vil iaaften spille for min lille bekymrede Pige!“ Og da ikke blot jeg, men ogsaa den unge Pige havde sat os, spillede han saa vidunderligt smukt, at jeg aldrig forhen i den Grad havde følt, at der i ham bandede et rigt Kunstnerhjerter.

Da han var færdig, bad jeg ham og den unge Pige, og da navnlig den Sidstnævnte, at besøge os — thi paa, at den gamle Musiker vilde besøge os, troede jeg ikke, og hun lovede igjen at komme til os og være, naar hun var hos os, som et Led af vor Kreds. Og da jeg forlod dem, var Stemningen mildere, og min gamle Ven fulgte mig til Døren.

I den følgende Tid besøgte jeg ham ofte, men noget glædeligt Indtryk fik jeg ikke af mine Besøg. Det var tydeligt, at Sorgen havde ældet ham hurtigere, end det ellers vilde være skeet, og snart kunde han ikke mere forlade sit Bærelse, og selv sin Lænestol forlod han kun, naar han skulde tilfængs. Det Nødvendige til at leve af saavne han dog ikke, min Kone sørgede rigelig for hans Huus, om det end i Begyndelsen var ham haardt

at skulle modtage, uden at kunne gjengjelde. En Dag, da jeg stod i mit Contoir, fik jeg et Brev fra Paris, og da jeg aabnede det, var det til mig og min Kone. Det var fra den franske Ingenieur. Han meddeelte os deri, at han efter længere Tids Selvprøvelse var kommen til Erkjendelse af, at han elskede den unge Pige, han engang havde seet i mit Huus. Hos hende selv vilde han dog ikke endnu forespørge; men os vilde han bede undersøge Forholdene. Viste det sig, at ogsaa den unge Pige havde bevaret nogen Interesse for ham, og han troede det næsten, da vilde han komme til Kjøbenhavn, for at begjære hendes Haand, og da bad han os foreløbig sige hende det. Jeg ilte med Brevet i Haanden ind til min Kone, vi vare begge færdige at lee og græde paa eengang af Glæde, og ikke længe efter var jeg hos min gamle Ven, for at bringe det glade Budskab.

Da jeg kom til den gamle Musiker, var han syg og sengeliggende, og hans unge Søsterdatter sad ved hans Seng og læste for ham i Julius Thomsens fortræffelige Værk: „Vandringer paa Naturvidenskabens Gebeet“, Afhandlingen „Verdensrummets Historie“. For Naturvidenskabens havde han altid havt en opvakt Sands, og det nævnte Skrift hørte blandt dem, paa hvilke han satte høiest Pris. Ganske sagte var jeg traadt ind i det andet Værelse, hvortil Døren stod paaklem, og yttrede nu min Beklagelse ved at finde ham

fengeliggende. „Det gaaer ned ad Vasse,“ sagde han, „jeg har ikke langt tilbage.“ Jeg yttrede, at han endnu kunde have et langt Liv og saameget længere og glædeligere, som jeg havde en god Tidende at bringe ham og ikke mindst hans fjære Søsterdatter. Han saae op paa mig, og den unge Pige rødmede som Blod. „Her har jeg et Brev,“ sagde jeg, og holdt det Brev, jeg havde modtaget, triumpherende iveiret, „det er for nogle Diebliffe siden kommet fra Paris, og det indeholder en Begjæring til mig og min Kone fra en fransk Ingenieur, der tidligere i længere Tid var her i Byen og daglig besøgte os. Det er et høit begavet Menneſſe og en hæderlig Charakter, og gjennem os har han forespurgt, om der for hans Kjærlighed til Deres Søsterdatter, thi efter omhyggelig Selvprøvelse er han kommen til den Overbeviisning, at han elsker hende, om der for hans Kjærlighed til Deres Søsterdatter turde være noget Haab; han vilde da reise herover og af hende selv forlange hendes Haand. Jeg saae paa den unge Piges Ansigt, idet jeg sagde det, det var som en fuld Sols klare Straaler havde lagt sig derover, og dog var Rødmen strax atter svunden og forvandlet til Dødblegthed. „Det glæder mig,“ sagde min gamle Ven, og ogsaa over hans Ansigt gif der Solstraaler, „det glæder mig for hende; hun har sat sin Tid og sit Haab til ham. Det glæder mig at kunne troe paa en lykkelig Fremtid for hende. Mine Dine ville ikke

faae den at see, de ville neppe engang faae ham at see." Jeg søgte i den Henseende at trøste ham, men han sagde rolig: „Nei, jeg har længe været moden til at gaae herfra, og jeg vil kunne gjøre det saameget mere rolig efter den Meddelelse, De nylig har bragt mig." Jeg sagde, at han, hvad den unge Pige angik, kunde være aldeles ubekymret. Hun skulde finde et kjærligt Hjem i mit Huus, saalænge til den, der elskede hende, og som jeg nu tydelig saae, hun elskede, kom og afhentede hende til sit Hjem, hvad der neppe kunde vare længe, da han i Paris havde en betydelig og meget indbringende Post og allerede nu, endssjøndt ung og ugift, førte et temmelig stort Huus. Hvad jeg bemærkede, glædede øiensynlig min gamle Ven meget, og flere Gange greb han efter min Haand og trykkede den. Saa lagde han sig stille hen, det var, som følte han sig for afkræftet til at tale mere. Men jeg talte endnu en Stund med den unge Pige om den, hun havde skjænket sit Hjerte, og om hendes Fremtid, og i hendes Sjæl kæmpede Glæden over, hvad jeg sagde hende, og Sorgen over hendes stadig mere afkræftede Velgjører saaledes med hinanden, at Smil og Taarer flistede uafbrudt.

Lidt efter satte jeg mig atter hen ved hans Seng, men den unge Pige satte sig til Pianoet og spillede stemningsfuldt og smukt en lille enfoldig Tak til Gud. „Det er et af mine tidligste Smaastykker," sagde den gamle Musiker og løf-

tede Hovedet lidt, medens et let Smil gif hen over hans Ansigt, „og hun spiller det reent og godt og inderligt. Jeg har selv lært hende at spille.“ — „Nu, min kjære, gamle Ven,“ sagde jeg, „jaa er det da paa Bei til at ssee, hvad De haabede, ikke blot med Hensyn til den, hvis Lykke var bleven Deres Livs Opgave, men ogsaa med Hensyn til Dem selv. Gjennem denne rørende Takt til Gud har De Bekræftelsen paa begge Dele.“ — „Tys!“ sagde den gamle Musiker, „lader os ikke tale derom. Har jeg ikke sagt Dem, det ene Haab som det andet er kun Forfængelighed. Ogsaa jeg vil troe paa hendes Lykke og troe paa, at min Virksomhed i, hvad der kaldes Kunst, ikke har været aldeles forgjæves. Men bag mig ligger dog nu alt dette, og jeg har nu kun eet Haab, Haabet om, at der ikke maa ssee mig efter mine Gjerninger, thi de ere alle Kummerlighed og Stykværk, men kun efter Guds Naade, for Frelsens Skyld.“

Mit Die faldt paa hans Ansigt, det havde i dette Dieblif noget Forklaret. Under Indtrykket af hans Ord lod jeg ham hvile, jeg følte, at Dødens Engel i dette Dieblif mærkede hans Pandes. Det var, som jaee jeg de alvorfulde Skrifttræk, Englen skrev. Med Brystet fuldt, saa at jeg neppe kunde trække Veiret, reiste jeg mig og satte mig hen ved Pianoet, hvor den unge Pige endnu stadig vedblev at spille. Da hun hørte op,

reiste ogsaa jeg mig; da jeg kom til min gamle Vens Leie, havde han udaandet.

Da den første Smerte havde sat sig hos den unge Pige, bad jeg hende følge mig hjem til min Kone, og i Forening gjorde vi, hvad vi kunde, for at trøste hende. „Han er død,“ sagde jeg, „men han er død en smuk Død. Af Alt, hvad vi i Verden haabe paa, tog han det bedste og trøsteligste Haab med sig i Døden.“

Stakkels Pige!

Og der var Glæde i det hele Huus, Frøken Julie var bleven forlovet! Men Forlovelsen varede kun kort — hvorlænge var Adam i Paradiis? Stakkels Pige! hun maatte nok ønske, at den aldrig havde fundet Sted, og jeg skal nu fortælle hvorfor.

En og Anden vilde maaskee tage dette Stof tragisk, jeg tager det let spøgende. Ikke, som om jeg er blind for det Sørkelige i en saadan Begivenhed. Al! hvor ofte den i det daglige Liv end hændes, den bliver dog altid ikke mindre tung! En og Anden vilde maaskee forme det til en kæmpestor Roman. Jeg gjør deraf kun en lille let Skizze, skiftet til en halv Times Læsning. I vor Tid gaaer Alt med Damp, hvorfor skal Poesien da ikke gjøre det, selv den episke? Er den Begivenhed, hvorom man vil have Lidt at vide, desuden en sørkelig, er man da ikke bedre tjent med saa hurtig som mulig og saa let som mulig at komme ud derover? Enhver har sandelig i sit eget Liv Noget at sørge over, hver Dag bringer nye Sorger, hvor-

for da beskæftige sig med Andres længere end netop nødvendigt? En og Anden vilde maaskee dele sin Fortælling i flere Ufsnit, maaskee i tre, og som Betegnelse over dem sætte 1, 2, 3, for derved ligesom fiint at antyde Handlingens Gang, idet Forlovelsen sluttes og afflutes, begynder og ender i een, to, tre. Jeg hader skjulte Hentydninger, de være af hvad Natur de ville; Alenhed og Uerlighed, det er den Indskrift, jeg sætter paa mit Banner. Over Fortællingen sætter jeg derfor intet Tal. Og saa tager jeg da fat, gid jeg nu ikke midt paa Veien maa tabe Traaden!

See, der var nu, for at begynde med Begyndelsen, den unge Grosferer Jansen, ham, man senere kaldte Bag-af-Jansen, eller, som et vittigt Hoved forandrede det til: „Bag-af-Dandsen“. Det var mageløst, hvor det Menneske havde flaaet sig op i en kort Tid. I Paaske 1866 sad han endnu paa Consul Mathisens Contoir, slog Streger i hans Hovedbog og modtog Ordres af sin Principal, som han maatte respectere. I Pintsen 1866 havde han selv Contoir og Hovedbøger, hvor Andre sloge Streger, og hans Ordres gik ud til alle Verdens Hjørner og bleve respecterede. I Paasken 1866 levede han endnu af de smaa Rester, der vare tilbage af en Gage paa 600 Rdl. aarlig og en ganske lille Forøgelse i hans alt i Forveien ikke ubetydelige Gjæld; i Pintsen 1866 svømmede han i Bæker og Contanter og brugte flere af de rede Penge til at leve af i een Uge end før i et samfuldt Aar.

I Paasken 1866 gik han paa sin Fod nedad Østergade og sendte med sine unegtelig livlige Dine Smaapile ud til de Tvivlsommere af Evas Røn; i Pintsen 1866 førte han de to kostbareste Skimler, der fandtes indenfor Kjøbenhavns Volde, og skjød, naar han med dem og sin Phaeton rullede fuglelet gennem Bredgade over Linien, Bomber ind selv i de meest Utvivlsommers Hjerter. I Paasken 1866 var han kun en slet og ret Herr Jansen, som kun saa Familiefædre og Mødre kjendte og endnu færre brøde sig om; i Pintsen 1866 var han den smukke Jansen, Dagens Løve, en Gjenstand for Fædres og Mødres Samtale og Døttres Forhaabninger. Cæsar kom, saae og vandt, han vandt, selv hvor han ikke kom og ikke saae.

Hvorledes denne hurtige Forvandling var gaaet til, vil maaskee En og Anden spørge; Svaret kan Enhver give sig selv. Det er ikke saa sjældent, at ligesaa overraskende Forvandlinger foregaae endnu hurtigere. Kaalormen, man den ene Dag gemmer i en Eske, flyver den anden Dag ud deraf som en Sommerfugl. Den for sit folkelige Lune bekjendte „Profesor“ og Magiker Olivo vilde maaskee sige: „Det er Trolleri Altsammen!“ Enhver, der kjender Livet, som det er, og navnlig kjender Livet i vore Dage, vil sige, at der til det aldeles intet „Trolleri“ behøves. Lidt Driftighed, lidt Frækhed, og „hocus pocus filias“, Kunststykket er gjort. Det forstaaer sig, besindigere Folk rystede betænksomt paa Hovedet, naar der taltes om Herr Jansen,

og meente, at hvad der kom saa hurtigt, kunde gaae endnu hurtigere, og Folk, der vare alt Andet end besindige, men dog havde saa Meget af den Sørensenfke Natur, at de, før de turde gjøre Springet, lidt vel længe følte sig for, om Vandet ogsaa var extra, sagde misfornøiet, at det Hele var „Svindet“, og at Jansen var en Plattenflager. Men hvor mange af de Mange, der see, hvad der foregaaer omkring dem, bryde sig vel om, hvad de Besindigere dømme og Skumlerne fordømme? Hvo vil ogsaa see Alt fra den sorteste Side? hvo strax spørge, om en Bogn vælter, naar den feierrige Erobrer flyver afsted paa den med sine Trophæer? Og hvorfor skulde Fru Caspersen netop være den, som spurgte meest, hun, som aldrig havde lagt sig Solons Ord til Krösus: „Pris Ingen lykkelig, før han er i sin Grav!“ paa Hjerte, og som ovenikøbet havde en Datter, der, hvis hun havde Plads ved den feierrige Erobrers Side, kunde blive Gjenstand selv for de Stoltestes Beundring og Misundelse.

Nei, den græske Philosophs Ord til den sidste lydiske Konge tænkte Fru Caspersen ikke paa, og det var heller ikke at fordre af hende. Det var Aar og Dage siden, hun gik i Skole, og var hendes Lærer i Historie end en dygtig Lærer, man tænker dog i den Alder, hun dengang var i, især naar man har en ung Lærer for sig, mere paa, hvem det er, der siger det, der skal siges, end hvad der siges. Og siden, naar Skoletiden for længe siden

er forbi, naar baade Historielæreren og det, han talte om, for Ar tilbage er traadt i Baggrunden, naar man er langt henne i de Fyrgethye, hvor skulde man saa, midt under et elegant Selskabslivs adspredende Tummel, tænke paa en gammel atheniensk Philosoph, der er gaaet alt Rjødets Gang for over to Tusinde Ar siden, og som, hvis han vendte tilbage, maaskee kun vilde skræmme Livet af Folk? Med Billighed kunde det ikke forlanges. Desuden, hvad Fru Caspersen særlig angaaer, da maa det vel bemærkes, at Diebliffet maatte optage hende mere end de Fleste, hun, som med smaa Indtægter dog gjerne vilde føre et stort Huus og, saavidt muligt, tage sig lidt ud i Verden; thi er man engang kommen i Sving med de Fornemmere og Rigere, saa skal der mere end Mod og Mandshjerte til at rive sig løs, og Mandshjerte havde end ikke hendes Mand, hvorfor skulde man saa forlange det af en Kvinde? Hun præsterede sandelig i den Retning mere end Tilstrækkeligt i sit Ægteskab! Skulde man i det Hele taget tænke paa Solon, hver en Gang en ung Janssen slaaer sig op, saa fik man Nok at bestille. Var ikke Fru Caspersens Veninde Fru Jversen endnu langt ivrigere paa at klappe ham for sin Datter, end Fru Caspersen paa at klappe ham for sin? Og det er dog vist, Fru Caspersens egen lille Julie, hun fortjente nok at gjøre Lykke trods Nogen!

Ja, man kan sige, hvad man vil, om Frøken Julles Lyst til at giftes og at glimre — og af sin

Moder havde hun mere, end godt var, lært, at
 Qvindens Bestemmelse er at tages tilægte og at
 tages tilægte i Rigdom — man kan sige om Frøken
 Julles Lyst til at gistes og at glimre, hvad man
 vil, at gjøre Lykke, det fortjente hun, det kunde
 ogsaa andre Dine see end Moderspine. Det var
 en smuk Pige, endogsaa mere end almindelig smuk,
 og uden et vift Stjær af finere Politur var hun
 paa ingen Maade. Naar man saae ind i hendes
 himmelblaa Dine, var det, som sad der to smaa
 Cupidoer derinde, der uafsladelig havde Pilen paa
 Strengen, og naar man saae paa hendes smukt
 formede Mund med det hvide Perlegitter forinden,
 fik man en uimodstaaelig Lyst til at plukke Roser
 der, saameget mere, som de Roser, man der saae
 blusse, syntes at have det tilfælles med Pimpe-
 nelleroser, at Tornene vare smaa og bløde. Hen
 over hendes Binde laa der stundom ligesom et
 svagt Træk af Melancholi, men saae en ung, smuk
 Mand, navnlig en Mand i god Stilling eller med
 gode Livsudsigter paa hende, var det dog strax,
 som faldt der Lysstraaler hen derover, og man
 maatte sige sig selv, at det var en fuldendt Binde.
 At den var hvid som farrarist Marmor, følger af
 sig selv, og kun en ganske lille Fregne i Tindingen
 tæt ved en af de blaa Narer, der dæmrede igjen-
 nem, røbede, at Marmoret hverken var mere eller
 mindre end en ung Piges zarte Teint.

At see hende paa et Bal var en sand Nydelse.
 Saa tindrede og straalede paa hendes Ansigt Alt,

ſaa laa Gjenſkinnet af et ungdommeligt Sinds Seiershaab over det Mindſte ſom det Størſte. Selv den lille Guldkrølle, ſom, deſværre rigtignok med fine Ringe mindende om Slangen i Paradiset, bugtede ſig ned over hendes hvide Hals, talte tydelig nok om, hvad hun med Grund turde fordre, med Grund turde haabe. Staffels Pige! Hvorfor ſkulde al denne Skjønhed ikke vedvarende blive Nogen tildeel? Hvorfor ſkulde alle diſſe berettigede Forhaabninger kun ſaa lidet opfyldes?

Ganſke viſt er der Mange, der ikke have mindre grundet Krav paa at blive blomſtrende Huſtruer og Mødre end hun, ſom dog forblive „Peber for ever“, ganſke viſt er der Mange uden hende, hvis Dine ere en Himmel, og hvis Mund er et Roſenbed, og tvivlede man derom, vilde man kunne ſee det paa Ballet hos Oberſt Griſſens, hvor der var Ungdom og Skjønhed i Overflod. Men kun Færre af dem, ſom vare der, kunde dog i Skjønhed maale ſig med Frøken Zulle, eller, ſom hun egenlig hed, Julie, thi Zulle var kun et ikke ganſke heldigt Kjøle navn, hendes Fader havde givet hende, men ſom deſværre ſenere per fas et nefas blev den altfor almindelige Benævnelse for hende. Ganſke viſt var der paa det landlige Sommerbal i Taarbæk hos den rige Oberſt alt Andet end Mangel paa, hvad der var ungt og ſmukt, men Frøken Zulle var dog den, ſom, hvad Skjønheden angaaer, navnlig for det flygtigere Blik, bar Prisen, og de unge Herrer hviffede ogſaa derom, ja, een Herre, og det Bal-

lets Løve, den unge Grosserer Jansen, udtalte det endogsaa høit.

Hvor dog saadant et bal champêtre, eller som Fru Iversen sagde til Candidat Jespersen, „et Bal Jean Peter“, er en deilig Ting! Et Winterbal i en stor og pragtfuld Sal, med en Overflod af kunstigt Lys og endnu større Overflod af broget Pragt og brusende Musik, gjør uvilkaarlig et begeistrende Indtryk; men et landligt Bal, under et Tag af Grønt og Blomster, hvor Lyset magisk spiller ind mellem det for Vinden zittrende Løv, et rigtig smukt Sommerbal, det er aldeles bedaarende. Udenfor vugge Roserne sig sødt i den milde Nat, og deres Aandedrag er fuldt af Duft; indenfor blusse Roserne paa de unge Pigers Kinder, og paa Duft er der ved Toilettet langtfra sparet. Udenfor hviske Zephyrerne skjelsk til de drømmende Blomster, hvad de om Dagen af Sangfuglene have lært; indenfor hviske de, hvad Samtalen angaaer, zephyrlette Herrer til deres forventningsfulde Skjønne, hvad de hos Digterne før Ballet have læst sig til. Udenfor bølger Luften, og Stjerner tindre, kaldende og vækkende hver den, som kun rettelig vil søge; indenfor bølger Silken og det lette Flor, og Dine tindre, der kalde hver den, som forstaaer det Sprog, hvortil der ikke behøves Grammatik. Ganske vist ere slige Baller farlige for Sundheden, man blotter sig ofte mere end nødvendigt, og det er en gammel praktisk Leveregel, at man aldrig skal blotte sig for meget. Men her

kommer man saa atter til at tænke paa den gamle atheniensiske Viismand og den sidste lydiffe Konge, og hvorfor skulde disse Menneſker, der gjorde bedst i at huſſe, at de ſom ſaa mange Andre kun ere Støv og Afke, ſtadig trænge ſig frem med deres Advarſler og forſtyrre enhver Fornpielfe!

Ja, ſaadant et bal champêtre er en Nydelfe, navnlig for Ungdommen, og Ballet paa den Griſſenſke Villa var ſaa pragtfuldt og indbydende, ſom noget Bal har været, hvor Kunſt og Natur broderlig have ſamvirket til at gjøre et rigt Indtryk. Det ſagde ogſaa den gamle Profeſſor Binge, der i ſin yngre Alder con amore havde ſtuderet det øſterlandſke Skjønne og de øſterlandſke Skjønne, og ſom derfor vel kunde tale med om, hvad der i den Henſeende var præſteret og kunde præſteres; og hans Kone, Fru Profeſſorinde Binge, om hvem en Vittighedsfræmmer, da hun paa ſin Hages venſtre Side havde en ſtor, rød Plet, engang ſagde, at den havde hun, fordi hun havde ſaaet en „Binge“, hun ſagde reent ud, at dette Bal var arrangeret med en Smag, hun ikke turde tiltroe ſig ſelv bedre. Det iſtemte ogſaa de fleſte andre Fruer, kun hviffede de ganſke ſagte, at Fru Binge neppe nogensinde havde afſagt Prøver paa ſin Smag i den Henſeende, da hun dertil ſikkert var altsfor gjerrig. De unge Dandsende, Herrer ſom Damer, de ſagde Alle, at det Hele var ſom i Fee-Eventyr.

Den første Dands dandsede Frøken Julie med Groſſerer Janſen. Da de Tvende traadte frem

paa Gulvet, vare Alles Dine fæstede paa dem. Og det var ikke at undres over. En smuk Mand var nemlig Herr Jansen i Get og Alt, det mørke, krøllede Haar gav hans Hoved næsten noget Kjæft. Og saa hans Toilet! Den var neppe født, som i den Henseende kunde paavise den mindste Lyde. Klæderne vare fra Pariser-Lund, Linnedet fra Schottländer & Goldschmidt, Skoene fra Düring, og frit og ugeneert sad det paa ham Altsammen, og over hans Ansigt laa den stolte Bevidsthed, at han var en Cavalleer comme il faut. Og nu Frøken Julie — lad mig denne Gang kalde hende saaledes, hun vil tidt nok endnu blive nævnet ved sit Kjælenavn — sandelig, hun var nydelig, Ingen kunde sige Andet. En klar, hvid Kjole bølgede let hen over den slanke Skikkelse, og for at det ikke skulde undgaae Opmærksomheden, hvor smækkert Livet var, vandt et kornblaat Silkebaand sig veltalende om det. I det lyse, blanke Haar bar hun en eneste mørkerød Blomst, undseelig sad den lidt tilbage, for ikke at kappes med hende; i Nakken havde hun en lille Kam med Perler i. Det var et Par, der vel var værd at see paa, og Fru Majorinde Malmstrøm, som selv paa Ballet havde en Datter, der nylig havde fuldendt et Cursus i Fransk og Engelsk og ved den afsluttende Prøve var anerkjendt som den Skrappeste af Alle i Gymnastik, lagde Mærke til hvert Skridt, de traadte, men der var Intet at finde, som hun, i det første Dieblit idetmindste, kunde udsætte paa. Og saa Fru Jver-

sen holdt Die med dem og sagde, at det var et smukt Par, men sagte tilhvijsede hun samtidig dermed sin Datter, hvad hun selv havde gjort, da hun første Gang var paa Bal med Jversen, og hvad Datteren skulde gjøre, hvis Jansen kom og tog hende op til Dandsen. Fru Caspersen var lykkelig, hun stod i en Vinduesforbygning med sin Mand og drømte om den store Fremtid, der ventede hendes Datter ved Jansens Side. Hendes Mand var ikke slet saa lykkelig, han foretrak at sidde i sit Assurancecontoir og tælle Summer op, thi skjøndt han var Cancelliraad, satte han dog ikke Pris paa Nangen, men overlod sin Kone at soutenere den, medens han ikke sjældent, hvor der var megen Pragt og mange Tit'ler og Ordensbaand tilstede, listede af som en Forbryder, der er bange for at gribes. Denne Gang kunde han dog ikke slippe. Han maatte see sin Datter, han maatte beundre hende, han maatte passe paa Herr Jansen, han maatte begejstres for ham. Det var Frugten af, at han for tyve Aar siden havde tittet for dybt i Fru Caspersens Dine, istedetfor at holde sig til sine Tal. Og dog holdt han paa sin Viis af sin Datter. Stakkels Pige! Hvor langt bedre havde det ikke været for hende, om hans Kjærlighed til hende var bleven den raadende!

Da den første Dands, en Bals, var forbi, kom Oberstinden selv hen og kyskede Frøken Julie paa Panden og sagde, at hun var allerkjæreste. Og den unge Grosserer Jansen stod ved Siden

af, og han havde vist ogsaa gjerne kysset hende paa Panden og sagt, at hun var allerkjæreste, og hvo veed, Fru Caspersen havde, skjøndt det paa Ballet vilde have taget sig lidt eiendommeligt ud, maaskee gjerne seet det og endda hørt ham tilføje et „min“ foran „allerkjæreste“. Men det var første Gang, han saa hende, og selv en Løve maa paa et Bal dog være en lille Smule tam. Ogsaa Herr og Fru Caspersen nærmede sig nu, og Grosserer Jansen hilste paa Cancelliraaden og hans Kone og bad om Tilladelse til, hvis deres Datter indrømmede det, ogsaa at dandse anden Dands, en Polka med hende. Og Fru Caspersen smilte, og der var i hendes Smil et afgjørende Ja. Men deri kunde Frøken Julie dog ikke slutte sig til sin Moder, anden Dands havde hun allerede lovet bort til Lieutenant i Sætaten Johnsen, og Lieutenant Johnsen var tilvisse et Menneffe, der var værd at dandse med, om han end ikke var saaledes i Strømmen som Grosserer Jansen. Cancelliraadinden saa misbilligende til sin Datter; men derved var Intet at gjøre. Den raske Sprofficeer kom, hun gik i Dandsen med ham, og Ballets Løve tog Frøken Malmstrøm. Saa fulgte Alles Dine Frøken Malmstrøm og hendes Dandser; thi det var nu engang ham, som for Diebliffet bar Dronning Gunilds Ring, men Frn Caspersen lovede sig selv, hvor meget hun under andre Omstændigheder end vilde have lagt Bægten paa Hs. Majestæts Marinelieutenant, at hun

nok herefter skulde give sin Datter bedre Lærdomme og skaffe sig Dre for dem. Stakkels Pige! Som om hun ikke sig ubevidst havde valgt den bedre Deel, da hun gif i Dandsen med Herr Johnsen.

Den fjerde Dands var en Lancier, og den dandsede Frøken Julle atter med Herr Jansen. Da den var endt, kom Herr Jansen hen til Fru Caspersen og satte sig hos hende. Uvilkaarlig reiste hun sig for at neie, den megen Tummel og Glands havde formodenlig i dette Dieblif forvirret hende. Fru Malmstrøm saae det og stødte til Fru Jversen, og de holdt begge deres Lomme-tørklæder for Dinene og loe; ja, Fru Jversens Datter, der netop var kommen til sin Moder for at løsse en Smule af sit Hjertes Bitterhed, var dristig nok til at copiere Fru Caspersen og neie ærbødig taknemmelig for sin Broder, der stod tæt ved. Grosserer Jansen sad længe hos Fru Caspersen, og da han forlod hende, var hun vis paa, at Herr Jansen var et udmærket Menneske, og at han, hvad hendes Datter angik, havde noget Alvorligt i sinde.

Al! Hvorfor kan man ikke see forud, hvad der vil komme, naar dog det, der kommer, uundgaaelig maa komme? Hvorfor skulle selv de stolteste Planer bryde som Sæbebobler, Drengen legende puster ud af sin Kridtpibe? Hvorfor have Menneskene, der ere saa sindrige i Opfindelser, at de kunne bringe Ordet hurtigere, end Vinden

farer, forud bebude den kommende Storm og saaledes forebygge de farlige Følger af Vindmageriet i Naturen, hvorfor have Menneffene, siger jeg, ikke fundet paa et Slags Brillen, hvormed de kunne forudsee, hvad der er Vind, endfige Storm, ogsaa i Samfundslivet, og komme Vindmageriet i Forkjøbet ogsaa der? For Tiden, hvor det jo er Moden, at unge Damer bære Brillen, kunde et Par saadanne Brillen komme mangen ung Pige til megen Nytte, ikke at tale om, hvor mange Fædre og Mødre der kunde bruge dem med uberegneligt Geld. Og tænk! Hvad Gavn kunde ikke Fru Caspersen have haft af dem, hun, som naar det gjaldt Noget, der gjorde Opsigt i Selskabslivet, kun saae til den yderste Overflade! De vilde maaskee endogsaar have klædt hende til hendes lille kokette Kæppe med de rosenrøde Baand!

Men, desværre, saadanne Brillen ere endnu ikke opfundne. Hvo veed, hvis de vare det, var maaskee allerede for Fortællerens egen Skyld denne lille flygtige Fortælling slet ikke kommen frem. Han vilde mulig da have forudseet, at man ikke syntes om den. Nei, de vare ikke opfundne, og derfor kunde Fru Caspersen ikke tage dem paa, endfige at Frøken Julie skulde kunne det, hun, som desuden havde al Grund til at lade sine smukke Dine være ubedækkede.

Ud paa Natten var der en Pause i Dandsen, og man gif ud for at indaande lidt af den

friske Kjølighed ved Stranden. Herrer og Damer fastede Kapper og Tørklæder over sig, de Forsigtigere væbnede ogsaa Hoved og Fod. Den unge Grosserer Jansen ledsagede Frøken Julie, og da hendes Shawl gled lidt ned, lagde han det omhyggelig og fast om hendes hvide Skuldre. Og det var nok værdt at vandre lidt ned ad Kysten i den stille Nat! Det var, som aandede man Tro og Fred i hvert et Mandedrag. Nede ved Stranden skulpede det og gyngede, og nu og da fastede Vandet op paa det løse Sand en lille hvid Muslingskal, der et Dieblit belystes af den alt hvidt paa Himlen staaende fulde Maanens Glands og derpaa atter forsvandt i Dybet. Dens slimeede Beboer var for længe siden forsvunden, nu var ogsaa den lette Skal det. Tæt ved Kysten laa en Fisserbaad, kraftige Hænder havde skudt den ud i Vandet. Tause tog Fisserne deres Arer, og, gjennemstjærende Maanens guld-gule Stribe paa Vandet, gled det lille Fartøi hen over det Element, hvor dets tvende veirslagne Førere vare vante til med Nøjsomhed at søge deres daglige Brød. Længere ude gik store Seilere. Sagtelig glede de med deres hvide Seil, hver sin Vej, fremad mod det fjerne Maal. Skulde Reisen blive heldig? først Tiden vilde vise det. Mange af dem skulde maaskee før Rejsens Ende som Muslingskallen skulpes og tumles, til de som den sank ned i Dybet for at blive der. Men nu glede de, smukt at see til, trygge

og tillidsfulde hen ad den blanke Glade. Da Frøken Julle fastede Diet ud derover, var i et Sekund hele Ballet som forbundet af hendes Tanke, og, uden at hun selv kunde gjøre sig Ræd derfor, undslap der hende et ufrivilligt Suk. Var det et Glædessuk fra det fulde Hjerte? Og-
saa i Glæden kan jo Hjertet være for trangt og stræbe efter Lættelse ved et Suk, eller var der i det en Aelse om, at ogsaa hun skulde have Noget af Muslingeskallens Lod og som den kun bringes frem til Lys, for atter, efter en kortvarig Glands, at fastes tilbage i Glemsel? Hun vidste det ikke selv, og da hun lidt efter atter henvendte nogle Ord til sin Cavalleer om Nattens Skjønhed, var det, som ogsaa han paa sin Viis var bleven paavirket af Nattens Alvor, og holdningsløs i sit Indre havde han intet Svar.

Da kom i det Samme den unge Spofficeer med den ældste af Oberst Griksens Døttre, og da de saae Frøken Caspersen og hendes Ledfager, stode de stille, og Frøken Griksen gjorde nogle Bemærkninger om det Forfriskende i saaledes efter Dandsen at spadserere lidt ved Stranden. „Med en af disse Fiskere,“ sagde hun, „gad jeg i dette Dieblif roe ud paa Sundet! Hør, hvor regelmæssigt deres Mæretag er. Ovenpaa den bevægede Tummel derinde gjør det rolige, sikkert Mæretag saa usigelig godt.“ „Men om der nu pludselig reiste sig en Storm og drev Baaden ud paa Havet?“ afbrød Frøken Julle hende og lod

Diet atter tankesfuldt hvile paa det stille Natur-
 billed, hun havde for sig. „Saa tager man sig
 sammen og gjør, hvad man kan,“ sagde den unge
 Sømand kjæft. „De to Havgasser, som sidde i
 Baaden der og trække Aaren, skulde vel vide at
 finde hjem igjen, selv om Stormen drev deres
 Nøddeskal ud paa Havet. Det er ikke blot der-
 ude, man har et Fyr til at vise Veie,“ og han
 pegede, idet han sagde det, paa Tre Kroners Fyr,
 „ogsaa ude paa det vide Hav har man sit Fyr
 at styre efter! Blinke ikke Himlens Lys foroven?
 Det gjælder kun en sikker Haand og et sikkert
 Die og saa, at Skuden, man er paa, den være
 lille eller stor, ikke er raadden i sine Planke.
 Men, selv i værste Tilfælde, gif ogsaa Baaden
 mulig under, er det friske Hav da vel værre at
 hvile i end en sammenpresset Klump Jord?“
 En lille Pause indtraadte, da vendte Lieutenant
 Johnsen sig igjen til begge Damerne og sagde
 let og muntert: „Dog kan man end i Storm og
 Mulm føle sig tryk og stærk, lige fra et Bal, hvor
 man er bleven varm, har man ikke godt af den
 fugtige Natteluft, og jeg maa meget raade Da-
 merne til at gaae tilbage til Dandsen.“ Frøken
 Zulle betragtede Lieutenant Johnsen taus og
 tankesfuld, Frøken Critsen lagde sin Arm begejstret
 i hans. Herr Jansen havde til hele denne Sam-
 tale Intet at sige, han følte sig, uden ret at vide
 Grunden, forvirret og blottet selv for det tarve-
 ligste Indlæg i Samtalen. Havde han havt sin

Phaëton paa Stedet der, havde han maaskee hurtigt rullet til sit Hjem.

Et Dieblif efter vare de alle Fire atter inde i Dandsesalen. Herr Jansen havde glemte sin aandelige Afmagt ved Stranden, Frøken Julles Roser blomstrede igjen paa hendes Kind, og de to smaa Rupidoer i hendes Dine havde atter Pilene paa Strengene, rede til at prøve deres Skyts. Da Musiken atter lød, da Alles Samtale atter dreiede sig om Herr Jansen, havde hun glemte Baad og Muslingskal, og Hjertet bankede i Forventning af den nye Dands. Og Herr Jansen? Da Fru Caspersen havde takket ham for hans Omhu for hendes Datter, da Frøken Malmstrøm havde slaaet ham med sin Biste paa Armen og med et megetsigende Blik opfordret ham til at anstille endnu en Prøve med hendes gymnastiske Talent i den forestaaende Gallopade, saa var han atter den dristige Løve, ved Siden af hvem den beskedne Johnsen kun lidet kom i Betragtning, og havde hans Phaëton i dette Dieblif staaet forspændt ved Villæen, havde han, sorgløs for en fjernere Fremtid end den nærmeste, rolig ladet Hesten sætte ind i Stalden igjen.

Alf, hvorfor kan dog selv et hal champêtre ikke vare bestandig! Det er det Ufuldkomne ved Verden, at Alt i den maa ende, som det er bedst i Gang. Kunde blot Verdenssceptret et Dieblif være betroet til Herr Jansen — og hvor gjerne havde Fru Caspersen ikke overgivet ham det sam-

tidig med, at hun overgav ham sin Datter — hvilken Forandring vilde der da ikke være foregaaet? Ikke som om Verden derved maaskee i Tiden havde befundet sig bedre, Menneffene ere nu engang saaledes, at deres Onsker og Tragten ere uden Grændser, og netop det, at man kun kjender Styrelsen gennem dens Værk, har maaskee sin gode Side, idet man villigst bøier sig for det, man ikke personlig kjender. Det er saaledes ikke sjældent, at en Kunstner stod høit i Ry, saalænge han ikke personlig havde viist sig for sine Beundrere, saalænge han ikke var personlig kjendt, og det er netop det Farlige ved den constitutionelle Regjering, og som de, der tragte efter at indtage Plads paa Ministertabouretten, vel skulde skrive sig paa Dret, at den, der vil staae tilroers for Folket, skal stille sig personlig overfor dets Udvalgte og derved vise, at ogsaa han har sine Svagheder og ganske er et Menneffe som Andre. Men med Herr Jansen vilde det dog neppe i den Grad som ellers være blevet Tilfældet. Han var nu engang seet og veiet i den elegante Verden, og Samfundets fine Portion havde anerkjendt ham som noget Overordnet. Hvo veed, med ham kunde maaskee Experimentet have ladet sig prøve! Da Skaberen havde skabt Verden med Alt, hvad der var deri, i sex Dage, da hvilede han paa den syvende; ogsaa Forsynet, Styrreren kunde jo tage sig en Hviledag og lade Herr Jansen være den, der holdt hans Scepter

under det kortvarige Interregnum. Udover den ene Dag vilde den dristige Lykkeridder dog neppe selv have havt Mod til at holde fast.

Den sidste Dands, en Polonaise, dandsede Herr Jansen igjen med Frøken Julie. I den traadte ogsaa alle Eldre, der ikke vare forhindrede deri ved Gigt og anden saadan Svaghed, saa godt de kunde, op med. Det var en Tilgift til Ballet, der, saa at sige, skulde krone Fru Grønsens Værk. Ogsaa Herr Caspersen maatte gaae i Dansen med sin Kone. Herr Jansen skulde dog see, at ogsaa han engang havde forstaaet at svinge sig med Anstand og for den Sags Skyld endnu var Mand for at sætte det bedste Been frem. Unegtelig havde den gode Bogholder hellere summeret et heelt Seculums Brandtabeller op; men det var jo for sin Kones Skyld, han dandsede. Ingen kunde dog derfor sige, at han dandsede efter hendes Pibe, thi hendes Pibe behøvedes sandelig ikke, der var paa Ballet god Musik nok. Og saa dandsede han jo for sin egen lille Julles Skyld. Stakkels Pige! For hendes lykkelige Fremtids Skyld kunde han jo vel springe en lille Dands; stakket Dands, det veed dog Enhver, er let sprungen.

Og saa gjorde man sig da rede til at tage hjem. Fru Malmstrøm kysede Fru Grønsen, Fru Grønsen kysede Fru Malmstrøm, Oberst Grønsen trykkede Major Malmstrøms Haand, Major Malmstrøm trykkede Oberst Grønsens, Fru Jøversen om-

favne de Fru Caspersen, Fru Caspersen omfavne de Fru Jversen, Frøken Julie kyskede Frøkenerne Jversen, Frøkenerne Jversen tryffede samtlige et Kys paa Frøken Julles Mund, kort sagt, Alt var Hjertelighed og Taknemlighed, og det er i et saadant Dieblif, man skal lære Menneffene at kjende, i et saadant Dieblif man ret seer, hvor overstrømmende deres Hjerter ere af smukke og ædle Følelser. Idealister og Sværmere have ofte paaftaaet, at det er i de store Situationer, det lettest erkjendes, i Kampens Tummel, naar den seirrige og overvundne Fjende broderlig række hinanden hjælpsom Haand, ved Mord og Plyndring, naar Sønnen gaaer i Døden for sin Fader, Datteren for sin Moder. Idealister og Sværmere ere altid paa Afveie! Kunde det sees nogetsteds, hvad det ene Menneffe kan have tilovers for det andet, da maatte det sees i et Dieblif som det, hvori de Griksenske Gjæster nu vare. Fru Caspersen især var lutter Hjerte, hun havde gjerne omfavnet Grosserer Jansen og takket ham for, hvad han havde været for hende og alle Hendes, og, hvad han, det haabede hun sikkert, ogsaa vilde blive. Men man er nu engang, selv hvor Hjertet er villigst til at løbe af med En, bunden ved de stive Selskabsformer, Conveniens og Bedtægt er nu engang det Snørlov, hvori Kvinden maa spænde sine Følelser, ikke at tale om, at hun desuden maa bære et andet, der, hvor vel det end tidt kan fløde, dog sikkerlig er

generende nok, og hun lod sig da nøie med, da Herr Jansen takkede hende og hendes Mand og trykkede deres Hænder, at bede ham besøge dem ret ofte og betragte deres Huus som sit. Stille ved sig selv lovede hun, at hun engang ogsaa vilde betragte hans som sit, og hans, tænkte hun, det var dog et anderledes stort end hendes, et anderledes grundmuret og rigt.

Da Frøken Julie rakte Herr Jansen Haanden, skjøde begge Cupidoerne paa een Gang deres Buer af, og endnu havde Jngen opfundet det lette Overtræk, som først af en Italiener er opfundet i Frankrig ikke saa lidet senere, og hvorved man selv imod nok saa kraftigt Skyts er fuldkomment betrygget og skudfri. Sagte hvistede han hende sin Tak for den behagelige Nat og bad hende om Tilladelse til den næste Formiddag at maatte hilse paa hende i hendes Hjem. Hun smilede bejaende, Vognene rullede frem, og nogle Minuter efter var hele den til Afreise færdige Karavane paa Veien fra Oberst Grifsens til Hjemmet. Nei, det er sandt, den unge Spøfficeer blev dog paa Oberstens Villa ogsaa den næste Dag, der var Et og Andet med Hensyn til Himmel og Hav, han havde lovet den ældste Frøken Grifsen at gjøre hende klart den følgende Aften, hvis Veiret blev smukt og Maanen igjen stod reen og lys; thi i det klare Maanenskin kan der, navnlig naar en ung Mand er den, der giver, og en ung Kvinde den, der modtager Underviisningen, læres

en heel Deel, som ikke læres saa godt ved Dagen eller i de skarpsindigste Lærdes Skrifter.

Den næste Formiddag holdt Grosferer Jansen i en Landauer udenfor Cancelliraad Caspersens Huus. Tjeneren sprang af, det blaa Liberi med Guldtræssen om Hatten og Fangsnorene paa Skulderen var ganske, som det egner sig for Tjeneren hos en Mand, der commanderer store Capitaler. Ogsaa Herr Jansen sprang af, hans Forretninger led ikke ved, at han gjorde et saadant kort Formiddagsbesøg, han havde Folk nok hjemme til at besørge det Nødvendige. I Døren blev han modtaget med Haandtryk. Herr Caspersen var elskværdig, Fru Caspersen var elskværdigere, Frøken Caspersen var elskværdigst, det var et Positiv, Comparativ og Superlativ af Forekommenhed og Velvillie, og paa lækre Sager, paa Jis og søde Frugter var der ingen Mangel. Da Herr Jansen, efterat have talt om Ballet og spurgt om Alles Befindende, efterat have beundret, hvad der kunde beundres, og ladet beundre, hvad der maatte beundres, efterat have nydt en ægte Madeira og flinket paa en lykkelig Fremtid, atter endte Besøget og var sprungen i sin Vogn, tryffede Fru Caspersen sin Datter glædedrukken til sit Hjerte. Stafkels Pige! Hun laa denne Gang ikke saa sikkert der, som hun havde ligget fort før hun saae Verdens Lys.

Nogle Dage efter hvistede man om, at Grosferer Jansen og Frøken Caspersen nok bleve et Par.

Ved store Begivenheder viser der sig gjerne et eller andet Terteugn i Luften, og Professorens paa det astronomiske Observatorium skulde, saa sagde man, den Nat, Ballet var i Taarbæk, have seet to sammenfrieede Hænder saavel over Caspersens som over Jansens Huus. Andre meente dog, at Terteugnet kun var løs Opfindelse, Professorens havde i lang Tid ikke nogen Nat figet Stjerner, han havde sovet de Retfærdiges Søvn, og var der figet Stjerner, da var det snarere Herr Jansen, der havde figet dem i Frøken Julles Dine. Skumlere sagde, at der ganske rigtig var seet to Hænder, men to forenede var det ikke, de tilhørte begge Notarius publicus, og de vare hver for sig fulde af protesterede Bøxler. Og Fru Iversen og Fru Malmstrøm, der Dagen efter forhandlede Sagen ved en lille Formiddagskaffe hos Fru Malmstrøm, sagde, at der sandelig var vigtigere Begivenheder end Herr Jansens Forlovelse, der ikke bebudedes ved Terteugn, og at der dog egentlig ikke var saa Meget ved Herr Jansen, som de havde troet. Det var i ethvert Tilfælde tydeligt, at han ikke havde nogen god Smag eller høiere Dannelse.

Tre Dage efter sad Frøken Julie ved Siden af Herr Jansen i hans Phaeton og førte med ham som hans Forlovede ud ad Langelinie. Og der var Glæde over det hele Huus, nu var Alt, hvad der var stridt og lidt for, fuldbyrdet! Frøken Julie sad nu ved Herr Jansens Side, og den seierrige Grobrer fløi afsted med sin Trophæ, ad Taarbæk

til, hos Oberst Eriksens skulde han nemlig præsentere Frøken Julle som sin Brud. Da de kom gennem Bredgade, sad Fru Jversen ved sit aabne Vindue, og da hun saa dem komme, slog hun Vinduet haardt i og forlod det. Det var ikke smukt af Fru Jversen, det havde Fru Caspersen ikke fortjent af hende. Hvor tidt havde hun ikke, ved festlige Leiligheder i det Jversenske Huus, ved Barnedaab og paa Fødselsdage, laant Veninden Glas og Sølvtpøi, Knive og Gaffler, ja selv, hvad Fru Jversen ikke burde have manglet, Serviet og Dug! Og havde hun forlangt Gjengjæld? Det havde hun sandelig aldrig! Men saaledes er Venfabet! Siger, ifølge Meisling, ikke allerede Gozzi for henvend et Aarhundrede siden:

„At stole paa en Ven blandt Verdens mange Ruger
Er med en Blomsterstilk at binde sine Ruger.“

Og kan man ikke stole paa sin Ven, hvor skulde man da kunne stole paa sin Veninde?

I fjorten samfulde Dage levede Frøken Julle nu et Liv fuldt af Glæde. Det var Udspreddelse paa Udspreddelse, Nydelse paa Nydelse. En Dag vare de ogsaa indbudne hos Professor Vinges, og Professorens holdt et lille interessant Foredrag over Ovids ars amandi, hvortil Herr Jansen og Frøken Julle, da de kom hjem, spøiede en grundig praktisk Commentar. Den femtende Dag bestemte man sig til, da Herr Jansen var kommen til sin Udfaaerede, at blive hjemme og nyde den stillere, huuslige Lykke. Al! hvorfor lod Herr Jansen ikke den

femtende Dag ligne de fjorten? Frøken Julie, stakkels Pige, vilde da have været sparet een Dag længere for Tvivl og Sorg.

Solen var netop ved at gaae ned i Vest, da Familien Caspersen og Herr Jansen sad i den stille Stue og talte om Fremtiden med hverandre. Herr Caspersen var den Dag ikke ganske i Humeur, i sine Regnskaber havde han fundet et Nul formeget, og det var de seneste Dages Forstyrrelser, der var Skyld deri. I og for sig betragtet, burde Herr Jansens Tummel ikke have kunnet forstyrre den rolige Bogholder, og i og for sig er et Nul jo heller Intet. Men et Nul kan i et Regnskab dog anrette stor Odelæggelse, og en saadan Feil var ikke hændet den samvittighedsfulde Regnskabsfører, siden han selv gjorde sig behagelig for Frøken Baldine Strøm, nuværende Fru Caspersen. Imidlertid betvang han, saa godt han kunde, sin Forstemning og talte om sin Datters, og, hvad der derved var saa naturligt, ogsaa om Herr Jansens Fremtid. Herr Jansen talte som den, der har de store Capitaler og de store Udsigter at støtte sig til; men leilighedsviis forekom det dog den dygtige Bogholder, som om der ogsaa i Herr Jansens Regnskab var opført ikke blot eet, men mange Nuller for meget, og da han svagt yttrede sig lidt derom, blev Herr Jansen forvirret og forlegen. Han blev atter fattig paa Ord, som da den unge Skofficeer i den stille Nat pegede hen til de himmelske Fyr

foroven, og kun Fru Caspersen mærkede Intet til hans Forlegenhed og blev ved at see Alt i det rosenrøde Lys. Frøken Julie blev atter taktsfuld, i fjorten samfulde Dage havde hun udelukkende tænkt paa Glæde og Lykke, det var nu, paa den femtende, som anede hun, at maaskee dog Lykken ikke altid vilde vare ved. Taus lagde hun sit Hoved mod Herr Jansens Skulder, og, som hiin Asten ved Havet, undslap der hende et dybt Suk. Heller ikke den Asten stod hans Phaeton for Døren, han var for en Forandrings Skyld den Dag gaaet til sit Kjærlighedsstevne, i den kunde han derfor heller ikke nu rulle bort. Saa taug han da en Stund, og kun Fru Caspersen var det givet atter at faae Samtalen i Gang. „Tænker De paa at gifte Dem snart?“ sagde hun til Herr Jansen og faae forventningsfuldt paa ham. „Hvis De og Julie saa synes, kjære Svigermoder, henad Juul!“ „Henad Juul! gjen- tog Fru Caspersen med et Bifaldsmil. „Henad Juul!“ klang det inde i Frøken Julies Bryst, og paa hendes Kinder aabnede sig to deilige Roser. Herr Jansen drog hende til sig og trykkede et Kys paa den ene Rose! Stakkels Pige! til en lang Blomstring var den ikke bestemt.

Lidt efter tændte man Lys, der blev talt om næste Dags Adspredelser, Cancelliraaden gif ind i sit Værelse og tænkte atter fortrædelig paa Nullet, og da Herr Jansen forlod den Casper-

senste Familie, vare kun Huset's Damer tilstede for at byde ham Farvel.

Næste Morgen mumlede man i Byen om, at Herr Jansen stod paa svage Fødder. Han havde paa den seneste Tid kjørt saa meget, at Fødderne ikke havde haft Godt deraf og nu ikke duede til at staae paa. Man hvissede om umaadelige Bøxler, der vare blevene protesterede, ja Nogle paastode endogsaa, at Herr Jansen havde gjort sig usynlig. Han var gaaet bag af, Jansen, han var gaaet bag af Dandsen, og der var intet Haab om, at han kunde komme med i Dandsen igjen.

Da Cancelliraad Caspersen om Formiddagen kom i sit Contoir, hørte han Fuldmægtigen og en Skriver hvisse derom. Han foer hjem med Brystet fuldt af Angst, hans Kone lo imidlertid af hans Frygt. Men, uden at hendes Mand vidste det, sendte hun dog strax Bud til Grosserer Jansens Contoir for at spørge, hvad Tid om Formiddagen Frøken Caspersen turde vente ham, da hun senere havde Et og Andet for sin Moder at besørge. Budet kom tilbage med den Besked, at Herr Jansen var kjørt bort i en luffet Reisevogn ved Solens Opgang, og at man ikke havde seet ham siden. Den seirrige Cæsar var gaaet over sit Rygtes Rubikon og havde ladet sine Beundrere og Venner tilbage paa den anden Bred.

Da Budet bragte Fru Caspersen Efterretningen om Herr Jansens Forsvinden, faldt hun besvimet i en Stol. Frøken Julie blegnede, og

i hendes smukke Dine trængte den ene Taare sig frem efter den anden. Herr Caspersen saae med Deeltagelse paa dem begge, især paa sin Datter: Staffels Pige, hvad skulde der nu blive af hende? Og saa tænkte han igjen bekymret paa Nullet og paa sin Dands, paa det Grifsenske Bal champêtre, og stille hos sig selv lovede han, at det skulde blive sidste Gang, han skulde dandse Polonaise paa sin Kones Vink.

Om Middagen kom der Bud fra Fru Jversen med Indbydelse til en Thee om Aftenen paa Eremitagen. Den Caspersenske Familie vilde træffe den Malmstrømske Familie og andre gode Venner. Til Herr Grosserer Jansen vilde de sende særlig Indbydelse, de havde tænkt at bede ham med sit elegante Kjøretøj være i Spidsen for Toget, der skulde udgaae fra Jversens i Bredgade Klokkeren fem om Eftermiddagen. Cancelliraaden lod svare, at hans Damer vare ikke vel, de maatte saaledes nægte sig Fornøielsen.

Hele Dagen ventede Fru Caspersen, hele Dagen græd Frøken Julie. Og som denne Dag saaledes gik den næste, paa Taarer var der ingen Mangel. Paa den tredie aabnede hun sit Album, der sad hans Billed, taget hos Hofphotograph Petersen, og der var ingen Forandring at see, Alt var klart og smukt, lyslevende stod han der, som da han stod hos hende første Gang. Langsomt tog hun det ud af Album'et, og efter en kort Kamp med sig selv, tilintetgjorde hun det. Endnu engang

blussede dog Haabet om hans Komme op, men atter gif en Dag, Gjenstanden for hendes Sorg kom ikke tilbage, og den forladte Pige fik intet Brev, der sagde hende, hvor han var. Det Rygte gif, at han var flygtet til Amerika, alle mislykkede Speculanteris sidste Tilflugtssted. Staffels Pige! Hun havde været vel forlovet!

En Formiddag kom den ældste Frøken Griksen op for at trøste hende. Det var den første Solstraale for Frøken Julle, siden hun hiin stille Aften i Hjemmet ved Solnedgang lænede sig til Herr Jansens Skulder. Frøken Griksen var nogle Dage iforveien bleven trolovet til den frække Søfficeer; men hun talte ikke derom, det nænnede hun ikke; deeltagende kyskede hun Beninden og lagde sin Arm paa hendes. Hun talte om den smukke Nat ved Stranden i Taarbæk, om de hvide Seilere i det Fjerne, om Fyrene foroven, der hver Nat tændes af en naadig Gud. Og da Frøken Griksen gif, var Frøken Julle mere fattet og havde sat sig for mere end før at holde Die med Stjernerne foroven og see mindre paa den Glands, der i Selskabslivet saa ofte blænder Diet.

Hvad Fru Iversen og Fru Malmstrøm angaaer, da ere de ved det Skete komne hinanden betydelig nærmere. De ere nu sande Beninder, de have endogjaa ved Auctionen over det fgl. Theaters Loger abonneret en Loge sammen i første Etage. Fru Casperjen er ikke spurgt i den Henseende; men om det nye Venskabssforbund har hun under-

haanden hørt, og hun har lovet sig selv at skrive sig det bag Øret til lysere Dage, og — de komme nok. Foreløbig har hun dog taget sin Kappe med de rosenrøde Baand af, hun bærer nu en anden med Penséebaand. Og Pensée passer ogsaa godt for hende. Hun har nu faaet Nok at tænke paa: Hvordan skal hun udlette Indtrykket af, hvad der nylig er skeet? Hvordan skal hun vise sig igjen i den fornemme Verden? Hvordan skal hun atter føre sin Datter ind i den? Lade hende hense, uden nogensinde at skaffe hende Opreisning, det kan hun dog som brav Moder ikke! Lidt maa der dog gøres, det var Synd Andet mod hende, stakkels Pige!

